

Ṛtvik-māyā-vāda-śata-dūṣaṇi

100 odchylek ṛtvikismu

Pozor na sít' iluze ṛtvikismu

Založeno na učení Jeho Božské Milosti A.C. Bhaktivedanty Swamiho Prabhupādy,
zakladatele-*ācāryi* Mezinárodní společnosti pro vědomí Kṛṣṇy

Projekt inspirovaný Jeho Svatostí Jayapatākou Mahārājem

Sestavili (v abecedním pořadí):

Bhadra-Balarāma dāsa

Deva Gaurahari dāsa

Jahnu dāsa

Kaunteya dāsa

Vidvān Gaurāṅga dāsa

Kniha obsahuje díla:

Jeho Svatosti Jayapatāky Mahārāje

Jeho Svatosti Jayādvaity Mahārāje

Jeho Svatosti Tamāla Kṛṣṇy Mahārāje

Jeho Svatosti Umāpatiho Mahārāje

Jeho Svatosti Giridhāriho Mahārāje

Jeho Milosti Badrīnārāyaṇa Prabhua

Jeho Milosti Hari-śauriho Prabhua

Jeho Milosti Ajāmila Prabhua

a dalších

Bhaktivedanta Victory Flag Press

Śrīlovi Prabhupādovi a všem duchovním mistrům
Brahma-Madhva-Gauḍīya-Vaiṣṇava-sampradāyi –
v minulosti, současnosti i budoucnosti.

Zákon ISKCONu 6.4.7.2 z oddílu „Zvláště zakázané doktríny a praktiky“

(pozměněn 1999)

6.4.7.2 „*Rtvikismus*“, též „teorie posmrtného zasvěcování *rtvikem*“, „teorie post-*samādhi rtvika*“, „teorie zástupného zasvěcení“, „teorie ‚beze změny‘“ atd.

„Doktrína, že si Śrīla Prabhupāda přál pokračovat jako *dikṣā-guru* po svém odchodu z tohoto světa a nechtěl, aby některý z jeho žáků udílel *dikṣu* v posloupnosti po něm, je nebezpečná filosofická odchylka. *Rtvikismus* je v přímém rozporu se samotným principem *paramparā* (po sobě následujících *dikṣā* a *śikṣā-guruů*), která udržuje čisté učení a praxi rozvoje vědomí Kṛṣṇy. Tento princip byl stanoven Kṛṣṇou a zastávají jej všichni vaiṣṇavští *ācāryové*. Ve skutečnosti ho přijímají všichni následovníci védské kultury. *Rtvikismus* je tedy krajní odchylka. Je naprosto chybné tuto myšlenku přijímat, klamně a svádějící ji učit a rouhačské přisuzovat ji Śrīlovi Prabhupādovi. Nikdo, kdo *rtvikismus* zastává, učí, jakkoliv podporuje nebo praktikuje, nemůže být členem ISKCONu v dobrém postavení.“

Předmluva

Za několik posledních let bylo o řtvikismu neboli tvrzení, že Śrīla Prabhupāda chtěl zůstat *dīkṣā-guruem* i po svém odchodu, napsáno mnoho studií. Lze se tedy zeptat: „K čemu další publikace?“

Během rozhovorů se staršími oddanými bylo rozhodnuto, že by bylo velmi cenné připravit knihu, která obsahuje mnoho základních ideí této odchylky od standardní *vaiṣṇava-siddhānty* a jak jsou tyto závěry mylné. Jelikož kniha má jako záznam trvalejší povahu než studie, doufáme, že tato publikace bude používána jako zdroj a odkaz, zvláště v oblastech, kde je řtvikismus relativně neznámý. To umožní oddaným, kteří nejsou obeznámení, seznámit se se skutečnostmi týkajícími se řtvických tvrzení, z nichž mnohá jsou založena na senzacechtivosti a citacích vytržených z kontextu, kdy se z dopisu, knihy nebo rozhovoru vybírají slova, která zdánlivě podporují řtvický názor, bez vysvětlení souvislostí a pochopení okolností dané události.

Vzhledem k velmi krátké době na přípravu této knihy se předem omlouváme za jakékoliv technické nedostatky a chybějící podrobnější vysvětlení. Chtěli jsme ji dát k dispozici celosvětovému společenství oddaných shromážděných ve Śrīdhām Māyāpuru u příležitosti festivalu Gaura-pūrṇimā 1999. Proto jsme se více soustředili na vytvoření poučné publikace pro obecné vzdělávání oddaných než na dlouhou akademickou stat' plnou argumentů, která se řtvikismem zabývá bez nějakého konce. Zde uvedený seznam řtvických odchylek není v žádném případě vyčerpávající: mohli bychom poukazovat na další a další. Tato kniha ve skutečnosti odhaluje více než sto odchylek, ale ponechali jsme tento titul, protože výraz *śata-dūṣaṇi* je pro tento druh pojednání tradiční. Dokonce i různé *sahasra-nāmy* (seznam tisíce jmen) často obsahují více, nebo méně než tisíc svatých jmen Pána.

Většině následovníků Śrīly Prabhupādy samozřejmě stačí vědět, že Śrīla Prabhupāda řtvikismus nikdy nezmínil (v žádné ze svých knih, přednášek nebo rozhovorů), k tomu, aby jej okamžitě zavrhl. Oddaní blízcí Śrīlovi Prabhupādovi v jeho posledních dnech také dosvědčují, že nikdy nehovořil o tom, že by pokračoval v zasvěcování žáků po svém odchodu. Řtvikismus nepodporují ani žádné odkazy śāster a nebyl praktikován v žádné pravé *sampradāyi*. Tato spekulace je pouhou odchylkou od standardních vaiṣṇavských praktik i touhy našeho zakladatele-*ācāryi* a tato kniha obsahuje ještě mnoho dalších argumentů proti ní.

Diskuse o řtvikismu je také neuvěřitelné plýtvání časem a energií, které by mohly být lépe využity ke kázání poselství Śrī Caitanyi Mahāprabhua po celém světě a umožňování nesčetným trpícím podmíněným duším přijmout útočiště v *saṅkīrtanovém* hnutí. Doufáme, že tato kniha poslouží jako očkování, které oddaným umožní uvědomit si, že řtvikismus je naprostý výmysl, a uvolní je, aby se mohli celým srdcem věnovat skutečnému zaměstnání – plnění tužeb Śrīly Prabhupādy a jeho pravých následovníků.

Na obálce jsme použili obrázek sítě iluze. Má ukázat, jak může být duchovní inteligence oddaného zapletena do sítě falešných argumentů a polopravd, které řtvikisté obratně spleťli do nebezpečného tkaniva, tak jako síť tvoří individuální vlákna spojená do podoby silného, svazujícího pletiva. Tak jako jednotlivé vlákno nemá samo o sobě žádnou sílu, je každý řtvický argument stále znovu odhalován jako nepodložený *guruem*, *sādhue* ani *śāstrou*, a proto duchovně bezcenný. Když jsou však všechny tyto pochybné argumenty vzájemně pospojovány do zdánlivě líbivé prezentace, s přidaným kořením v podobě působení na city pomocí předchozích nešťastných zkušeností se zasvěcujícími guruy, síť dokáže

neopatrného oddaného polapit.

Rámec této knihy nedovoluje analyzovat či se jinak zabývat oprávněným znepokojením, které mohlo přispět k vytvoření atmosféry příznivé pro přijetí řtvikismu.

Prosíme o odpuštění každého vajířnavu, jehož jsme mohli při prezentaci této práce vědomě či nevědomě urazit.

Vydavatelé

Úvod: Teorie *ṛtvik* – nepřichází v úvahu

Jayapatakā Svāmī

1. Pozadí diskuse o teorii zástupného zasvěcování *ṛtvikem*
2. Śrīla Prabhupāda se vždy drží pokynů *sādhua*, *śāstry* a *gurua*
3. Śrīla Prabhupāda se může rozhodnout udělat cokoliv...
4. Śrīla Prabhupāda nikdy nehovořil o systému post-*samādhī ṛtvik-dīkṣi*
5. Autorita GBC nad *guruy* je pokyn Śrīly Prabhupādy
6. Systém post-*samādhī* zasvěcování *ṛtvikem* není autorizován *śāstrou*
7. Śrīla Prabhupāda jako zakládající *śikṣā-guru* převyšuje všechny *dīkṣā-guruy*
8. Pochopení záměrů Śrīly Prabhupādy ohledně systému *gurui* v ISKCONu
9. Zachování účtyhodného postavení ISKCONu v *guru-parampaře*

Následovníci, zastánci i příznivci teorie *ṛtvik* (institucionalizované post-*samādhī dīkṣi* Śrīly Prabhupādy) a sympatizanti s ní volají „Proč ne *ṛtvik*?“ a „Prosím, dejte systému *ṛtvik* šanci!“ Také se ptají: „Co je na zasvěcování systémem *ṛtvik* špatného?“ Jako odpověď na tyto otázky píši tuto krátkou studii. Činím tak v rychlosti a později může být vylepšena, ale je to má skromná snaha podle svých realizací vyjádřit, co *sādhū*, *śāstra* a *guru* o tomto tématu říkají. Vidím, že mnoho upřímných oddaných se zahloubalo do čtení literatury a studií protagonistů teorie zástupného zasvěcování a bylo různou měrou ovlivněno. Jako reakci na jejich laskavé snahy vysvětlit své úhly pohledu a znepokojení píši tuto studii jako skromnou obět'. Jejím cílem je pokusit se ukončit filosofické rozkoly, které teorie zástupného zasvěcování mezi oddanými vytvořila, a to diskusí o tématech v souladu se *sādhue*, *śāstrou* a *gurue*.

1

Pozadí diskuse o teorii zástupného zasvěcování *ṛtvikem*

Obhájci zástupného zasvěcování *ṛtvikem* tvrdí, že dopis z 9. července 1977 napsaný Tamālem Kṛṣṇou Goswamim a schválený Śrīlou Prabhupādou, který opravňuje některé oddané k zasvěcování jeho jménem za jeho přítomnosti, by měl být přijat jako konečný příkaz Śrīly Prabhupādy pro všechny budoucí časy. S tímto návrhem se pojí různé problémy. Jedním z nich je, že Śrīla Prabhupāda konkrétně neřekl, že tento proces, který stanovil, je míněn pro všechny časy. Diskuse ze 7. července 1977 se netýkala ničeho víc než tehdejšího seznamu žáků čekajících na zasvěcení, i když šlo o pokračování diskuse z 28. května 1977. V té diskusi Śrīla Prabhupāda uvedl, že „doporučí“ některé oddané, aby jednali jako „výkonní *ācāryové*“ (známí též jako *ṛtvikové*). Jeho Božská Milost Śrīla Prabhupāda prohlásil, že budou v jeho přítomnosti formálně zasvěcovat „jeho jménem“, protože žáci by neměli zasvěcovat za fyzické přítomnosti svého duchovního mistra. Śrīla Prabhupāda také uvedl, že „výkonní *ācāryové*“, které doporučí, aby zasvěcovali, až nebude mezi námi přítomen, budou „na jeho pokyn“ jinak „řádnými *guruy*“, „*guruy*“ a zasvěcovateli svých vlastních žáků, kteří budou „pra-žáky“ Śrīly Prabhupādy, neboli žáci jeho žáků. To byl přímý pokyn k tomu, jak budou pokračovat zasvěcení po jeho fyzickém odchodu. Existují mnohé další odkazy, v nichž Śrīla Prabhupāda obecně vyjádřil svoji touhu, záměr, žádost a příkaz, že v budoucnosti by se všichni jeho žáci měli stát kvalifikovanými jako duchovní mistři a také zasvěcovat nové generace žáků. Toto téma bylo diskutováno ze všech stran a byly předloženy různé výklady, ale pravdou zůstává, že

zastánci teorie *ṛtvik* nemohou předložit žádné důkazy, že Śrīla Prabhupāda si opravdu přál zavést systém zástupného zasvěcování *ṛtvikem*, aby pokračoval, až on již nebude fyzicky přítomen. Zastánci teorie *ṛtvik* také nedokázali, že Śrīla Prabhupāda dal konkrétní pokyn k zavedení systému zástupného post-*samādhī* zasvěcování *ṛtvikem* v ISKCONu. Přesto na základě spekulativního výkladu významu dopisu z 9. července 1977 a jejich praktického přesvědčení mnozí z nich stále cítí, že teorie zástupného zasvěcování *ṛtvikem* je skutečná touha Śrīly Prabhupādy. Chtěl bych z různých úhlů ukázat, že není naprosto možné, aby si Śrīla Prabhupāda tento systém přál, a neexistuje pro to ani žádný rozumný důkaz. Naopak je tu řada důkazů, které ukazují, že si Jeho Božská Milost přála a žádala, aby se všichni jeho kvalifikovaní žáci stali *śikṣā* a přímými *dīkṣā-guruy* a že to je systém autorizovaný Śrīlou Prabhupādou.

Je také důležité zmínit, že oddaní v ISKCONu si dělají rozličné upřímné starosti ohledně aplikace *guru* systému v ISKCONu a odchylek, k nimž v praxi došlo. Ty vedly k pochybám o systému *guru-paramparā* a lze je považovat za jednu z příčin či inspirací pro teorii *ṛtvik*. Doufáme, že pokud budou pochopení a aplikace *guru-tattvy* v ISKCONu správně analyzovány a přezkoumány, aby se zajistilo, že se drží *sādhua*, *śāstry* a *gurua*, mohou uspokojit ty oddané, kteří ztratili důvěru v předchozí systém. Zabývat se těmito body není účelem této studie, třebaže uznávám, že je to třeba. Je také důležité uznat, že osoby, které přijaly teorii *ṛtvik*, nemusejí být tak snadno přesvědčeny pouhými změnami v aplikaci. Budou muset být přesvědčeny, že žáci a následovníci Śrīly Prabhupādy jsou *dīkṣā-guruy* plným právem na základě principů a pokynů Śrīly Prabhupādy. Bylo by příznivé, kdyby starší kazatelé ISKCONu těmto zastáncům *ṛtvikismu* naslouchali a diskutovali s těmi, jež jsou k tomu ochotni, aby dospěli k brzkému pozitivnímu řešení. Zdá se, že si každý přeje uspokojit touhu Śrīly Prabhupādy. Aby se toho dosáhlo, je důležité jasně porozumět tomu, co Śrīla Prabhupāda chtěl a přikázal.

2

Śrīla Prabhupāda se vždy drží pokynů *sādhua*, *śāstry* a *gurua*

Důvodem vysvětlování tohoto bodu je pevně stanovit, že Śrīla Prabhupāda ve všem plně následoval *sādhua*, *śāstru* a *gurua*. Proto vše, co GBC a následovníci ISKCONu dělají, by mělo být také jasně založeno na *śāstře*. Jelikož zástupná zasvěcování duchovním mistrem po jeho odchodu se v *śāstře* běžně neobjevují, Śrīla Prabhupāda by tento systém neustanovil a ani to neučinil. Zasvěcování „jménem“ Śrīly Prabhupādy bylo očividně určeno jen pro dobu jeho fyzické přítomnosti. Žádný zastánce *ṛtvikismu* nikde ve védské literatuře neukázal, kde tento systém zástupných zasvěcování po odchodu duchovního mistra existuje. Opírají se jedině o fanatický výklad dopisu z 9. července 1977, který ignoruje dřívější výrok Śrīly Prabhupādy, že zasvěcování „jeho jménem“ jsou jen formalita v jeho přítomnosti. Pokud dokážeme všichni přijmout tuto zásadu, že vše, co děláme, musí být autorizováno *sādhue*, *śāstrou* a *gurue*, budeme moci všichni snadněji spolupracovat. Jeho Božská Milost A. C. Bhaktivedanta Svāmī Prabhupāda vysvětlil, že jeho „tajemstvím úspěchu“ byla skutečnost, že přísně následoval pokyny svého duchovního mistra Oṃ Viṣṇupādy Śrīly Bhaktisiddhānty Sarasvatīho Ṭhākura.

„...ujali jsme se mise Bhaktisiddhānty Sarasvatīho Ṭhākura a Bhaktivinoda Ṭhākura kázat poselství Caitany Mahāprabhua po celém světě, pod ochranou všech předchozích *ācāryū*, a vidíme, že náš skromný pokus je úspěšný. Následovali jsme zásady zvláště vysvětlené Śrīlou Viśvanāthem Cakravartīm Ṭhākurem v jeho komentáři k verši z *Bhagavad-gīty*

vyavasāyātmikā buddhir ekeha kuru-nandana. Podle tohoto pokynu Viśvanātha Cakravartīho Ṭhākura je povinností žáka přísně následovat pokyny svého duchovního mistra. Tajemstvím úspěchu pokroku v duchovním životě je žákova pevná víra v pokyny svého duchovního mistra.“ (*Śrī Caitanya-caritāmṛta, Ādi-līlā* 12.8 výklad)

Śrīla Prabhupāda vytrvale chránil čistotu ISKCONu tím, že vždy dohlížel na to, aby činnosti ISKCONu zůstávaly v souladu se *sādhue*m, *śāstrou* a *guruem*. Je nepředstavitelné, že by Śrīla Prabhupāda někdy udělal něco, co by nebylo v souladu se zásadami a doporučeními *sādhua*, *śāstry* a *gurua*. Kromě toho Śrīla Prabhupāda učil, že základní zásadou vědomí Kṛṣṇy je, že duchovní mistr a všichni vaiṣṇavové musí vždy následovat *śāstru* jako základ všech činností v rámci rozvoje vědomí Kṛṣṇy. Śrīla Prabhupāda to učil všude ve své transcendentální literatuře, která je konečnou autoritou hnutí pro vědomí Kṛṣṇy.

„Śrīla Narottama dāsa Ṭhākura učí *sādhū-śāstra-guru-vākya*, *hṛdaye kariyā aikya*. Tento pokyn znamená, že člověk musí brát v úvahu pokyny *sādhua*, zjevených písem a duchovního mistra, aby porozuměl skutečnému významu duchovního života. *Sādhū* (svatá osoba či vaiṣṇava) ani pravý duchovní mistr nevyřknou nic, co by nebylo doloženo zjevenými písmi. Výroky zjevených písem tedy odpovídají výrokům pravého duchovního mistra a svatých osob. Proto je třeba jednat s ohledem na tyto tři důležité zdroje porozumění.“ (*Śrī Caitanya-caritāmṛta, Ādi-līlā* 7.48 význam)

Śrīla Prabhupāda opět zdůrazňuje, že duchovní záležitosti musí být podrobovány zkouškám, zda jsou ve shodě se *sādhue*m, *śāstrou* a *guruem*.

„Śrīla Narottama dāsa Ṭhākura uvádí *sādhū-śāstra-guru*: všechny duchovní záležitosti je třeba podrobovat zkouškám, zda jsou ve shodě s pokyny svatých osob, písem a duchovního mistra. Duchovní mistr je ten, kdo následuje pokyny svých předchůdců, neboli *sādhū*m, svatých osob. Pravý duchovní mistr nezmiňuje nic, co není zmíněno v autorizovaných písmech. Obyčejní lidé musí pokyny *sādhua*, *śāstry* a *gurua* následovat. Výroky *śāster* a výroky pravého *sādhua* či *gurua* se nemohou navzájem lišit.“ (*Śrīmad-Bhāgavatam* 4.16.1 význam)

Zastánci *ṛtvikismu* obvykle říkají, že veškeré citace uvedené později jsou důležitější. Proto by mohli uvést, že Śrīla Prabhupāda viděl věci jinak v posledních dnech svých zábav počínaje 9. červencem 1977. Rychlé hledání v rozhovorech Śrīly Prabhupādy z posledních dnů jeho zábav však ukazuje, že se jeho názory nezměnily. Jsou neměnné, protože se zakládají na následování *sādhua*, *śāstry* a *gurua*, nikoliv na spekulaci či hmotných představách. Zde jsou některé z posledních rozhovorů Śrīly Prabhupādy, v nichž zmiňuje základní aspekty následování *sādhua*, *śāstry* a *gurua*:

Prabhupāda: A následujeme to, co Kṛṣṇa říká. Potom náš život, úspěch...

Prabhupāda: Podle našich *śāster* je mysl určená ke spekulaci. Neposkytuje nám žádné jednoznačné poznání. Moje mysl pracuje jedním způsobem, tvoje mysl pracuje jinak...Není zde závěr...*Manorathenāsati dhāvato bahiḥ*. To je výsledek mentální spekulace. A *Gītā* také uvádí *manaḥ saṣṭhānīndriyāṇi prakṛti-sthāni karṣati*. Tato duchovní jiskra, spoutaná myslí a smysly, těžce bojuje v hmotné přírodě. Nic jiného nedělá. Nemá žádné stálé postavení. Každý řekne: „Myslím si, že toto je správné.“ Co je správné, ale neví. To je boj. Není tomu tak? (rozhovor v pokoji, Vṛndāvan, 13. říjen 1977)

Prabhupāda: Vīrarāghavācārya, Sanātana Gosvāmī, Viśvanātha Cakravartī. Pouze se snažíme vysvětlit jejich myšlenky. Jsme nepatrní.

Pradyumna: Myslím si, že váš komentář ke *Śrīmad-Bhāgavatamu* se zapíše do historie jako jeden z nej... jeden z nejlepších komentářů. Zapíše se.

Prabhupāda: Snažme se o to.

(rozhovor v pokoji, Vṛndāvan, 16. říjen 1977)

Prabhupāda: A dr. Ghosh má svůj plán, ale ve skutečnosti je plán v *Bhagavad-gītě* a *Śrīmad-Bhāgavatamu*. Chceme jej zavést v naší *gurukule*. Nemusíme žádný plán vymýšlet. Je to pravda?

Girirāja: Ano.

(rozhovor v pokoji, Vṛndāvan, 18. říjen 1977)

Prabhupāda: *Śruta-grhītayā*. A *śruta-grhītayā* je poznání *Vedānty*, ne sentiment. *Śruta-grhītayā*. To je pravé poznání. Diskutujte o *Bhāgavatamu* denně, jak nejvíce je to jen možné. Vše se vyjasní. Protože *Bhāgavatam* je jádro. *Nigama-kalpa-taror galitam phalam idam*. A *vyāsadeva-kṛta*. *Kim anyaiḥ śāstraiḥ*. Napsal ho, když dosáhl seberealizace. *Mahā-muni-kṛte*. Čím více tedy čteme *Śrīmad-Bhāgavatam*, tím více se poznání vyjasní. Každý verš je transcendentální. Je to jasné? (rozhovor v pokoji, Vṛndāvan, 21. říjen 1977)

Prabhupāda: A všichni *ācāryové* to říkají. Musíme je následovat. Velmi správně.

(Prabhupādova vigílie, Vṛndāvana, 1. listopad 1977)

Je tedy naprosto zřejmé, že Śrīla Prabhupāda byl až do samého konce svých viditelných zábav zcela odhodlaný neměnit žádný princip *sādhua*, *śāstry* a *gurua*, ale naopak je za každou cenu zachovat. Kdyby Śrīla Prabhupāda chtěl učinit tak drastickou změnu ve všem, co učil ve svých knihách, přednáškách, rozhovorech a dopisech, měl k tomu nepochybně spoustu času. Neudělal to, protože neměl žádnou jinou představu kromě té, aby se jeho vlastní žáci stali „řádnými *guruy*“ a zasvěcovali po jeho odchodu své vlastní žáky, protože *śāstra* neuvádí nic jiného. Důležitost *śāstry* jako středu je ukázána v následujícím citátu: „Śrīla Narottama dāsa Ṭhākura praví *sādhū-śāstra-guru-vākya*, *cittete kariyā aikya*. Věc je třeba přijmout jako pravou na základě studia slov svatých lidí, duchovního mistra a *śāstry*. Skutečným středem je *śāstra*, zjevené písmo. Pokud duchovní mistr nemluví v souladu se zjeveným písmem, nelze ho přijmout. A pokud svatá osoba nemluví podle *śāstry*, není to svatá osoba. *Śāstra* je středem pro všechny.“ (*Śrī Caitanya-caritāmṛta*, *Madhya-līlā* 20.35 výklad)

3

Śrīla Prabhupāda se může rozhodnout udělat cokoliv...

A přesto někdy pro-*ṛtvický* tábor tvrdí, že není nic špatného na tom, že Śrīla Prabhupāda zavedl zástupné zasvěcení po odchodu, protože jako *ācārya* změnil v minulosti mnoho věcí, takže mohl také změnit tuto drobnost v *śāstře*. (To, že se zaobírám tímto bodem, neznamená, že akceptuji, že Śrīla Prabhupāda opravdu nařídil zavedení tohoto systému zasvěcení *ṛtvikem* po ukončení své fyzické přítomnosti. To je další aspekt *ṛtvik-māyi* – diskutovat o podrobnosti, aniž by byl kdy prokázán prvořadý předpoklad, že Śrīla Prabhupāda někdy konkrétně nařídil pokračování tohoto systému po jeho odchodu.) *Ṛtvický* tábor říká, že Śrīla Prabhupāda může zavést nové „precedenty“ a učinit změny v

śāstře. Jinak řečeno, nepřímě akceptují, že koncepce systému zasvěcování po fyzickém odchodu duchovního mistra z planety zástupnými zasvěcovateli neboli *ṛtviky* není nikde autorizována důkazy *śāster*. Pokud ji někde *śāstra* autorizuje, pak by to měli ukázat, ale dosud neukázali nic. Někdy se tvrdí, že Śrīla Prabhupāda již zavedl systém *ṛtviků* za své přítomnosti, ale autorizace některých žáků k tomu, aby mu pomohli s jakýmkoliv aspektem zasvěcení za jeho přítomnosti, neporušuje princip učednické poslušnosti. Nikdo netvrdí, že Śrīla Prabhupāda za své přítomnosti nemohl autorizovat žáky, aby mu pomáhali jako *ṛtvikové*, protože se jednalo jen o pomocnou úlohu.

Zástupná zasvěcování post-*samādhi* je něco, co Śrīla Prabhupāda nikdy nerozebíral, protože jasně řekl, že zasvěcení „jeho jménem“ je formalita, protože v přítomnosti duchovního mistra by žák neměl zasvěcovat. *Śāstra* vždy hovoří o učednické poslušnosti, což znamená, že poté, co jeden duchovní mistr odejde z tohoto světa, následníky se stávají jeho žáci, kteří napojují nové oddané na *paramparā* tím, že zasvěcují žáky a poskytují jim vedení. Změnit tuto koncepci je velmi závažná odchylka od standardního chápání učednické poslušnosti. Kdyby se Śrīla Prabhupāda chystal zavést něco tak odlišného od standardního či běžného systému, který již popsal ve svých knihách, pak by to důkladně rozebral a vysvětlil by, proč je to v souladu se *śāstrou* a *guruem*. Vše, co Śrīla Prabhupāda učil, podpořil *śāstrou*, pokud šlo o důležité téma.

Nyní nejnovější argument pro-*ṛtviků* kvůli nedostatku jakéhokoliv dalšího pozitivního důkazu či výroku Śrīly Prabhupādy je tvrzení, že chybějí pásky s nahrávkami. Tím se diskuse dostává do naprosté myšlenkové anarchie, protože když tvrdíme, že nedostatek důkazů představuje důkaz, potom každý může spekulovat o čemkoliv. GBC a oddaní v ISKCONu musí záviset na pokynech, které máme. Nemůžeme se opírat o důkazy, které nemáme.

Śrīla Prabhupāda ve skutečnosti vždy následoval *śāstru* a nezměnil žádný princip *sādhua*, *śāstry* ani *gurua*. Co se týče podrobností, jak aplikovat pokyny *sādhua*, *śāstry* a *gurua*, tam mohl Śrīla Prabhupāda zavést precedenty, ale to neznamena vytvoření něčeho nového, co není v *śāstře*. Pro ukázkę laskavě vezměte v úvahu body, které zastánci *ṛtvikismu* citují jako příklady toho, že Śrīla Prabhupāda zavedl nové precedenty, které nebyly v *śāstře*.

Omezení počtu kol ze 64 na 16: To nemění princip každodenního pronášení a počítání kol. Mění to pouze počet kol. Śrīla Dāmodara Mahārāja, duchovní bratr Śrīly Prabhupādy, nás informoval, že 64 kol bylo určeno těm, kdo nechodili ven kázat, ale těm, kdo v Gauḍīya Maṭhu aktivně kázali, Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura dovolil 16 kol. Takže ve skutečnosti Śrīla Prabhupāda nic nezměnil, ale aplikoval v ISKCONu standard pro kazatele a zaměstnal nás kázáním.

Provádění svateb: To také není v rozporu se *śāstrou* a Śrīla Prabhupāda vysvětlil tento konkrétní bod v 18. kapitole *Bhagavad-gīty* o *vivāha-yajñi*.

„*Yogī* mají jednat v zájmu pokroku lidské společnosti. Je mnoho očistných procesů, které člověka přivádějí k duchovnímu životu. Jednou z těchto obětí je například svatební obřad, *vivāha-yajña*. Měl by *sannyāsī*, který se nachází ve stavu odříkání a zřekl se všech rodinných vztahů, podporovat svatbu? Pán zde říká, že od žádné oběti, která je pro lidi prospěšná, se nemá nikdy upustit. *Vivāha-yajña*, svatební obřad, má usměrnit mysl člověka, aby byla klidná a tak způsobila k duchovnímu pokroku. Většině lidí by se *vivāha-yajña* měla doporučovat, a měly by tak činit i osoby ve stavu odříkání. *Sannyāsī* se nemají

nikdy stýkat se ženami, ale to neznamená, že by mladý muž na nižších stupních života neměl prostřednictvím svatebního obřadu přijmout manželku. Všechny stanovené oběti jsou určeny k dosažení Nejvyššího Pána.“ (*Bhagavad-gītā* 18.5 význam)

Ženy mají dovoleno žít v chrámu: Śrīla Prabhupāda vysvětlil, že slovo „Maṭha“ ve spojení Gauḍīya Maṭha znamená klášter a v „Maṭhu“ žijí pouze členové odříkavých *āśramů* a staré vdovy. Śrīla Prabhupāda vysvětlil, že z tohoto důvodu nevytvářel Gauḍīya Maṭhy, ale místo nich zakládal chrámy. Vysvětlil, že neexistuje žádný absolutní zákaz ohledně života žen nebo hospodářů v chrámu. Například v chrámovém komplexu Śrīraṅgamu žijí rodiny a ženy. Proto Śrīla Prabhupāda zachoval princip *śāstry*.

Předávání Gāyatrī prostřednictvím nahrávky na pásku: To je pouze „praktičnost je zásadou“! *Śāstra* uvádí, že žák by měl naslouchat duchovnímu mistrovi. Śrīla Prabhupāda dal pokyn, že nahrávku mohou poslouchat pouze ti, kdo mají svolení ke druhému zasvěcení. Śrīla Prabhupāda tedy nezměnil princip, ale pouze jej aplikoval s použitím moderních prostředků. Přes to všechno se jedná jen o drobnost a neprokazuje to, že by Śrīla Prabhupāda učinil něco v rozporu se *sādhue*m, *śāstrou* a *guruem*.

Śrīla Prabhupāda dával zasvěcení ženám a cizincům: Zastánci *rtvikismu* někdy také uvádějí, že když Śrīla Prabhupāda dával védské a *pāñcarātri*ka zasvěcení ženám a cizincům, je to příklad precedentu změny *śāstry*. Ve skutečnosti Śrīla Prabhupāda pouze následoval systém zasvěcení *pāñcarātri*ka Om Viṣṇupādy Śrīly Bhaktisiddhānta Sarasvatīho Ṭhākura. Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura principy nezměnil, ale po té, co pochopil jejich význam, je skutečně aplikoval. Śrīla Prabhupāda učil nejen to, jak musíme zachovat systém zasvěcení *pāñcarātri*ka daný jeho duchovním mistrem, ale také to, že neporušili principy *śāstry*, ale ve skutečnosti je zachovali:

„Co se týče platnosti *brāhmaṇského* postavení, jak je přijímáme, vzhledem k tomu, že se v současném věku nedodrhuje obřad Garbhādhāna, ani osoba narozená v *brāhmaṇské* rodině není považována za *brāhmaṇu*, ale nazývá se *dvija-bandhu* neboli nekvalifikovaný syn *brāhmaṇy*. Za těchto okolností závěr zní, že celá populace je nyní *śūdra*, jak uvádí *kalau śūdra sambhavāḥ*. Na *śūdry* se tedy podle védského systému žádné zasvěcení nevztahuje, ale podle systému *pāñcarātri*ka je zasvěcení dáno osobě, která tíhne přijmout rozvoj vědomí Kṛṣṇy.

V době mého Gurua Mahārāje byla i osoba pocházející z *brāhmaṇské* rodiny zasvěcena podle systému *pāñcarātri*ka, jako by byla *śūdrou*. Dědičné *brāhmaṇství* tedy nelze v současné době uplatnit. Obřad posvátné šňůry zavedený mým Guruem Mahārājem podle systému *pāñcarātri*ka a *Hari-bhakti-vilāsy* Śrīly Sanātany Gosvāmīho musí pokračovat. Nezáleží na tom, zda jej kněží přijímají, nebo ne. Když můj Guru Mahārāja Bhaktisiddhānta Sarasvatī Gosvāmī Prabhupāda tento systém zavedl, protestoval proti tomu dokonce i důvěrný okruh jeho duchovních bratrů a přátel. Ovšem, ve skutečnosti neměl žádné duchovní bratry, ale bylo zde mnoho žáků Bhaktivinoda Ṭhākura, kteří byli považováni za duchovní bratry a proti tomuto činu mého Gurua Mahārāje protestovali, ale on na to nedbal.

Ve skutečnosti každý, kdo začne pronášet mantru Hare Kṛṣṇa bez přestupků, okamžitě zaujme transcendentální postavení, a proto nemusí být zasvěcen posvátnou šňůrou, ale

Guru Mahārāja tuto posvátnou šňůru zavedl, protože vaiṣṇava byl mylně chápán jako příslušník hmotné kasty. Považovat vaiṣṇavu za příslušníka hmotného kastovního systému je pekelná úvaha (*narakī buddhi*). Aby tedy uchránil běžné obyvatelstvo před přestupky vůči vaiṣṇavům, neústupně zavedl tento obřad posvátné šňůry a my musíme jít v jeho šlépějích...

Naší povinností je tedy cvičit všechny druhy lidí, aby dosáhli úrovně kvalifikovaných *brāhmaṇů*, zasvěcovat je podle kvalifikace v souladu s výše uvedenými autoritami, aby mohli bez překážek kráčet zpátky domů, zpátky k Bohu. Tento systém zavedený mým Guruem Mahārajem, vědecky založený a aplikovaný, nesouvisející s vykořisťovatelským sentimentem ‚kastovního‘ systému založeným na dědičném právu, je příležitostí pro všechny členy společnosti opravdu dosáhnout transcendentální úrovně...“ (dopis Śrīly Prabhupādy Acyutānandovi, 14. listopad 1977)

Princip spočívá v tom, že vaiṣṇava je automaticky *brāhmaṇa* díky své oddané službě Pánu Kṛṣṇovi. Proto byl systém zasvěcení *pāñcarātri*ka praktikovaný Śrīlou Bhaktisiddhāntou Sarasvatim Ṭhākurem pouhou aplikací základních principů, které přijali již předchozí *ācāryové*.

4

Śrīla Prabhupāda nikdy nehovořil o systému post-*samādhi* *ṛtvik-dīkṣi*

Śrīla Prabhupāda se ve skutečnosti nikdy nijak nezmínil o systému zástupného zasvěcení *ṛtvikem* ve své fyzické nepřítomnosti a také to není zmíněno v žádné *śāstre*. To, že po odchodu duchovního mistra z tohoto hmotného světa by měla přijmout zodpovědnost za pokračování *guru-parampar*y další generace žáků, tedy nepředstavuje pouhou tradici nebo aplikaci, ale základní princip *guru-parampar*y. Existuje nespočet citací o tomto tématu, které jistě všichni znáte.

Zastánci *ṛtvikismu* by měli pochopit, že zavedení systému post-*samādhi* zasvěcování je drastická změna systému *guru-parampar*y. Snaha chytře volenými slovy minimalizovat význam či dopad této prakticky naprosté změny systému *parampar*y jen svádí nevinné lidi na scestí. Tím, že se vyhýbají oprávněným požadavkům na nějaké přímé pokyny Śrīly Prabhupādy, se zdá, že se snaží svůj systém prosadit „zadními dveřmi“ bez jakéhokoliv skutečného důkazu od *sādhua*, *śāstry* a *gurua*, že se jedná o platný systém.

Dostal jsem otázku: „Co je špatného na zástupných post-*samādhi* zasvěceních? Očividně špatné je to, že je v rozporu se systémem vysvětleným Śrīlou Prabhupādou známým jako *guru-paramparā*. Třebaže tento systém by měl být všem dobře znám, jelikož jsem byl dotázán, poskytnu několik *śāstrických* odkazů z knih a přednášek Śrīly Prabhupādy:

„Ten, kdo je nyní žákem, je budoucím duchovním mistrem. Nikdo však nemůže být pravým a autorizovaným duchovním mistrem, dokud nebude věrně následovat pokyny svého duchovního mistra. Brahmājī získal skutečné poznání jako žák Nejvyššího Pána a předal ho svému drahému žákovi Nāradowi, a stejně tak Nārada potom jako duchovní mistr předal toto poznání Vyāsovi a tak dále.“ (*Śrīmad-Bhāgavatam* 2.9.43 význam)

„Tento verš dále potvrzuje dokonalost systému *parampar*y neboli učednické posloupnosti. V minulé kapitole bylo jasně řečeno, že Brahmājī, prvorozená živá bytost, přijal poznání přímo od Nejvyššího Pána a beze změn ho předal svému žáku Nāradowi. Nārada žádal o poznání a Brahmājī ho na jeho žádost poučil. To je systém učednické posloupnosti — požádat správnou osobu o transcendentální poznání a náležitě ho přijmout. Tuto metodu

doporučuje *Bhagavad-gītā* (4.2). Chce-li zvědavý student obdržet transcendentální poznání, musí vyhledat kvalifikovaného duchovního učitele, odevzdat se mu, pokorně se ho ptát a sloužit mu.“ (*Śrīmad-Bhāgavatam* 2.5.1 význam)

Śrīla Prabhupāda popisuje princip *guru-parampara*y neboli učednické posloupnosti jasně. Je zřejmé, že jeden duchovní mistr předává poznání svému žákovi prostřednictvím přímé komunikace. Tento žák se stane *guruem* a předává je další generaci.

„Transcendentální poznání Véd poprvé sdělil Bůh Brahmovi, stvořiteli tohoto konkrétního vesmíru. Od Brahmy poznání sestoupilo k Nāradowi, od Nārady k Vyāsadevovi, od Vyāsadeva k Madhuvovi a v této učednické posloupnosti bylo transcendentální poznání předáváno jedním žákem dalšímu, dokud nedospělo k Pánu Gaurāṅgovi, Śrī Kṛṣṇovi Caitanyovi, který zaujal pozici žáka a následovníka Śrī Īśvary Purīho. Současný Ācāryadeva je desátým představitelem od Śrī Rūpy Gosvāmīho, původního představitele Pána Caitany, který tuto transcendentální tradici kázal v plném rozsahu. Poznání, které získáváme od našeho Gurudev, se neliší od poznání předaného samotným Bohem a posloupností *ācāryū* v Brahmově linii učitelů. Tento příznivý den slavíme jako *Śrī Vyāsa-pūjā-tithi*, protože *ācārya* je živoucím představitelem Vyāsadevy, božského sestavitele Véd, *Purāṇ*, *Bhagavad-gīty*, *Mahābhāraty* a *Śrīmad-Bhāgavatamu*. (*Věda o seberealizaci*, kap. 2.: Volba duchovního mistra)

„Co se týče tvé otázky o učednické posloupnosti od Arjuny, je to, jako když já mám žáky, takže v budoucnosti mohou tito četní žáci mít mnoho větví učednické posloupnosti.“ (Los Angeles, 25. leden 1969)

„Každý z vás by měl být příštím duchovním mistrem.“ (Hamburg, 5. září 1969)

„Každý zasvěcený může zasvěcovat žáky. V rámci etikety to však nedělají v přítomnosti svého duchovního mistra. Taková je etiketa. Jinak jsou kompetentní. Mohou zasvěcovat žáky a šířit, jsou kompetentní zasvěcovat.“ (Detroit, 18. červenec 1971)

„*Evam paramparā-prāptam imam rājarṣayo viduḥ*. Musíme tedy následovat *ācāryu*. Když jsme poté zcela, na sto procent, následovníky *ācāryi*, můžete také jednat jako *ācārya*. Takový je proces.“ (Māyāpur, 6. duben 1975)

Následující text ukazuje nejen systém učednické posloupnosti, ale také kvalifikaci duchovního mistra. Je třeba se správně učit od svého duchovního mistra a potom toto poznání předat v neporušeném stavu další generaci.

„Duchovní mistr je představitelem Nejvyššího Pána. Jak se jím stane? Když někdo řekne, že ten a ten předmět jsou brýle a učí to svého žáka, není v totožnosti předmětu chyba.

Duchovní mistr je ten, kdo si osvojil slova určité učednické posloupnosti. V daném případě klíčové slovo zní „brýle“ – to je vše. Duchovní mistr nemusí říci nic víc. To je kvalifikace.

Kṛṣṇa říká „Já jsem Nejvyšší“ a duchovní mistr říká „Kṛṣṇa je Nejvyšší“. K tomu, aby se člověk stal představitelem Kṛṣṇy či duchovním mistrem, nemusí mít žádnou výjimečnou kvalifikaci. Pouze musí přenášet poselství od autority takové, jaké je, bez jakéhokoliv osobního výkladu. Jakmile se vyskytne nějaký osobní výklad, poselství se ztratí a pokyny se změni v přestupky. Osoba, která vykládá písma podle vlastních rozmarů, by měla být okamžitě zavržena. (*Cesta k vědomí Kṛṣṇy*, kap. 6: Přijetí vědomí Kṛṣṇy)

Śrīla Prabhupāda dává ve výše uvedeném citátu důrazný pokyn okamžitě zavrhnout jakoukoliv osobu, která vykládá písma podle svých rozmarů. To ukazuje, že jsou motivované výklady písem možné, ale představují vážný přestupek a osoba, která se toho dopouští, by měla být okamžitě zavržena. Všude v knihách Śrīly Prabhupādy a ve veškeré vědecké literatuře je znovu a znovu opakován princip učednické posloupnosti. Není to nové

či neznámé téma. Tento princip je každému ve védské kultuře dobře známý. To, proč se zastánci *ṛtvikismu* stále ptají „Proč ne *ṛtvik*“, je udivující pro každého, kdo má být jen základní védské poznání.

Princip védského poznání je, že musí být podporováno nějakou *śāstrou*. Břímě podpořit své učení přímým důkazem z *śāster* leží na zastáncích teorie zasvěcování *ṛtvikem*. Nepřímé výklady by připomínaly Śaṅkarācārovu nepřímou metodu prosazení jeho filosofie *māyāvāda* a žádný skutečný následovník Véd je nemůže přijmout. Jelikož žádný takový systém ve védských zdrojích neexistuje, jedná se o nepodařený koncept. Neposlouží žádnému užitečnému účelu zatvrzele trvat na teorii, kterou Vědy nepodporují. Jde o svévolný výklad a podle Śrīly Prabhupādy by měla být taková osoba okamžitě zavržena.

5

Autorita GBC nad *guruy* je pokyn Śrīly Prabhupādy

V diskusích o *ṛtvikismu* se někdy z podružného bodu vytvoří významný problém. Skutečnost, že ISKCONští *guruové* podléhají doзору GBC, je považována za omezující činitel. Pouze se však drží principu *guru-parampara*: „Každý *guru* je nejprve žákem.“ Žák musí plnit pokyn svého duchovního mistra. Jelikož pokyn Om Viṣṇupādy Śrīly Bhaktisiddhānty Sarasvatīho Ṭhākura zněl vytvořit GBC (Governing Body Commission, Správní rada), Śrīla Prabhupāda řekl, že jeho nesplnění byl přestupek proti *guruovi* a ten se stal příčinou rozkladu původního Gauḍīya Maṭhu. Ani dnes následování pokynů Śrīly Prabhupādy a spolupráce pod dohledem a koordinací GBC jistě nesnižuje postavení duchovních mistrů v ISKCONu, protože se jedná o prosté plnění pokynů jejich duchovního mistra a zakladatele-*ācāryi* ISKCONu, Śrīly Prabhupādy.

6

Systém post-*samādhi* zasvěcování *ṛtvikem* není autorizován *śāstrou*

Śrīla Prabhupāda pečlivě následoval svého duchovního mistra a předchozí *ācāryi*. Vzhledem k tomu, že ti nikdy nezastávali systém zasvěcování *ṛtvikem* mimo přítomnost duchovního mistra a nečiní tak ani *śāstra*, není možné, aby si to Śrīla Prabhupāda přál. Nechci být v žádném případě neuctivý k upřímným oddaným, kteří se snaží potěšit Śrīlu Prabhupādu studiem posledních pokynů, ale ve vši úctě je opravdu *akāśa-kusuma* založit celý život oddané služby na představě, že Śrīla Prabhupāda chtěl, aby po jeho odchodu zasvěcovali jeho jménem *ṛtvikové*, když to nikdy konkrétně neřekl a naopak znovu a znovu říkal pravý opak.

Duchovní bratři Śrīly Prabhupādy nám sdělili, že po odchodu Śrīly Bhaktisiddhānty Sarasvatīho Ṭhākura uvažovali o systému zasvěcování *ṛtvikem* asi pět minut. Pak bylo upozorněno na to, že není nikde v *śāstre* schválen, a tím to skončilo. Celá myšlenka byla zavržena. To bylo z jejich strany zodpovědné.

Vzhledem k tomu, že se jedná o naprosto novou představu, něco, co Śrīla Prabhupāda nikdy nerozebíral – ba spíše něco zcela proti jeho důsledným pokynům – kdyby chtěl takový systém zavést, očividně by o něm hodně hovořil. O této představě nenacházíme absolutně žádnou zmínku. Existuje pouze v představách zastánců post-*samādhi* *ṛtvika*, možná kvůli nějaké zoufalé snaze změnit současný systém. Dokud se však nenajde konkrétní pokyn, jak mohou očekávat, že kterýkoliv věrný následovník Śrīly Prabhupādy tento návrh přijme? To, jak zjevně inteligentní oddaní lpějí na této představě, je pro nás

všechny něco udivujícího. Můžeme se jen modlit, že vzhledem k tomu, že všichni vypadají jako upřímné duše, se v srdci brzy změní a uvědomí si, že systém post-*samādhi* zasvěcování *ṛtvikem* Śrīlu Prabhupādu opravdu netěší.

7

Śrīla Prabhupāda jako zakládající *śikṣā-guru* převyšuje všechny *dikṣā-guruy*

Śrīla Prabhupāda jako zakladatel-*ācārya* ISKCONu je považován za *ādi-gurua* naší větve *sampradāyi*. Jako takový je základním *śikṣā-guruem* všech oddaných v ISKCONu. V ISKCONu se na letošní setkání GBC plánuje nové zhodnocení *guru-tattvy*, které má ustanovit, že každý oddaný z ISKCONu má jedinečný a přímý osobní vztah se Śrīlou Prabhupādou. Ať jako žák, pra-žák a *śikṣā-žák*, každý má přímý přístup k Jeho Božské Milosti Śrīlovi Prabhupādovi a jeho plné milosti. Není třeba vymýšlet nějaké nové schéma pro napojení na Śrīlu Prabhupādu. Stávající metody stačí a udělat něco neautorizovaného Śrīlou Prabhupādou a *śāstrou* od sebe Śrīlu Prabhupādu a oddaného spíše pouze oddálí. Z vytříbeného konceptu našich vztahů *gurua* a žáka v rámci vědomí Kṛṣṇy je zřejmé, že *śikṣā* bude hrát významnou úlohu a dostane se jí nejsilnějšího uznání. Každý oddaný by měl o tento cíl usilovat. Snaha udělat ze Śrīly Prabhupādy jediného *dikṣā-gurua* pro příštích deset tisíc let je pouhá odchylka, která vytváří překážku v zavedení toho, co si Śrīla Prabhupāda ohledně systému *gurua* a žáka a vztahů v ISKCONu opravdu přál. Pokud někdo není spokojen se vztahem ke svému *dikṣā-guruovi*, existují *śāstrou* autorizované možnosti, jak to vyřešit přijetím *śikṣā-gurua*. Bylo by zajímavé diskutovat o tom, do jaké míry může být tento vztah pouze se Śrīlou Prabhupādou. To je životaschopnější diskuse, protože mnoho předchozích *ācāryů* mělo přímý vztah *śikṣi* s jedním ze svých předchozích *ācāryů* a bylo to uznáváno. Jelikož *śikṣā* a *dikṣā* nemají být považovány za odlišné, navázání tohoto vztahu je smysluplné. Zavedení mnohageneračních vztahů *dikṣi* nelze nikde nalézt jako autorizovaný védský systém a pokusy v tomto směru se jen maří cenný čas a energie.

8

Pochopení záměrů Śrīly Prabhupādy ohledně systémů *guruů* v ISKCONu

Śrīla Prabhupāda nechtěl vytvořit *ācāryu* ani mnoho *ācāryů*, pokud jde o ustanovení ve stylu Gauḍīya Maṭhu, kde je *ācārya* považován za hlavu instituce. Śrīla Prabhupāda již založil GBC jako svrchovanou správní autoritu ISKCONu. 22. dubna 1977 prohlásil, že vytvoří „*guruy*“. 28. května 1977 Śrīla Prabhupāda řekl, že doporučí několik oddaných, aby jednali jako výkonní *ācāryové*, kteří budou *guruy*, řádnými *guruy* na jeho pokyn atd. Být učiněn řádným *guruem* pokynem svého duchovního mistra je něco jiného než být plně osvobozeným *ācāryou*. Úloha je podobná co do péče o žáky a zastupování předchozího *ācāryi*, ale rozsah by se lišil. Řádný *guru* by byl *ācāryou* jen pro své žáky, ať zasvěcené nebo kandidáty na zasvěcení. *Guru* vytvořený „na pokyn“ svého duchovního mistra by měl vždy následovat pokyn duchovního mistra a nikdy by se neměl považovat za nezávislého či nadřazeného těmto pokynům.

Takto, v případě jasné diskuse a studia tohoto tématu, by bylo možné ustanovit přesné hranice působení výkonných *ācāryů* či řádných *guruů* v ISKCONu. Jít do podrobností tohoto tématu přesahuje rámec tohoto pojednání. Předpokládám, že to bude hlavní úkol, o kterém GBC plánuje jednat během nadcházejícího setkání. Bylo by však prospěšné, kdyby

se oddaní soustředili na definování této úlohy. Měli bychom se vyvarovat vymýšlení něčeho neautorizovaného *śāstrou* a učinit správné kroky k nápravě všude, kde neaplikujeme principy správně.

Často je poukazováno na mnohé nedostatky v aplikaci *guru-tattvy* v historii ISKCONu po odchodu Śrīly Prabhupādy, aby se vytvořil rozvášněný apel za to, proč je teorie *ṛtvik* jediným životaschopným řešením. To je opět vytváření náladového řešení skutečného problému a není to přijatelné. Přijatelná je diskuse o tom, jak zařídit, aby skutečná *guru-paramparā*, kterou si Śrīla Prabhupāda přál, účinně fungovala.

Pokud budou všichni oddaní této snaze napomáhat, bude to velmi pozitivní. Vytvoření úplného obrazu *guru-paramparā* a vztahů každého oddaného s Pánem Kṛṣṇou, Pánem Caitanyou, předchozími *ācāryi*, Śrīlou Prabhupādou a *śikṣā a dīkṣā-guruy* je to nejdůležitější, co lze v současnosti udělat. Doufám, že se mi o tomto tématu podaří napsat zvláštní pojednání. Zde se o něm zmiňuji pouze proto, abych vyzval zastánce teorie *ṛtvik* k hluboké introspekci, a snad pochopí, že Śrīlu Prabhupādu potěší daleko více, když se bude uvažovat o tom, jak aplikovat to, co přímo řekl, že si přeje v podobě řádných *guruů*. Snažit se vytvořit nové paradigma, které neexistuje nikde v doporučeních *sādhua*, *śāstry* a *gurua*, je v tomto ohledu nepochybně kontraproduktivní.

9

Zachování úctyhodného postavení ISKCONu v *guru-paramparě* ISKCON a vědomí Kṛṣṇy se prohlašují za pravé védské *sampradāyi*. Vše, co děláme, musí být podpořeno védskou literaturou, v zájmu zachování úcty ze strany ostatních náboženských skupin a *sampradāyī*. Jedna věc je, že zastánci teorie *ṛtvik* dokáží sentimentálně přesvědčit následovníky Śrīly Prabhupādy k přijetí jejich spekulací, ale jak zamýšlejí přesvědčit ostatní *sampradāyi*, které chtějí pro všechno, co děláme, vidět jen védské důkazy? Tak zastánci *ṛtvikismu*, bude-li po jejich, změni ISKCON v *apa-sampradāyu* neboli neautorizovanou učednickou posloupnost. Jediný rozumný způsob, jak postupovat, je podle *sādhua*, *śāstry* a *gurua*, a ne podle spekulací nezasvěcených a necvičených osob.

Uvažte, jak naši předchozí *ācāryové* usilovně pracovali, aby ustanovili Brahma-Madhva-Gauḍīya-sampradāyu jako jedinečnou a pravou védskou *sampradāyu*, o nic horší než stávající čtyři vaiṣṇavské *sampradāyi*, či spíše nejlepší ze všech! Uvažte, jak Sanātana Gosvāmī sestavil *Hari-bhakti-vilāsu*, aby ustanovil, že máme pravý způsob uctívání. Baladeva Vidyābhūṣaṇa nám daroval komentář k *Vedānta-sūtre* zvaný *Govinda-bhāṣya*, aby prosadil naši filosofii. Gopāla Bhaṭṭa Gosvāmī ustanovil pravý systém *saṁskār*, očištění obřadů a obětí. Bhaktivinoda Ṭhākura ustanovil, že naše *sampradāya* nejsou pouze nějací degradovaní *sahajiové*, *bābāji* či kastovní *gosvāmī*, ale ve skutečnosti spočívá na pevných důkazech *sādhua*, *śāstry* a *gurua*. Oṁ Viṣṇupāda Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura založil naši *paramparū* a systém aplikace védských, *pāñcarātri*ka a *Bhāgavata* principů. Śrīla Prabhupāda usilovně pracoval, aby Gauḍīya Maṭha, akademické instituce, indická a světová veřejnost uznaly ISKCON, jeho filosofii a jeho mezinárodní oddané jako pravé členy učednické posloupnosti. Vše bylo pečlivě vykonáno. Pokud by měl být v ISKCONu zaveden neautorizovaný nevédský systém zástupného post-*samādhi* zasvěcování *ṛtvikem*, veškerá snaha těchto *ācāryů* by přišla vniveč a ISKCON by byl považován za *apa-sampradāyu* neboli odchýlenou posloupnost. GBC ani řadoví oddaní to jistě nedovolí. Doufejme, že ti, kdo nyní zastávají *ṛtvické* představy, svoji pozici znovu zváží a setrvají pevně se Śrīlou Prabhupādou a předchozími *ācāryi*.

Dopis z 9. července 1977 nepředstavuje přímý pokyn pro pokračování procesu zasvěcování po odchodu Śrīly Prabhupādy. Ve skutečnosti Śrīla Prabhupāda v následujícím výňatku z Folia z 18. října 1977 jasně prohlásil, že pokud se jeho zdraví zlepší, mohl by začít opět zasvěcovat:

Prabhupāda: Hare Kṛṣṇa. Z New Yorku přijel nějaký bengálský pán?

Tamāla Kṛṣṇa: Ano. Pan Sukamal Roj Čaudary.

Prabhupāda: Takže jsem určil některé z vás, aby zasvěcovali. Hm?

Tamāla Kṛṣṇa: Ano. Ve skutečnosti... Ano, Śrīlo Prabhupādo.

Prabhupāda: Myslím si tedy, že Jayapatakā to může dělat, pokud chce. Již jsem ho určil. Řekni mu o tom.

Tamāla Kṛṣṇa: Ano.

Prabhupāda: Takže, zástupci, bylo tam Jayapatakovo jméno?

Bhagavān: Už tam je, Śrīlo Prabhupādo. Jeho jméno bylo na tom seznamu.

Prabhupāda: Tak ho určuji, aby to dělal v Māyāpuru, a ty můžeš jít s ním. Já prozatím přestávám. Je to v pořádku?

Tamāla Kṛṣṇa: S čím jste přestal, Śrīlo Prabhupādo?

Prabhupāda: To zasvěcování. Určil jsem své žáky. Je to jasné, nebo ne?

Girirāja: Je to jasné.

Prabhupāda: Máš seznam jmen?

Tamāla Kṛṣṇa: Ano, Śrīlo Prabhupādo.

Prabhupāda: A pokud se Kṛṣṇovou milostí z této situace dostanu, opět začnu, čili nesmím být tlačěn k zasvěcování v tomto stavu. To není dobré.

V říjnu 1977, měsíce po dopisu z 9. července, který podle zastánců *ṛtvikismu* trvale ustanovil systém *ṛtvika*, Śrīla Prabhupāda uvedl, že může začít opět zasvěcovat, což by systém *ṛtvika* zastavilo. Je jasné, že dopis z 9. července Śrīla Prabhupāda nepovažoval za nedotknutelný Poslední Pokyn ohledně zasvěcování. Považovat *ṛtvik* za systém, který by pokračoval, až nebude Śrīla Prabhupāda přítomen, pouze na základě tohoto dopisu samotného není opodstatněné.

Píši toto pojednání v náladě hledání nějakého společného stanoviska a porozumění. Protože cítím, že oddaní, s nimiž jsem hovořil, upřímně chtějí potěšit Śrīlu Prabhupādu, vynaložil jsem čas a energii k napsání tohoto pojednání. Mou nadějí je, že dále objasní, co je třeba k potěšení Śrīly Prabhupādy. Je to také pokorná výzva všem upřímným oddaným, kteří chtějí potěšit Śrīlu Prabhupādu a předchozí *ācāryi*, že jediný způsob, jak to udělat, je v jasném rámci pokynů *sādhua*, *śāstry* a *gurua*. Teorie *ṛtvik* není přijatelná alternativa, protože se nenachází nikde v pokynech *sādhua*, *śāstry* a *gurua*.

Váš služebník,

Jayapatakā Svāmī

1. Ignorování přímých pokynů Śrīly Prabhupādy

1. Ignorování žádosti Śrīly Prabhupādy určené jeho žákům, aby se stali duchovními mistry
2. Ignorování slov Śrīly Prabhupādy o „jediné kvalifikaci“ stát se duchovním mistrem
3. Ignorování touhy Śrīly Prabhupādy, aby jeho žáci vytvořili „větve Caitanyova stromu“
4. Ignorování touhy Śrīly Prabhupādy, aby jeho žáci pokračovali v žakovské posloupnosti
5. Ignorování výroků Śrīly Prabhupādy, že stát se duchovním mistrem není obtížné
6. Ignorování výroku Śrīly Prabhupādy, že neosvobození oddaní, kteří přísně následují *paramparū*, jsou přesto kvalifikováni jednat jako *dīkṣā-guriové*
7. Ignorování toho, že Śrīla Prabhupāda použil rozkazovací způsob (a tedy důraz) ve spojitosti s tím, aby se jeho žáci stávali v budoucnosti duchovními mistry
8. Ignorování výrazu Śrīly Prabhupādy „Nepotřebujete rozsáhlou definici“
9. Ignorování silné touhy Śrīly Prabhupādy, aby jeho žáci jednali jako zasvěcující duchovní mistři po jeho fyzickém odchodu
10. Ignorování učení Śrīly Prabhupādy, že žák by neměl zasvěcovat za fyzické přítomnosti duchovního mistra jen kvůli etiketě
11. Ignorování vysvětlení Śrīly Prabhupādy, že každý, kdo dokáže ovládnout šest žádostí, je kvalifikovaný zasvěcovat žáky po celém světě
12. Ignorování učení Śrīly Prabhupādy, že člověk se musí fyzicky obrátit na žijícího *gurua* (*vapuh*), aby porozuměl duchovnímu učení (*vāṇī*)
13. Ignorování „tajemství úspěchu“ v duchovním životě dané Śrīlou Prabhupādou
14. Ignorování výkladu Śrīly Prabhupādy k verši *kibā vipra kibā nyāsi* a předkládání výkladu, který je v přímém rozporu s výkladem Śrīly Prabhupādy
15. Ignorování zájmu Śrīly Prabhupādy na výchově duchovních mistrů
16. Ignorování mise Śrīly Prabhupādy, aby se jeho následovníci stali *guruy*
17. Ignorování skutečnosti, že touha a pokyn *gurua* jsou totéž
18. Ignorování jednoduché definice *gurua* dané Śrīlou Prabhupādou
19. Ignorování výslovných závěrečných pokynů Śrīly Prabhupādy o zasvěcování po jeho fyzickém odchodu
20. Scestný výklad výrazu Śrīly Prabhupādy „duchovní mistr“, aby znamenal *śikṣā-guru* a ne *dīkṣā-guru*
21. Zesměšňování systému mnoha *gurui*, který si Śrīla Prabhupāda přál

Během svého kázání Śrīla Prabhupāda soustavně předkládal pouze jedinou verzi učednické posloupnosti: každý žák se má stát kvalifikovaným a zasvěcovat po odchodu svého duchovního mistra žáky.

Pro-*rtvíkové* tyto přímé pokyny Śrīly Prabhupādy neberou v úvahu.

1

Ignorování žádosti Śrīly Prabhupādy určené jeho žákům, aby se stali duchovními mistry

„Dostalo se vám této příležitosti, že se můžete stát *brāhmaṇou*, můžete se stát velkým oddaným Pána Kṛṣṇy a můžete se stát duchovním mistrem světa... Pokud vy, alespoň někteří z vás, porozumí této vědě a přijmou ji, stanete se budoucí nadějí této země či světa. Moje žádost zní, že byste měli této příležitosti využít a stát se duchovním mistrem všech

lidí.“ (New York, 29. červenec 1966)

2

Ignorování slov Śrīly Prabhupādy o „jediné kvalifikaci“ stát se duchovním mistrem

„Nikomu není bráněno v tom, aby se mohl stát duchovním mistrem. Každý se může stát duchovním mistrem, pokud zná vědu o Kṛṣṇovi. To je jediná kvalifikace.“ (New York, 17. srpen 1966)

„Musíte zjistit, jestli ten člověk pochází z učednické posloupnosti, *śrotriya*... Tak jako v *Bhagavad-gītě* je uvedeno *evam paramparā-prāptam*: ‚Touto učednickou posloupností se učila tato věda *Bhagavad-gīty*.‘ Musíte se tedy obrátit na duchovního mistra, který přichází z této učednické posloupnosti. Potom je pravý.“ (San Francisco, 3. březen 1967)

„Protože v indické společnosti se duchovním mistrem mohou stát pouze *brāhmaṇové* a *sannyāsī*. Caitanya Mahāprabhu však řekl: ‚Ne. Každý se může stát duchovním mistrem, pokud je obeznámen s touto vědou.‘“ (San Francisco, 5. — 6. duben 1967)

„To je *ācārya*. Chováte se přesně tak, jak je stanoveno v *śāstre*, jak přikázal Caitanya Mahāprabhu, jak přikázal Kṛṣṇa... *Āpani ācari jīvere śikhāya*. A učíte všechny žáky, kteří k vám přijdou jako vaši žáci, ty učíte. To je *ācārya*. *Ācārya, guru*, představitel, to není obtížné. Člověk se jen musí stát velmi, velmi upřímným.“ (Vṛndāvan, 15. srpen 1974)

„Snažte se tedy následovat cestu *ācāryů*. Pak bude život úspěšný. A stát se *ācāryou* není příliš obtížné. Nejdříve ze všeho, abyste se stali velmi věrným služebníkem svého *ācāryi*, přísně následujte to, co říká. Snažte se ho potěšit a šířte vědomí Kṛṣṇy. To je vše. Není to vůbec obtížné.“ (Māyāpur, 6. duben 1975)

3

Ignorování touhy Śrīly Prabhupādy, aby jeho žáci vytvořili „větve Caitanyova stromu“

„Necht' je každý z vás *guruem*,“ řekl. „Tak jako mám já pět či deset tisíc žáků, mějte každý deset tisíc. Tak vytvořte další a další větve Caitanyova stromu.“ (setkání GBC, Māyāpur 1976)

4

Ignorování touhy Śrīly Prabhupādy, aby jeho žáci pokračovali v žákovské posloupnosti

„Co se týče tvé otázky o učednické posloupnosti od Arjuny, je to, jako když já mám žáky, takže v budoucnosti mohou tito četní žáci mít mnoho větví učednické posloupnosti.“ (Los Angeles, 25. leden 1969)

Prabhupāda: Každý z nás mesiášem. Každý, kdo si je vědom Kṛṣṇy, je mesiáš. Každý. Proč jeden? My všichni. *Gaurāṅgera bhakta-gaṇe, jane jane śakti dhari, brahmāṇḍa tari saksi* (?): „Oddaný Pána Caitanyi, každý má tak nesmírnou moc, že každý může osvobodit celý vesmír.“ *Gaurāṅgera bhakta-gaṇe, jane jane śakti...*, *brahmāṇḍa tari...* To znamená Gaurāṅgovi lidé.

Tamāla Kṛṣṇa: Jen vy jste tak mocný, Śrīlo Prabhupādo. My jsme jako...

Prabhupāda: Proč vy nejste? Jste moji žáci.

Tamāla Kṛṣṇa: My jsme jako hmyz.

Prabhupāda: „Jaký otec, takový syn.“ Měli byste být. *Gaurāṅgera bhakta...jane*. Každý. Proto Caitanya Mahāprabhu řekl: *āmāra ājñāya guru hāñā tāra' ei deśa*. Každého požádal: „Jen se staň *guruem*.“ Následujte Jeho pokyn. Staňte se *guruem*. *Āmāra ājñāya*. Nic nevymýšlejte. *Āmāra ājñāya*. „Co říkám, to dělejte. Staňte se *guruem*.“ V čem je potíže? „A jak zní Tvoje *ājñā*?“ *Yāre dekha tāre kaha kṛṣṇa-upadeśa*. Konec. Všechno je v *Bhagavad-gītě*. Vy jen opakujte. To je vše. Staňte se *guruem*. Stát se *guruem* není obtížné. Následujte Caitanyu Mahāprabhua a říkejte to, co řekl Kṛṣṇa. Konec. Staňte se *guruem*.“ (Mumbáí, 15. duben 1977)

Poznámka:

1. Ve výše uvedené citaci Śrīla Prabhupāda vykládá spojení *āmāra ājñāya* („na můj pokyn“) jako „Co říkám, to dělejte.“ To je významné vzhledem ke scestnému výkladu *ṛtvik-vāḍich*, že „na můj pokyn“ znamená „jen, když já nařídím“. Śrīla Prabhupāda to vykládá jinak. Dokonce říká, co je pokyn: „A jak zní Tvoje *ājñā*?“ *Yāre dekha tāre kaha kṛṣṇa-upadeśa*. Konec. Všechno je v *Bhagavad-gītě*. Vy jen opakujte. To je vše.“

2. Někdo by si mohl představovat, že výše zmíněný *guru* je *śikṣā-guru*, nikoliv *dīkṣā-guru*. Śrīla Prabhupāda však toto téma objasnil použitím výrazu: „Proč vy nejste? Jste moji žáci... Jaký otec, takový syn.“ Śrīla Prabhupāda citací tohoto anglického přísloví označuje sebe za otce a své (*dīkṣā*-) žáky za své syny. Jako *dīkṣā-guru* pro své žáky říká „jaký otec, takový syn,“ což ukazuje, že hovoří o svých žácích jako o budoucích *dīkṣā-guruech*.

5

Ignorování výroků Śrīly Prabhupādy, že stát se duchovním mistrem není obtížné

„Pán Caitanya říká: ‚Necht' se každý z vás stane duchovním mistrem, každý z vás. Proč jeden, dva? Každý z vás.‘ ,Ó, být duchovní mistr je velmi obtížná práce.‘ Ne. Není to obtížná práce. Caitanya Mahā... *āmāra ājñāya*: jen se snažte plnit Můj pokyn. To je vše. Potom se stanete duchovním mistrem.“ (Columbus, 9. květen 1969)

6

Ignorování výroku Śrīly Prabhupādy, že neosvobození oddaní, kteří přísně následují *paramparū*, jsou přesto kvalifikováni jednat jako *dīkṣā-guruové*

„Osoba, která je osvobozeným *ācāryou* a *guruem*, se nemůže dopustit žádné chyby, ale

existují méně kvalifikované nebo neosvobozené osoby, které mohou přesto jednat jako *guru* a *ācārya* přísným následováním učednické poslušnosti.“ (New York, 26. duben 1968)

„Existuje mnoho kvalifikací. Člověk však nemusí mít všechny. Může to být prvotřídní darebák, ale přesto se může stát duchovním mistrem. Jak? *Amāra ājñāya*. Když následujete to, co Kṛṣṇa a Caitanya Mahāprabhu říkají, stanete se duchovním mistrem. Člověk může být z hmotného hlediska prvotřídní darebák, ale pokud jen přísně následuje vše, co řekl Caitanya Mahāprabhu nebo Jeho zástupce, duchovní mistr, může se stát *guruem*. Není to tedy příliš obtížné. Člověk by si neměl myslet: ‚Já nejsem kvalifikovaný stát se *guruem*.‘ Ne, jste kvalifikovaní, pokud přísně následujete systém *parampary*. Pak jste kvalifikovaní. To je vše.“ (Londýn, 22. srpen 1973)

7

Ignorování toho, že Śrīla Prabhupāda použil rozkazovací způsob (a tedy důraz) ve spojitosti s tím, aby se jeho žáci stávali v budoucnosti duchovními mistry

V následujících citátech Śrīla Prabhupāda používá dvakrát příkazovacího tvaru „měl by“.

„Já jsem jim také zavázán, protože mi pomáhají v této misijní práci. Zároveň je všechny požádám, aby se stali duchovním mistrem. Každý z vás by měl být příštím duchovním mistrem.“ (Hamburg, 5. září 1969)

„Od pravého duchovního mistra získáte poznání, protože je předkládá tak, jak je obdržel od svého duchovního mistra. Nic neubírá ani nepřidává. To je pravý duchovní mistr. A to je velmi snadné. Stát se duchovním mistrem není příliš těžké. Budete se muset stát duchovním mistrem. Vy, všichni moji žáci, každý by se měl stát duchovním mistrem. Není to obtížné. Obtížné to je, když si něco vymýšlíte. Ale pokud jednoduše představujete vše, co jste slyšeli od svého duchovního mistra, je to velmi snadné.“ (Londýn, 22. srpen 1973)

8

Ignorování výrazu Śrīly Prabhupādy „Nepotřebujete rozsáhlou definici“

„...*guru* znamená věrný služebník Boha, jednoduché. Nepotřebujete rozsáhlou definici toho, co je *guru*. Védské poznání vám tedy naznačuje *tad-vijñānārtham*. Jestli chcete znát vědu o duchovním životě, *tad-vijñānārtham sa gurum eva abhigacchet*, musíte se obrátit na *gurua*.. A kdo je *guri*? *Guru* znamená ten, kdo je věrným služebníkem Boha. Velmi jednoduché.“ (přednáška Śrīly Prabhupādy, 12. červenec 1975)

Velmi jednoduché.

9

Ignorování silné touhy Śrīly Prabhupādy, aby jeho žáci jednali jako zasvěcující duchovní mistři po jeho fyzickém odchodu

„Co se týče jmenování nástupce, duchovní mistr autorizuje každého svého žáka. Je však na žákovi, aby pokyn vykonal, ať je toho schopen, nebo ne. Duchovní mistr nikomu nestraní, aby jednoho určil a druhého zavrhl. Může to udělat. Pokud není ten druhý kvalifikovaný, může to udělat. Jeho záměr to však není. Chce, aby se každý jeho žák stal tak mocným jako on nebo ještě více. To je jeho touha. Tak jako otec chce, aby se každý syn stal stejně nebo více kvalifikovaným než otec. Je ale na studentovi či synovi, aby tohoto standardu dosáhl.“ (San Diego, 29. červen 1972)

10

Ignorování učení Śrīly Prabhupādy, že žák by neměl zasvěcovat za fyzické přítomnosti duchovního mistra jen kvůli etiketě

„Každý zasvěcený může zasvěcovat žáky. Z hlediska etikety to však nedělají v přítomnosti svého duchovního mistra. Taková je etiketa. Jinak jsou kompetentní. Mohou zasvěcovat žáky a šířit, jsou kompetentní zasvěcovat.“ (Detroit, 18. červenec 1971)

„Od každého studenta se očekává, že se stane *ācāryou*. *Ācārya* znamená ten, kdo zná pokyny písem, v životě je prakticky následuje a učí jim své žáky... Neochvějně se cvičte a pak budete pravý *guru* a budete moci přijímat žáky podle stejné zásady. Z hlediska etikety je zvykem, že za života vašeho duchovního mistra přivádíte kandidáty na žáky k němu a za jeho nepřítomnosti či po odchodu můžete přijímat žáky bez jakéhokoliv omezení. To je zákon učednické poslušnosti. Chci vidět, jak se moji žáci stávají pravými duchovními mistry a mohutně šíří vědomí Kṛṣṇy. To učiní mě i Kṛṣṇu velmi šťastnými.“ (Nové Dillí, 2. prosinec 1975)

11

Ignorování vysvětlení Śrīly Prabhupādy, že každý, kdo dokáže ovládnout šest žádostí, je kvalifikovaný zasvěcovat žáky po celém světě

„Rūpa Gosvāmī tedy říká, kdo může být duchovním mistrem. Uvedl tedy konkrétně tuto definici, že ten, kdo ovládá jazyk, řeč, mysl, žaludek, genitálie a hněv. Pokud někdo ovládá těchto šest věcí, může se stát duchovním mistrem. *Prthivīm na śiṣyāt*: Je mu dovoleno zasvěcovat žáky po celém světě.“ Jinak ne.“ (Montreal, 9. červenec, 1968)

12

Ignorování učení Śrīly Prabhupādy, že člověk se musí fyzicky obrátit na žijícího *guru* (*vapuḥ*), aby porozuměl duchovnímu učení (*vāñ*)

„...uvádí se *tene brahma hṛdā ādi-kavaye, hṛdā*: „srdcem“. Protože Kṛṣṇa je v srdci každé bytosti. Ve skutečnosti je On duchovní mistr, *caitya-guru*. Aby nám pomohl, vychází ven jako fyzický duchovní mistr.

A proto *sākṣād dharitvena sama*... Duchovní mistr je představitelem Kṛṣṇy. Kṛṣṇa posílá nějakého upřímného oddaného, aby jednal Jeho jménem, a proto je duchovním mistrem. To je systém *paramparā*.“ (Řím, 28. květen 1974)

„...Bůh se nazývá *caitya-guru*, duchovní mistr v srdci. A fyzický duchovní mistr je milost Boha. Když Bůh vidí, že jste upřímní, dá vám duchovního mistra, který vám může poskytnout ochranu. Pomůže vám zevnitř a zvenčí, zvenčí ve fyzické podobě duchovního mistra a zevnitř jako duchovní mistr v srdci.“ (Řím, 23. květen 1974)

„Kṛṣṇa je první duchovní mistr, a když se začneme více zajímat, musíme jít za fyzickým duchovním mistrem. To prikazuje tento verš:

*tad viddhi praṇipātena
paripraśnena sevayā
upadekṣyanti te jñānaṁ
jñāninas tattva-darśinaḥ*

Nyní Kṛṣṇa radí, že „Chcete-li znát tuto transcendentální vědu, snažte se jen na někoho obrátit.“ *Praṇipātena*. *Praṇipātena*, *paripraśnena* a *sevayā*. Co je *praṇipāta*? *Praṇipāta* znamená odevzdání se. Odevzdání se. Musíte si vybrat osobu, které se můžete odevzdat, protože nikdo se nikomu neodevzdává rád. Máme...

...Existuje běžná propaganda, že „K duchovní realizaci není třeba duchovního mistra.“

Pokud však jde o védskou literaturu, pokud jde o *Bhagavad-gītu*, pokud jde o *Bhāgavatam*, pokud jde o *Upaniṣady* a védskou literaturu, ty to neuvádějí. Říkají, že duchovní mistr je třeba. Vezměte například *Upaniṣady*, védské *Upaniṣady*. Ve védských *Upaniṣadách* je řečeno *tad-vijñānārthaṁ sa gurum evābhigacchet, śrotīyaṁ brahma-niṣṭhaṁ*, tato *mantra*, že „Pokud se chcete naučit tomuto transcendentálnímu tématu, pak...“ Nejdříve se říká, že pokud se chcete naučit tomuto tématu. Také v hmotném světě, předpokládejme, že se chci učit hudebnímu umění. Potom musím vyhledat někoho, kdo je hudebník. Bez společnosti hudebníka se nikdo nedokáže naučit hudebnímu umění. Nebo jakémukoliv jinému umění. Předpokládejme, že se chcete stát inženýrem. Musíte tedy vstoupit do inženýrské nebo technické koleje a v ní se učit. Nikdo se nemůže stát lékařem pouze tím, že si koupí na trhu knihu a bude ji doma číst. To není možné. Musíte se nechat zapsat do lékařské koleje a podstoupit výchovu a praktické zkoušky, mnoho věcí. Pouhým zakoupením knihy to není možné. Podobně když se chcete naučit *Bhagavad-gītu* nebo jakékoliv jiné transcendentální téma, zde je pokyn samotného Pána Kṛṣṇy. Pán Kṛṣṇa samotný, protože je mluvčím této *Bhagavad-gīty*, říká, že *tad viddhi praṇipātena paripraśnena sevayā*. Musíte jít za osobou, jíž se můžete odevzdat. To znamená, že se musíte ujistit: „Kdo je ta pravá osoba, která mě může poučit o *Bhagavad-gītě* nebo jakékoliv jiné védské literatuře nebo jakémkoliv písmu?“ A ne že budete hledat osobu podle své nálady.

...Nejen se odevzdat, ne slepě se odevzdat. Musíte být schopni se ptát. *Paripraśna*. Další kvalifikací je *paripraśna*. *Paripraśna* znamená dotazování se. Bez dotazování se nemůžete dělat pokrok. Tak, jako je velmi inteligentní student ve škole, který se ptá učitele. Dokonce i chlapec, dítě, když se ptá otce „Ó otče, co je to? Co je tohle?“, je velmi inteligentní. Velmi inteligentní. Dotazování se je nutné, ne pouze *praṇipāta*... „Ó, našel jsem velmi dobrého duchovního mistra, velmi učeného a velmi dobrého. V pořádku. Odevzdal jsem se. To je vše, co musím udělat.“ Ne. To není... Můžete mít velmi dobrého duchovního mistra, ale pokud nemáte schopnost dotazovat se, nemůžete udělat pokrok.

Musí zde být dotazy. Ale dotazovat se, jak se dotazovat? Ne vyzývavě. Ne dotazy typu „Podívám se, co to je za duchovního mistra. Vyzvu ho a položím mu nějaké nemístné otázky a budu říkat nesmysly, tak a onak.“ Ó, to neudělá... Dotazy k tématu. *Paripraśna*

znamená dotazování se na téma a tím by měla být *sevā*. *Sevā* znamená služba. Ne, že ,Ó, ptal jsem se na tolik věcí takové a takové osoby. Ó, nic jsem nezaplatil a nevykonat žádnou službu, takže jsem na tom získal.' Ne. Bez služby bude vaše dotazování se marné. Takže tu musí být tři věci.“ (New York, 14. srpen 1966)

„*Guru* musí přicházet systémem *paramparā*. Pak je pravý. Jinak je to darebák. Musí přicházet systémem *paramparā*, a abyste pochopili *tad-vijñānam*, transcendentální vědu, musíte se obrátit na *guru*. Nemůžete říci: ,Mohu tomu porozumět doma.' Ne. To není možné. Tak zní pokyn všech *śāster*.“ (Haidarábád, 19. srpen 1976)

„Čtením nemůžete pochopit. *Tad-vijñānārtham sa gurum evābhigacchet*. To je také *vidhīlīn*. Pro pochopení té vědy je třeba jít za *guruem*.“ (Mumbái, 8. leden 1977)

13

Ignorování „tajemství úspěchu“ v duchovním životě daného Śrīlou Prabhupādou

„Jak se tedy každý může stát duchovním mistrem? Duchovní mistr musí mít dostatečné poznání a tolik dalších kvalifikací. Ne. I bez jakýchkoliv kvalifikací se lze stát duchovním mistrem. Jak? Proces je, Caitanya Mahāprabhu říká, *āmāra ājñāya*: ,Na Můj pokyn.' To je klíčový bod. Člověk se nestane duchovním mistrem na základě svých nálad. To není duchovní mistr. Musí dostat příkaz od vyšší autority. Potom je duchovní mistr. *Āmāra ājñāya*. Jako v našem případě. Naše nadřízená autorita, náš duchovní mistr, mi přikázal: ,Snaž se kázat toto poselství, vše, co ses ode mně naučil, v angličtině.' Tak jsme se o to pokusili. To je vše. Ne že jsem velmi kvalifikovaný. Jedinou kvalifikací je, že jsem se snažil vykonat pokyn vyšší autority. To je vše. To je tajemství úspěchu.“ (Londýn, 3. srpen 1973)

„Náš proces je *evam paramparā-prāptam imam rājarṣayo viduḥ*. *Paramparā*. To, co řekl Kṛṣṇa, bude říkat učednická poslušnost. Oni však říkají něco jiného. Proto je nepřijímáme jako pravé. Nejsou praví.“ (Paříž, 13. srpen 1973)

14

Ignorování výkladu Śrīly Prabhupādy k verši *kibā vipra kibā nyāsī* a předkládání výkladu, který je v přímém rozporu s výkladem Śrīly Prabhupādy

Ve snaze vyhnout se opakovaným pokynům Śrīly Prabhupādy a Śrī Caitanyi Mahāprabhua stát se *guruem*, zastánci *rtvikismu* předkládají všeobecný výklad, že ať je tento pokyn uveden kdekoliv, nemůže se týkat *dīkṣā-gurua*, ale jen *śikṣā-gurua*. V následujícím výkladu Śrīla Prabhupāda cituje svého duchovního mistra, který přímo vyvrací tvrzení, že pokyn stát se *guruem* se nemůže týkat *dīkṣā-gurua*:

Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura také říká, že se člověk může stát duchovním mistrem jako *vartma-pradarśaka-guru*, *dīkṣā-guru* nebo *śikṣā-guru*, ať už je v postavení *brāhmaṇy*, *kṣatriyi*, *vaiśyi*, *śūdry*, *brahmacārīho*, *vānaprasthy*, *grhasthy* nebo *sannyāsīho*, pokud je obeznámen s vědou o Kṛṣṇovi. Duchovní mistr, který nás jako první poučí o duchovním životě, se nazývá *vartma-pradarśaka-guru*, duchovní mistr, který zasvěcuje

podle pravidel *śāster*, se nazývá *dīkṣā-guru* a duchovní mistr, který nás poučuje, abychom dělali pokrok, se nazývá *śikṣā-guru*...

@verse in purp = *kibā vipra, kibā nyāsī, śūdra kene naya*

yei kṛṣṇa-tattva-vettā, sei 'guru' haya

Slovo *guru* se vztahuje stejně na *varṇma-pradarśaka-gurua*, *śikṣā-gurua* i na *dīkṣā-gurua*. Dokud nepřijmeme tuto zásadu zavedenou Śrī Caitanyou Mahāprabhuem, nemůže se hnutí pro vědomí Kṛṣṇy šířit po celém světě tak, jak si to Śrī Caitanya Mahāprabhu přál: *prthivīte āche yata nagarādi-grāma sarvatra pracāra haibe mora nāma*. Učení Śrī Caitanyi Mahāprabhua se musí šířit po celém světě.“ (Śrī Caitanya-caritāmṛta, Madhya-līlā 8.128 výklad)

15

Ignorování zájmu Śrīly Prabhupādy na výchově duchovních mistrů

„Od každého studenta se očekává, že se stane *ācāryou*. *Ācārya* znamená ten, kdo zná pokyny písem, v životě je prakticky následuje a učí jim své žáky...

Neochvějně se cvičte a pak budete pravý *guru* a budete moci přijímat žáky podle stejné zásady. Z hlediska etikety je zvykem, že za života vašeho duchovního mistra přivádíte kandidáty na žáky k němu a za jeho nepřítomnosti či po odchodu můžete přijímat žáky bez jakéhokoli omezení. To je zákon učenické poslušnosti. Chci vidět, jak se moji žáci stávají pravými duchovními mistry a mohutně šíří vědomí Kṛṣṇy. To učiní mě a Kṛṣṇu velmi šťastnými.“ (Nové Dillí, 2. prosinec 1975)

„*Evam paramparā-prāptam imam rājarṣayo viduḥ*. Musíme tedy následovat *ācāryu*. Když jej následujeme plně, na sto procent, můžete také jednat jako *ācārya*. To je proces. Nebudte nezralým *ācāryou*. Nejprve následujte pokyny *ācāryi* a staňte se zralými. Lepší je stát se *ācāryou* až potom. Máme tedy zájem připravovat *ācāryi*, ale etiketa praví, že alespoň dokud je *guru* přítomen, člověk by se *ācāryou* neměl stávat.“ (Māyāpur, 6. duben 1975)

16

Ignorování mise Śrīly Prabhupādy, aby se jeho následovníci stali *guruy*

„Na Můj pokyn se staň *guruem* a osvobod' tuto zemi. To byla také mise mého Gurua Mahārāje a je to i moje mise. Pokud to učiníte i svou misí, přivedete svůj život k dokonalosti.“ (Nové Dillí, 1. září 1975)

17

Ignorování skutečnosti, že touha a pokyn *gurua* jsou totéž

Někteří *ṛtvik-vādī* někdy nepravdivě tvrdí, že Śrīla Prabhupāda „nenařídil“, že by jeho žáci měli po jeho odchodu zasvěcovat.

Ve skutečnosti Śrīla Prabhupāda své žáky *požádal*, aby byli *guruy*.

„To je moje žádost k tobě, že by ses měl chopit této příležitosti a stát se duchovním mistrem všech lidí.“ (New York, 29. červenec 1966)

„Já jsem jim také zavázán, protože mi pomáhají v této misijní práci. Zároveň je všechny požádám, aby se stali duchovním mistrem. Každý z vás by měl být příštím duchovním mistrem.“ (Hamburg, 5. září 1968)

Budete se muset stát duchovním mistrem. Vy, všichni moji žáci, každý by se měl stát duchovním mistrem.“ (Londýn, 22. srpen 1973)

Śrīla Prabhupāda používal výrazy žádost a příkaz (také žádat, prosit) jako synonyma v souvislosti s *guruem* žádajícím svého žáka (své žáky). Zde jsou některé citace:

Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura, *guru*, žádající/přikazující, aby jeho žáci vytvořili GBC (správní radu):

„Můj Guru Mahārāja kvůli tomu často bédoval a uvažoval, že pokud alespoň jeden člověk pochopí princip kázání, jeho mise bude úspěšná... Přesto *žádal* své žáky, aby vytvořili silnou správní radu pro kázání učení Caitany Mahāprabhua. Nikdy nikoho nedoporučil, aby se stal *ācāryou* Gauḍīya Maṭhu. Śrīdhara Mahārāja je však zodpovědný za neuposlechnutí tohoto *příkazu* Gurua Mahārāja a on a ostatní, kdo jsou již mrtví, si bezdůvodně mysleli, že zde musí být jeden *ācārya*.“ (dopis Rūpānugovi, 74-04-28)

Paraśurāma, *guru*, žádající/přikazující Bhīṣmadevovi, aby se oženil s Ambou:

„Když se Bhīṣma odmítl oženit s Ambou, která ho chtěla za manžela, navštívila Ambā Paraśurāmu a on na její přání *požádal* Bhīṣmadevu, aby ji přijal za manželku. Přestože byl jedním z duchovních mistrů Bhīṣmadevy, Bhīṣma jeho *příkazu* neuposlechl.“ (Śrīmad-Bhāgavatam 1.9.6-7 výklad)

Brahmā, otec a *guru*, žádající/přikazující Nāradowi Munimu, aby kázal:

„Nāradu proto jeho duchovní mistr *žádá* [či mu *přikazuje*], aby tuto vědu předložil s odhodláním a dobře promyšleným plánem. Nikdy mu nedoporučoval, aby si kázáním *Bhāgavatamu* vydělával na živobytí, ale *nařídil* mu, aby vzal celou věc velice vážně a přijal ji jako svoje poslání.“ (Śrīmad-Bhāgavatam 2.7.52 výklad)

Brahmā žádající/přikazující, aby se Kumārové stali *gr̥hasthy*:

„Kumārové, čtyři synové Brahmy, nechtěli zakládat vlastní rodiny ani na *žádost* svého velkého otce. Ten, kdo se vážně snaží dosáhnout osvobození z hmotného otroctví, by se neměl zaplétat do iluzorních rodinných vztahů. Někdo se může zeptat, jak mohli Kumārové odmítnout *nařízení* Brahmy, který byl jejich otcem a navíc stvořitelem vesmíru.“ (Śrīmad-Bhāgavatam 3.12.5 výklad)

Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura, *guru*, žádající/přikazující Śrīlovi Prabhupādovi, aby kázal:

„Jednou jsme měli příležitost setkat se s Viṣṇupādou Śrī Śrīmad Bhaktisiddhāntou Sarasvatīm Gosvāmīm Mahārājem, a hned jak nás poprvé spatřil, *požádal* tuto bezvýznamnou duši, aby kázala jeho poselství v západních zemích. Nebylo to nijak připravené, ale on si to z nějakého důvodu přál a jeho milostí se nyní věnujeme plnění jeho *pokynu*, jenž nás transcendentálně zaměstnává a osvobozuje nás od vykonávání hmotných činností.“ (*Śrīmad-Bhāgavatam* 3.22.5 výklad)

Brahmā žádající/přikazující, aby se Kumārové stali *grhasthy*:

„Když se Kumārové narodili z těla Pána Brahmy, jejich otec je *požádal*, aby se oženili a zvýšili počet obyvatelstva. Na počátku stvoření byl velký nedostatek obyvatel; proto Pán Brahmā plodil jednoho syna za druhým a *nařizoval* jim, aby ho následovali.“ (*Śrīmad-Bhāgavatam* 4.22.6 výklad)

Pán Kṛṣṇa žádající/přikazující, aby Satrājít dal svůj drahokam králi Ugrasenovi:

„Kṛṣṇa tedy *požádal* Satrājítu s odvoláním na pravidlo, že všechno nejlepší se má dát králi, aby drahokam Syamantaka daroval králi Ugrasenovi. Satrājít se však následkem uctívání polobohů stal příliš velkým materialistou, a místo aby vyhověl Kṛṣṇově *žádosti*, považoval za moudřejší uctívat drahokam, aby získal svých 80 kg zlata denně... Satrājít ale odmítl poslechnout Kṛṣṇův *příkaz* a drahokam nevydal.“ (Kṛṣṇa, kap. 56)

Pán Kṛṣṇa žádající/přikazující, aby Sahadeva (Jarāsandhův syn) prokázal úctu králům:

„Pán Kṛṣṇa *požádal* Sahadevu, syna krále Jarāsandhy, aby je zásobil vším nezbytným a prokázal jim veškerou úctu. Sahadeva jim na Kṛṣṇův *pokyn* vzdal úctu a obdaroval je ozdobami, šaty, girlandami a dalšími náležitostmi.“ (Kṛṣṇa, kap. 73)

Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura, *guru*, žádající/přikazující/poučující, aby jeho žáci vytvořili GBC:

„Jedna strana přísně následovala *pokyny* Bhaktisiddhānty Sarasvatího Ṭhākura, zatímco druhá skupina si vytvořila vlastní představy o tom, jak plnit jeho touhy. Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura v době svého odchodu *požádal* všechny své žáky, aby vytvořili správní radu a vzájemně spolupracovali na kazatelských činnostech. Žádné konkrétní osobě *neřekl*, aby se stala dalším *ācāryou*. Okamžitě po jeho odchodu si však vedoucí tajemníci začali dělat neautorizované plány, jak zaujmout postavení *ācāryi*, a tak se kvůli sporu, kdo bude dalším *ācāryou*, rozdělili na dva tábory. Obě strany se nakonec staly *asāra*, neužitečné, kvůli tomu, že byly neautorizované, protože nejednaly podle *nařízení* duchovního mistra. Navzdory *pokynu* duchovního mistra vytvořit správní radu a vykonávat misionářské činnosti Gauḍīya Maṭhu se začaly tyto dvě neautorizované strany soudit, což pokračuje ještě i dnes, po čtyřiceti letech, a stále bez výsledku.“ (*Śrī Caitanya-caritāmṛta*, *Ādi-līlā* 12.8 výklad)

Pán Caitanya žádající/přikazující, aby Gadādhara Paṇḍita šel do Purī:

„Śrī Caitanya Mahāprabhu *požádal* Gadādhara Paṇḍita, aby se vrátil do Nilācaly, Jagannātha Purī, ten však tohoto *příkazu* neuposlechl.“ (*Śrī Caitanya-caritāmṛta, Madhya-līlā* 16, souhrn kapitoly)

Prvotřídní žák splní touhu svého *gurua*, aniž by o to byl požádán; žák druhé třídy splní jen pokyn *gurua*, ale nechápe jeho touhu, a žák třetí třídy nesplní pokyn *gurua*, ani když dostane pokyn. Śrīla Prabhupāda sám nezdůrazňoval rozdíl mezi splněním pokynu a splněním tužeb *gurua* či Pána. Jednoduše to neodpovídá způsobu, kterým Śrīla Prabhupāda používal jazyk.

„Toto je dokonalý závěr: ‚Splním touhu Kṛṣṇy.‘ Kṛṣṇa však není přede mnou fyzicky přítomen. ‚Jak se tedy dozvím, co si Kṛṣṇa přeje?‘ To není příliš těžké. Je zde Kṛṣṇův představitel, duchovní mistr. Pokud splníte touhu duchovního mistra, pak splníte touhu Kṛṣṇy. *Yasya prasādād bhagavat-prasādaḥ*. To uvádí Viśvanātha Cakravartī Ṭhākura. Pokud potěšíte svého duchovního mistra, budete vědět: ‚Potěšil jsem Kṛṣṇu.‘ *Yasya prasādād bhagavat-prasādo yasyāprasādān na gatiḥ kuto ’pi*. ‚Pokud svého duchovního mistra neuspokojíte, nikam se nedostanete. Jste ztraceni.‘ Proto jsme včera vysvětlovali deset druhů přestupků. Přestupek *guror avajñā*, neuposlechnout pokyn *gurua*, je z těchto deseti velmi závažný. To je výrok *śāstry*.“ (přednáška Śrīly Prabhupādy, Māyāpur, 28. říjen 1974)

Śrīla Prabhupāda nás nejprve učí, že plněním touhy duchovního mistra těšíme Kṛṣṇu. Poté zmiňuje opak. Dále říká „proto“ a hovoří o neposlušnosti vůči „příkazu *gurua*.“ Práví, že neplněním *guruovy* touhy nelze *gurua* potěšit, což dále klade na roveň neposlušnosti příkazu *gurua*.

Zde je další případ podobného užití Śrīlou Prabhupādou:

„Śrī Caitanya Mahāprabhu chtěl rozšířit učení *bhakti* po celém světě (*pr̥thivīte āche yata nagarādi grāma*). Proto oddaní v tradici vědomí Kṛṣṇy musí jít do různých částí světa a kázat, jak přikázal duchovní mistr. To Śrī Caitanyu Mahāprabhua potěší.“ (*Śrī Caitanya-caritāmṛta, Antya-līlā* 4.144)

Zde Śrīla Prabhupāda nejprve říká, že Pán Caitanya „chtěl“ rozšířit učení *bhakti* po celém světě. To je výrok o Pánově přání. Potom říká „proto“ oddaní musí jít a kázat. To je výrok vyjadřující příkaz. Slovo „proto“ je významné, protože příkaz vyplývá z přání. Pro vyřešení pře, zda Śrīla Prabhupāda považoval své žáky za kompetentní zasvěcovat, nebo ne, je zde vysvětlení od Jeho Božské Milosti:

„Každý zasvěcený může zasvěcovat žáky. Z hlediska etikety to však nedělají v přítomnosti svého duchovního mistra. Taková je etiketa. Jinak jsou kompetentní. Mohou zasvěcovat žáky a šířit, jsou kompetentní zasvěcovat.“ (Detroit, 18. červenec 1971)

Všimněte si prosím, že to Śrīla Prabhupāda uvedl již v roce 1971.

Někteří tvrdí, že *śikṣā* Śrīly Prabhupādy v podobě jeho učení je dostupná každému a to samo o sobě stačí. Śrīla Prabhupāda nás však učí, že pouhá *śikṣā* od *ācāryi* (který je neprojevený pro naše fyzické smyslové vnímání) či dokonce od Nejvyšší Osobnosti Božství

(jehož přímá *sac-cid-ānanda vigraha* je také neprojevená pro naše fyzické smyslové vnímání) nestačí. Potřebujete „se obrátit“ na osobního duchovního mistra.

„Člověk se na něho musí obrátit. Sanātana Gosvāmī nás učí vaiṣṇavskému principu, že člověk by se měl obrátit na vhodného duchovního mistra. On se tedy obrací na Caitanyu Mahāprabhua. Někdo tedy může namítat: ‚Kde je dnes Caitanya Mahāprabhu? Kde je dnes Kṛṣṇa?‘ Na tom nezáleží. Kṛṣṇova slova zde jsou. Slova Caitanyi Mahāprabhua jsou zde. Pokyny jsou zde. Pokud tedy následujeme vedení a pokyny Caitanyi Mahāprabhua nebo Kṛṣṇy, *pod vedením nadřízeného, pravého duchovního mistra*, pak se sdružujeme s Kṛṣṇou nebo Caitanyou Mahāprabhuem bez jakékoliv odchylky.“ (Vṛndāvan, 19. říjen 1972)

18

Ignorování jednoduché definice *guru* dané Śrīlou Prabhupādou

„Vidíte sice, že se z hmotného hlediska narodil a chováním se podobá ostatním lidem, ale protože říká tutéž pravdu, jak ji uvádějí Vědy či Nejvyšší Osobnost Božství, je *guru*. Jelikož nedělá žádné náladové změny, proto je *guru*. To je definice. Je to velmi prosté.“ (Haidarābād, 19. srpen 1976)

19

Ignorování výslovných závěrečných pokynů Śrīly Prabhupādy o zasvěcování po jeho fyzickém odchodu

„Když nařídím ‚Staň se *guruem*,‘ stane se řádným *guruem*. To je vše. Stane se žákem mého žáka. Tak to je.“ (Vṛndāvan, 28. květen 1977)

„A Caitanya Mahāprabhu říká, *āmāra ājñāya guru hañā*. Dokáže porozumět příkazu Caitanyi Mahāprabhua, může se stát *guruem*. Neboli ten, kdo porozumí příkazu svého *guru*a, téže *parampary*, může se stát *guruem*. A proto některé z vás vyberu.“ (Vṛndāvan, 28. květen 1977)

20

Scestný výklad výrazu Śrīly Prabhupādy „duchovní mistr“, aby znamenal *śikṣā-guru*, a ne *dīkṣā-guru*

„Každý, kdo následuje příkaz Pána Caitanyi pod vedením Jeho pravého představitele, se může stát duchovním mistrem a přeji si, aby se všichni moji žáci v mé nepřítomnosti stali pravými duchovními mistry a šířili vědomí Kṛṣṇy po celém světě.“ (dopis Śrīly Prabhupādy Madhusūdanovi, 2. listopad 1967)

Rtvik-vādi se snaží znevážit výše uvedený citát tvrzením, že Śrīla Prabhupāda měl na mysli *śikṣā-guru*a, ne *dīkṣā-guru*a. Tento argument vyvrací skutečnost, že Śrīla Prabhupāda říká „v mé nepřítomnosti“ – to jest po jeho fyzickém odchodu. Jeho žáci již jednali jako *śikṣā-guru*ové, jako kazatelé.

„Já jsem jim také zavázán, protože mi pomáhají v této misijní práci. Zároveň je všechny požádám, aby se stali duchovním mistrem. Každý z vás by měl být příštím duchovním mistrem.“ (Hamburg, 5. září 1968)

Všimněte si, že Śrīla Prabhupāda říká „příštím“. To znamená, že jeho žáci by ho měli následovat jako *dīkṣā-guruové*. Pokud by poukazoval jen na to, že se jeho žáci stávají *śikṣā-guruy*, jak *ṛtvik-vādī* tvrdí, použití výrazu „příštím“ se stává nadbytečným, jelikož jako *śikṣā-guruové* již jednali.

21

Zesměšňování systému mnoha *guruů*, který si Śrīla Prabhupāda přál

Śrīla Prabhupāda chtěl mnoho zasvěcujících *guruů* v ISKCONu po svém odchodu. *Ṛtvik-māyā-vādī*, aby zlehčili přímé pokyny Śrīly Prabhupādy, neuctivě a scestně označují systém, který náš zakladatel-*ācārya* chtěl, jako N.S.M.A. (následnický systém mnoha *ācāryů*). Nechme však Śrīlu Prabhupādu samotného hovořit o tom, co chtěl. Následující výňatek je z přednášky Śrīly Prabhupādy v Māyāpuru 6. dubna 1975. Přítomni byli členové GBC, mnoho chrámových prezidentů a *sannyāsich* a značné procento celkového členstva ISKCONu.

Prabhupāda: Musíme tedy následovat *ācāryu*. Když jej následujeme plně, na sto procent, můžete také jednat jako *ācārya*. To je proces. Nebudte nezralým *ācāryou*. Nejprve následujte pokyny *ācāryi* a staňte se zralými. Lepší je stát se *ācāryou* až potom. Máme tedy zájem připravovat *ācāryi*, ale etiketa praví, že alespoň dokud je *guru* přítomen, člověk by se *ācāryou* stávat neměl. Neměl by, ani když je připravený, neboť etiketa je, že když někdo přijde pro zasvěcení, povinností takové osoby je přivést uchazeče ke svému *ācāryovi*. Ne že „Nyní za mnou chodí lidé, tak se mohu stát *ācāryou*.“ To je *avamanya*. *Nāvamanyeta karhicit*. Neporušujte etiketu. *Nāvamanyeta*. To způsobí poklesnutí. Nikdo z našich duchovních bratrů, kteří nyní jednají jako *ācāryové*, tak v dobách našeho Gurua Mahārāje nejednali. To etiketa neuvádí. *Ācāryam māṁ vijānīyāt na avaman...* To je urážka. Pokud urazíte svého *ācāryu*, je s vámi konec. *Yasya prasādād bhagavat-prasādo yasya aprasādāt na gatiḥ kuto 'pi* – konec. Pokud neuspokojíte svého *ācāryu*, je s vámi konec. Proto se říká, Caitanya Mahāprabhu říká všem *ācāryům*... Nityānanda Prabhu, Advaita Prabhu a Śrīvāsādi-gaura-bhakta-vṛnda, ti všichni nesou pokyny Śrī Caitanyi Mahāprabhua. „Snažte se tedy následovat cestu *ācāryů*. Pak bude život úspěšný.

A stát se *ācāryou* není příliš obtížné. Nejdříve ze všeho, abyste se stali velmi věrným služebníkem svého *ācāryi*, přísně následujte to, co říká. Snažte se ho potěšit a šířte vědomí Kṛṣṇy. To je vše. Není to vůbec obtížné. Snažte se následovat pokyn svého Gurua Mahārāje a šířte vědomí Kṛṣṇy. To je pokyn Pána Caitanyi. *Āmāra ājñāya guru hāñā tāra' ei deśa, yāre dekha tāre kaha 'kṛṣṇa'-upadeśa*: „Následováním Mého pokynu se staň *guruem*.“ A pokud přísně následujeme systém *ācāryů* a snažíme se co nejlépe šířit pokyn Kṛṣṇy... *Yāre dekha tāre kaha kṛṣṇa-upadeśa*. Existují dva druhy *kṛṣṇa-upadeśi*. *Upadeśa* znamená pokyn. Pokyn daný Kṛṣṇou, to je '*kṛṣṇa*'-*upadeśa*, a pokyn týkající se Kṛṣṇy, to je také '*kṛṣṇa*'-*upadeśa*. *Kṛṣṇasya upadeśa iti kṛṣṇa-upadeśa*. *Samāsa, śāsti-tat-puruṣa-samāsa*. A *Kṛṣṇa viśayā upadeśa*, to je také *Kṛṣṇa upadeśa*. *Bāhu-vṛhi-samāsa*. To je způsob analýzy sanskrtské gramatiky. Kṛṣṇova *upadeśa* je *Bhagavad-gītā*. Pokyn dává přímo. Ten, kdo tedy

šíří *Kṛṣṇa-upadeśu*, ať jen opakuje to, co řekl Kṛṣṇa, a pak se stane *ācāryou*. Nijak obtížné. Vše je tam uvedeno. Musíme jen opakovat jako papoušek. Ne tak docela jako papoušek. Papoušek nerozumí významu; jen mluví. Měli byste však pochopit i význam; jak jinak můžete vysvětlovat? Chceme tedy šířit vědomí Kṛṣṇy. Pouze se připravte na to, abyste dokázali pěkně opakovat Kṛṣṇovy pokyny, bez jakéhokoliv zkreslení. Pak, v budoucnu... Dejme tomu, že nyní máte deset tisíc. Rozšíříme to na sto tisíc. To je třeba. Potom sto tisíc na milión a milión na deset miliónů.

Oddaní: Jaya!

Prabhupāda: Nebude tedy nedostatek *ācāryů* a lidé porozumí vědomí Kṛṣṇy velmi snadno. Vytvořte takovou organizaci.

Zde je tedy přímý pokyn Śrīly Prabhupādy: „Vytvořte takovou organizaci“, organizaci, v níž „nebude nedostatek *ācāryů*“.

2. Šest principů ṛtvik-māyā-vādy

Jayapatakā Svāmī

Princip 1: Ṛtvik-māyā-vāda

Princip 2: Ṛtvik-māyā-vādī vaiṣṇava-aparādhī. (Rtvik-māyā-vādī urážejí vaiṣṇavy.)

Princip 3: Ṛtvik-māyā-vādī-bhāṣya śunile guru-bhakti sarva-nāśa (Budete-li naslouchat slovům ṛtvik-māyā-vādích, ztratíte svoji guru-bhakti, oddanost ke svému duchovnímu mistrovi.)

Princip 4: Nahi nahi rakṣati dukṛṇ-karaṇe, bhaja govindam bhaja govindam govindam bhaja mūḍha-mate... (či) Tarka rahu dur (Ṛtvik-māyā-vāda nemůže svými spleťtými argumenty a logikou zakrýt správné učení sādhu, śāstry a gurua.)

Princip 5: Ṛtvik-māyā-vādī chtějí, aby Śrīla Prabhupāda osobně trpěl za hříchy celého světa.

Princip 6: Ṛtvik-māyā-vādī přeskakují gurua.

22

Princip 1: Ṛtvik-māyā-vāda

Māyā znamená to, co není. Výmysl o post-*samādhi* ṛtvikovi Śrīla Prabhupāda nenařídil, nikdy o něm nehovořil a nepřál si jej v žádném ze svých sdělení či dopisům oddaným. Doktrína o ṛtvikovi je tedy pouze *māyā* nebo *vāda* čili teorie, a je tedy docela příhodné, aby její zastánci byli nazýváni *ṛtvik-māyā-vādī*.

Vysvětlení: Śrīla Prabhupāda pravidelně a soustavně popisoval systém *guru-parampara*, v němž po fyzickém odchodu duchovního mistra pokračují žáci v *parampara* tím, že také přijímají žáky. Śrīla Prabhupāda nikdy nehovořil o žádném jiném systému *parampara*. Když byl přítomen, z organizačních důvodů někdy nechal oddané pronášet svatá jména na růženci nebo provádět jisté části procesu zasvěcení svým jménem. V roce 1977, kdy byl Śrīla Prabhupāda velmi nemocný a připravoval se na odchod ze světa, také určil některé oddané, aby vybírali jména a prováděli zasvěcovací obřad jeho jménem. 28. května 1977 Śrīla Prabhupāda řekl, že dávat zasvěcení jeho jménem je pouhá formalita, protože v přítomnosti *gurua* by žák neměl zasvěcovat své žáky. Nikdy nikde neřekl, že tento systém by měl pokračovat po jeho fyzickém odchodu.

23

Princip 2: Ṛtvik-māyā-vādī vaiṣṇava-aparādhī. (Rtvik-māyā-vādī urážejí vaiṣṇavy.)

Tak jako impersonalisté, *māyāvādī*, při propagaci svého scestného učení běžně kritizují Nejvyšší Osobnost Božství, *ṛtvik-māyā-vādī* pravidelně kritizují vaiṣṇavy. Stýkat se s *ṛtvik-māyā-vādīmi* je nebezpečné, neboť duchovní rostlinku zničí *vaiṣṇava-aparādhī* šíleného slona. Proto by jim člověk neměl naslouchat ani se s nimi sdružovat.

Vysvětlení: Kvůli nedostatku jakýchkoliv pozitivních referencí od *sādhu*, *śāstry* či *gurua* na systém post-*samādhi* zasvěcování *ṛtvikem* se *ṛtvik-māyā-vādī* snaží demoralizovat následovníky védského systému *parampara* – vyžívají se v tom, že jim vyprávějí o všemožných skutečných či vymyšlených nedostatcích vaiṣṇavů. Čím více se jim daří kritizovat současné vaiṣṇavy z ISKCONu nebo ostatní Gaudīya vaiṣṇavy a hlásat skutečné či

vymyšlené nedostatky, tím více cítí, že to nějak ospravedlní jejich výmysl, že Śrīla Prabhupāda by měl být dále zasvěcujícím *guruem*, i když takovou touhu nikdy nevyjádřil. Zdá se, že *ṛtvik-māyā-vādī* by mohli použít tento úskok k všeobecné diskreditaci všech ostatních vaiṣṇavů, aby nemohli být duchovními mistry, takže jediný, komu tato funkce zůstane, bude Śrīla Prabhupāda. To však vyhání lidi z ISKCONu do jiných skupin, kde se může nacházet vaiṣṇava se vznešenými vlastnostmi. *Ṛtvik-māyā-vādī* ignorují všechny úžasné kazatelské úspěchy mnoha kazatelů z ISKCONu a jejich přísné následování pokynů Śrīly Prabhupādy. Jednou z jejich hlavních taktik je zničit víru nevinných oddaných v *guru* systém ISKCONu, aby mohli zasadit semeno *ṛtvického* jedu.

24

Princip 3: *Ṛtvik-māyā-vādī-bhāṣya śunile guru-bhakti sarva-nāṣa* (Budete-li naslouchat slovům *ṛtvik-māyā-vādích*, ztratíte svoji guru-bhakti, oddanost ke svému duchovnímu mistrovi.)

Tak jako Pán Caitanya varoval své následovníky, aby nenaslouchali slovům impersonalistických *māyāvādích*, protože by to zničilo jejich oddanost k Nejvyššímu Pánu, jsou oddaní také varováni před nasloucháním *ṛtvik-māyā-vādīm*, neboť to může zničit víru v duchovního mistra a oddanost k němu.

Vysvětlení: Śrīla Prabhupāda vysvětlil, že i *uttama-adhikārī* mohou být zmateni a poklesnout z úrovně oddanosti k Nejvyšší Osobnosti Božství, pokud vyslechnou výklady Śāṅkarācāryi neboli impersonalismus. V praxi je vidět, že i věrní oddaní Śrīly Prabhupādy mohou být zmateni, když naslouchají výmyslům v podání slovních kejklí zastánců *ṛtvika*, které jsou velmi dovedně předloženy, takže oddanost k duchovnímu mistrovi a pokyny Śrīly Prabhupādy začnou být vnímány jako složité a zmatené. Tímto způsobem se *ṛtvik-vādī* dopouštějí přestupků vůči Śrīlovi Prabhupādovi a *guru-parampaře*.

Uvádí se, že pra-žáci, ačkoliv mají přímý vztah *śikṣi* se Śrīlou Prabhupādou jako zakladatelem-*ācāryou* ISKCONu, by měli také, podle pokynů Śrīly Prabhupādy, sloužit pod přímým vedením *dīkṣā* a *śikṣā-guruů* v ISKCONu. Jsou-li však vystaveni vymyšleným prezentacím plným *māyi* v podání *ṛtviků*, myslí si, že jsou přímo zasvěcenými žáky Śrīly Prabhupādy. Ačkoliv Śrīla Prabhupāda chtěl mít duchovní vnuky, kteří by byli žáky jeho žáků, neposlouchají pokyn Śrīly Prabhupādy, a tak ho urážejí tím, že zavrhuje svého pravého duchovního mistra. Dopouštějí se také přestupku neoprávněného zavržení duchovního mistra. Proto je naslouchání či čtení vymyšlených *ṛtvických* teorií velmi nebezpečné pro ty, kdo si chtějí udržet oddanost k duchovnímu mistrovi neporušenou.

25

Princip 4: *Nahi nahi rakṣati dukṛn-karaṇe, bhaja govindam bhaja govindam govindam bhaja mūḍha-mate...* (či) *Tarka rahu dur* (*Ṛtvik-māyā-vāda* nemůže svými spleťtými argumenty a logikou zakrýt správné učení *sādhua*, *śāstry* a *guruů*.)

Ṛtvik-māyā-vādī zakrývají pravdu složitou a často nesprávně aplikovanou logikou a argumenty a ignorují přímé odkazy písem a pokyny Śrīly Prabhupādy, jakož i příklady

předchozích *ācāryů*.

Vysvětlení: Védská písma jsou základem všeho. Śrīla Prabhupāda opakovaně recitoval verš *śruti-smṛti-purāṇādi-pañcarātra-vidhiṁ vinā aikāntikī harer bhaktir utpātāyaiva kalpate* – „Oddaná služba Pánu, která ignoruje autorizovanou védskou literaturu, jako jsou *Upaniṣady*, *Purāṇy* a *Nārada-pañcarātra*, působí ve společnosti jen zbytečný rozruch.“

Vše v hnutí pro vědomí Kṛṣṇy musí být podle *śāstry*. Třebaže nikde v *śāstre* neexistuje přímý odkaz na posmrtný systém zasvěcování, *ṛtvikové* zneužívají logiku kladením otázek jako: „Kde jsou v *śāstre* tato posmrtná zasvěcení zakázána?“ Tento úskočný druh otázek svádí nevinné lidi. Tímto způsobem by šlo klást mnoho otázek jako „kde je zakázáno provádět *Jhulan-yātru* na laně na bungee jumping? Nikdo by nepomyslel na shoení Božstev Rādhyy a Kṛṣṇy z mostu na laně pro bungee jumping, i když to není zakázáno v *śāstre*. Jelikož by nikoho taková šílená věc nenapadla, potřeba zakazování takové věci vůbec nevystane. Existuje zavedený systém, jakým *śāstra* předepisuje vykonávat *Jhulan-yātru*, a proto se tak provádí. *Śāstra* také popisuje, jak *guru-paramparā* pokračuje generaci za generací. Otázka zakazování různých druhů ostatních vymyšlených způsobů, které by někoho mohly napadnout v zájmu pokračování učednické posloupnosti, nevystává, protože Vědy předkládají spíše pozitivní způsob, jak věci provádět. Přirozeně vše, co není autorizováno Védami, je nepřijatelné.

Śrīla Prabhupāda také nikdy neřekl, že chce dále zasvěcovat lidi po svém fyzickém odchodu. Vždy naopak říkal, že chce, aby to dělali jeho žáci. Přesto *ṛtvik-māyā-vādī* vytvoří nějakou iluzi slovy „Kde Śrīla Prabhupāda řekl, že nechce zasvěcovat lidi po svém odchodu?“ nebo jakoukoliv jinou kombinaci úskočného slovního kejklřství. Navíc podle Śrīly Prabhupādy to, co učinili předchozí *ācāryové*, je pro nás také důležitý důkaz. Viděli jsme, že od nepaměti, když duchovní mistr fyzicky odejde, pak jeden nebo více jeho žáků přijme zodpovědnost zasvěcovat a přijímat žáky. V žádné védské učednické posloupnosti nebyl nikdy uplatňován systém post-*samādhi* zasvěcování *ṛtvikem*. Složitým používáním úskočných, vymyšlených argumentů se *ṛtvikové* snaží vyvrátit védský systém, který již svou vlastní definicí diskredituje systém *ṛtvika*.

„Dokonce i většina těch, kteří se prohlašují za následovníky védského systému náboženství, se ve skutečnosti staví proti védským zásadám. Každý den si vymýšlejí nový druh *dharmy* s výmluvou, že cokoliv si člověk vymyslí, je také cesta osvobození. Ateisté obvykle říkají: *yata mata tata patha*. V lidské společnosti existují stovky a tisíce názorů a každý z nich je podle tohoto stanoviska platnou náboženskou zásadou. Tato filosofie darebáků ničí náboženské zásady uvedené ve Védách a s postupem Kali-yugy budou mít takové filosofie čím dál větší vliv.“ (*Śrīmad-Bhāgavatam* 6.8.19 význam)

26

Princip 5: *Ṛtvik-māyā-vādī* chtějí, aby Śrīla Prabhupāda osobně trpěl za hříchy celého světa.

Ṛtvik-māyā-vādī tvrdí, že všichni lidé by měli být zasvěceni jménem Śrīly Prabhupādy a že on musí přijímat hříchy každého po příštích deset tisíc let nebo tak dlouho, dokud ISKCON existuje, ačkoliv Śrīla Prabhupāda nikdy neřekl, že bude přijímat hříchy každého tímto způsobem.

Vysvětlení: Ve Védách je důkladně zdokumentováno, že duchovní mistr přijímá reakce *karmy* svých žáků. Proto písmo varuje před přijímáním příliš mnoha nekvalifikovaných žáků. Pokud však *ṛtvicī* zasvěcovatelé nepřijmou zodpovědnost za žádnou *karmu*, veškerou *karmu* přijme Śrīla Prabhupāda, který pro všechnen čas, dokud ISKCON existuje, musí přijímat veškerou *karmu* všech zasvěcených žáků. Ve skutečnosti chtějí přivést Śrīlu Prabhupādu zpět, aby se znovu a znovu rodil v hmotném světě, dokud nebudou všichni osvobozeni. Śrīla Prabhupāda však nikdy nevyjádřil touhu opakovaně se rodit, vyjádřil pravý opak.

Śrīla Prabhupāda byl duchovní mistr, který zasvěcoval, a žáci musí sloužit a pomáhat duchovnímu mistrovi a předchozím *ācāryīm*. *Ṛtvik-māyā-vādī* chtějí tento systém trvale nahradit a předat celé břemeno Śrīlovi Prabhupādovi, který tu již není, aby řekl, jestli ho chce, nebo nechce přijmout. Proto žáci budou muset vždy zůstat na pochybách, zda byli opravdu přijati, nebo ne. Ve skutečnosti není pochyb o tom, že nebudou přijati, protože Śrīla Prabhupāda nám nikdy takový systém nepředal. *Ṛtvik-māyā-vādī* řeknou, že za své přítomnosti Śrīla Prabhupāda nechal oddané, v posledních čtyřech měsících, zasvěcovat svým jménem a že tento systém neměl nikdy skončit po jeho odchodu, ale skutečný význam *ṛtvika* je pomocný kněz, který pomáhá *ācāryovi* při provádění *yajñi*. *Ṛtvik* není trvalé postavení. Žádný *ṛtvik* nikdy nepokračuje v činnosti, když *ācārya* není již přítomen. Ačkoliv zapojení asistenta na pomoc je ve Védách obvykle přijímáno, pokračování systému post-*samādhi* zasvěcování nikde Vědy ani Śrīla Prabhupāda nezmiňují. Nikdy konkrétně neřekl, že takovou věc chce, řekl však opak. Chtěl pra-žáky, žáky žáků. Chtěl mnoho větví od něho odvozené učenické posloupnosti, které by se šířily po celém ISKCONu.

27

Princip 6: Ṛtvik-māyā-vādī přeskakují gurua.

Přeskočit svého vlastního duchovního mistra, prohlásit se za přímého zasvěceného žáka předchozího *ācāryi* a porušit tak svůj vztah s duchovním mistrem je přestupek zasluhující exkomunikaci.

Vysvětlení: Vīracandra Prabhu, inkarnace Pána Kṣīrodakaśāyī Viṣṇua a syn Pána Nityānandy Prabhua, za tento přestupek exkomunikoval Jaya Gopāla (z Kandry v Západním Bengálsku). V roce 1970 čtyři *sannyāsī* v Novém Vṛndāvanu prohlásili, že Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura je skutečný zasvěcovatel či *guru* a Śrīla Prabhupāda jedná pouze v jeho zastoupení. Pak o tom začali uvažovat a řekli, že pokud je Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura skutečný *guru*, proč ne Bhaktivinoda Ṭhākura, a pokud Bhaktivinoda Ṭhākura, tak proč ne Rūpa Gosvāmī nebo Pán Caitanya či Kṛṣṇa? Každý je ve skutečnosti *guruem* v zastoupení Kṛṣṇy, což znamená, že každý je ve skutečnosti Kṛṣṇovým žákem. A potom je nějak napadlo, že když Śrīla Prabhupāda jedná přímo jménem Kṛṣṇy, je Kṛṣṇa Samotný, a začali kázat, že Śrīla Prabhupāda je Kṛṣṇa. Tak se dostali od myšlenky *ṛtvika* k myšlence naprosté neosobní *māyāvādy*. Tento základní problém se nazývá přeskakování *gurua*. Pokud můžete přeskočit jednu generaci učenické posloupnosti, můžete jich přeskočit mnoho. Jestli oddaní mohou přijmout Śrīlu Prabhupādu jako svého přímého *dīkṣā-gurua* po jeho *samādhi*, bylo by možné podobně přijmout jakéhokoliv *gurua* z posloupnosti.

To samozřejmě neznamená, že nikdo nemůže být inspirován Śrīlou Prabhupādou a získávat milost přímo od něho. Toho dosáhne každý člen ISKCONu, ale ke skutečnému spojení službou v *guru-parampaře* dochází prostřednictvím duchovních mistrů, kteří jsou ve formálním smyslu fyzicky přítomni.

3. Ignorování rozhovoru z 28. května

28. Popírání jeho významu
29. Snaha smést ho ze stolu označením za „starý nahraný rozhovor“
30. Scestný výklad jasných výroků Śrīly Prabhupādy
31. Přehlížení toho, jak Śrīla Prabhupāda užíval termín „výkonný *ācārya*“
32. Přehlížení toho, jak Śrīla Prabhupāda užíval termín „*ṛtvik*“
33. Přehlížení výrazu „řádný *guru*“
34. Přehlížení výrazu „žák mého žáka“
35. Přehlížení výrazu Śrīly Prabhupādy „pra-žák“
36. Vymýšlení si nikdy nevyřčených slov
37. Snaha popřít platnost nahrávky
38. Vymysl o spiknutí GBC, které se mělo snažit zamlčet touhu Śrīly Prabhupādy zavést posmrtný systém zasvěcování *ṛtvikem*
39. Přehlížení zápisu GBC o rozhovoru
40. Přehlížení svědectví přímých svědků
41. Přehlížení jazykových pravidel

Rozhovor z 28. května je konečný příkaz ohledně pokračování učenické posloupnosti, který pronesl přímo Śrīla Prabhupāda.

V květnu 1977 Śrīla Prabhupāda vážně onemocněl a požádal všechny členy GBC, aby ho přijeli navštívit do Vṛndāvanu kvůli zajištění pokračování ISKCONu.

Satsvarūpa dāsa Gosvāmī píše v knize *Śrīla Prabhupāda Lilāmṛta*:

„Členové GBC se setkali a rozhodli, že kromě závěti Śrīly Prabhupādy, která zajistí majetek ISKCONu, a kromě zabezpečení všech bankovních účtů ISKCONu, je tu také několik otázek, které by měli Śrīlovi Prabhupādovi položit, než bude příliš pozdě. Tyto otázky, například jak budou zasvěcováni budoucí žáci, musely být zodpovězeny; jinak by se staly zdrojem spekulací a zmatku po odchodu Śrīly Prabhupādy.“

Setkání probíhala dva dny, 27. a 28. května. Většina diskusí se týkala zajištění majetku ISKCONu a dalších právních záležitostí, které s blížícím se odchodem Jeho Božské Milosti náhle začaly být aktuální.

Zápis z ranního setkání Správní rady Mezinárodní společnosti pro vědomí Kṛṣṇy ve Vṛndāvanu, Indie, 28. května 1977:

Přítomno 17 členů plus Girirāja dāsa [podle zaznamenaných podpisů přítomných členů]: Satsvarūpa dāsa Gosvāmī; Pañcadraviḍa Svāmī; Jayatīrtha dāsa; Rāmeśvara dāsa Svāmī; Gopāla Kṛṣṇa dāsa; Ātreya Ṛṣi dāsa; Bhagavān dāsa; Rūpānuga dāsa; Hṛdayānanda dāsa Gosvāmī; Guru-kṛpā Svāmī; Harikeśa Svāmī; Bali-mardana; Girirāja dāsa Brahmācārī; Svarūpa Dāmodara dāsa Brahmācārī; Balavanta dāsa Adhikārī; Jagadīśa dāsa; Ādi Keśava Svāmī; Jayapatakā Svāmī.

Rozhodnuto: Následující otázky budou předloženy Śrīlovi Prabhupādovi, aby je zodpověděl. Předloží je výbor ve složení Tamāla Kṛṣṇa Gosvāmī, Satsvarūpa dāsa Gosvāmī,

Jagadīśa, Rūpānuga, Bhagavān, Kīrtanānanda Svāmī, Bali-mardana.

1. Jak dlouho by měli členové GBC zůstat ve funkci?
2. Jak mohou být nahrazeni členové GBC, kteří odejdou?
3. Jaký je postup pro první, druhé a *sannyās* zasvěcení v nepřítomnosti Śrīly Prabhupādy?
4. Jaký je vztah osoby, která dává toto zasvěcení vůči osobě, které je dává?
5. Existuje nějaké nařízení pro vydávání dalších překladů vaišnavských písem v rámci BBT po odchodu Śrīly Prabhupādy?

Tyto otázky byly Śrīlovi Prabhupādovi řádně položeny před odpoledním setkáním. Jeho odpovědi byly nahrány na pásek a byly také zaznamenány v knize zápisů GBC na další straně poté, co byly zapsány výše uvedené otázky:

1. Členové GBC zůstanou ve funkci natrvalo. Pokud člen GBC odejde, GBC může jmenovat nové členy GBC.
2. Śrīla Prabhupāda řekl, že jmenuje několik oddaných, kteří budou provádět zasvěcení v budoucnosti, i po jeho odchodu. Žáci, které přijmou, budou jejich žáci a Śrīla Prabhupāda bude jejich pra- duchovní mistr.
3. Nové překlady védských děl mohou být v budoucnosti vydávány, i po odchodu Śrīly Prabhupādy, ale mohou být zhotoveny jen někým, kdo je velmi zkušený. Śrīla Prabhupāda uznal, že v současnosti je takových velmi málo.

Proč *ṛtvik-vādī* útočí na tento rozhovor? Protože Śrīla Prabhupāda jasně a jednoznačně stanovil, že jeho žáci budou řádní *guruové* a žáci, které přijmou, budou jejich žáci. *Ṛtvik-vādī* se proto snaží, jak nejlépe mohou – neúspěšně –, zdiskreditovat tento rozhovor jako konečné, oficiální vyjádření touhy Śrīly Prabhupādy, co se týče této záležitosti.

Zde je celý rozhovor:

Satsvarūpa: Śrīlo Prabhupādo, zbytek GBC nás požádal, abychom položili nějaké otázky. Většina... Toto jsou členové původního GBC, jak jste je ustanovil. Naše první otázka se tedy týká členů GBC. Chceme vědět, jak dlouho by měli zůstat ve funkci?

Prabhupāda: Měli by zůstat nadobro.

Tamāla Kṛṣṇa: Měli by zůstat nadobro.

Prabhupāda: Vybraní lidé jsou vybráni, takže nemohou být vyměněni. Spíše pokud přijde nějaký schopný člověk, měl by být přidán. Doporučím, aby se Vāsudeva stal jedním z GBC.

Tamāla Kṛṣṇa: Vāsudeva je Deoji Punja. Je zakladatel našeho... Staví chrám na Fidži.

Prabhupāda: Kolik členů GBC už je?

Tamāla Kṛṣṇa: Dvacet tři.

Prabhupāda: Tak ho přidejte. GBC se nemá měnit.

Satsvarūpa: Ale pak, v případě, že některý současný člen GBC odejde, buď odejde...

Prabhupāda: Další by měl být zvolen.

Satsvarūpa: Na základě hlasů současného GBC. Naše další otázka se týká zasvěcování v budoucnosti, zvláště v době, až již nebudete s námi. Chceme vědět, jak budou prováděna první a druhá zasvěcení.

Prabhupāda: Ano. Některé z vás doporučím. Až bude toto vyřízeno, doporučím některé z

vás, aby jednali jako výkonní *ācāryové*.

Tamāla Kṛṣṇa: Nazývá se to *ṛtvik-ācārya*?

Prabhupāda: *Ṛtvik*, ano.

Satsvarūpa: Jaký je tedy vztah té osoby, která dává zasvěcení, a té...

Prabhupāda: On je *guru*. On je *guru*.

Satsvarūpa: Ale dělá to vaším jménem.

Prabhupāda: Ano. To je formalita. Protože v mé přítomnosti by se nikdo neměl stát *guruem*, takže mým jménem, na můj pokyn... *Āmāra ājñāya guru hañā*. Být opravdu *guruem*, ale na můj pokyn.

Satsvarūpa: Takže mohou být také považováni za vaše žáky.

Prabhupāda: Ano, jsou žáci. Proč považováni? Kdo?

Tamāla Kṛṣṇa: Ne, ptá se, že tito *ṛtvik-ācāryové* jsou výkonní [*ācāryové*], dávají *dikṣu*. Jejich... Lidé, kterým dají *dikṣu*, či jsou žáci?

Prabhupāda: Jsou jeho žák.

Tamāla Kṛṣṇa: Jsou jeho žák.

Prabhupāda: Kdo zasvěcuje. On je pra-žák.

Satsvarūpa: Ano.

Tamāla Kṛṣṇa: To je jasné.

Satsvarūpa: Pak máme otázku týkající...

Prabhupāda: Když nařídím „Staň se *guruem*,“ stane se řádným *guruem*. To je vše. Stane se žákem mého žáka. Tak to je.

Satsvarūpa: Dále máme otázku o BBT. V současné době se žádný překlad nevydává bez toho, abyste jej viděl a schválil. Otázka zní, existuje nějaký systém pro vydávání děl v budoucnosti, která neuvidíte? Například jsme slyšeli návrh, že mohou být přeloženy *Padma Purāṇa* nebo *Ṣaṭ-Sandarbha*. Jaký by ale měl být systém, aby se zachovala *paramparā*, pokud byste osobně neviděl tyto překlady?

Prabhupāda: To musíte zkušeně prozkoumat.

Tamāla Kṛṣṇa: Jinak řečeno, neexistuje přesně daný princip, že BBT může vydávat pouze díla, která jste již vydal. Je-li zde nějaký vhodný překlad pravého védského písma, pokud je správný, BBT by jej mohlo vydat.

Prabhupāda: To děláme, jako v hindštině. Děláme jiné jazyky. Pokud je správně přeloženo, může být...

Tamāla Kṛṣṇa: I kdyby to bylo dílo, které jste ještě sám nepřeložil.

Prabhupāda: Ne, ne, ne, princip je... Tak jako můj překlad, jiná osoba překládá do hindštiny nebo jiných jazyků, my to vydáváme. Podobně když někdo správně přeložil, může to být vydáno. Ale mezi našimi žáky, nemyslím, že je mnoho těch, kdo dovedou dobře překládat.

Rāmeśvara: Nikdo. Nedychtíme vydat nic, co není dokonalé, protože jste již pro BBT nastavil ten nejvyšší standard. Jméno BBT v současnosti znamená nejvyšší standard na světě.

Prabhupāda: To je dobrá odpověď.

Kīrtanānanda: Proto, Śrīlo Prabhupādo, si myslíme, že nás nemůžete příliš brzy opustit.

Prabhupāda: Já nechci. Ale pokud musím, co mohu dělat?

Kīrtanānanda: Jestli nechcete, Kṛṣṇa nebude chtít.

Prabhupāda: Realizovaná duše, musí být. Jinak, pouhé napodobování A-B-C-D nepomůže. Moje výklady mají lidé rádi, protože to je předloženo jako praktická zkušenost. (stranou:) Je to v ústech.

Bhavānanda: Omlouvám se.

Prabhupāda: Takový pěkný nástroj, (smích) že se musí vložit do úst. Pak bude fungovat. Tamten druh nástroje není třeba. Musí zůstat pět kilometrů daleko. Naše překlady musí být dokumenty. Nejsou obyčejné... Člověk se nemůže stát, dokud není velmi realizovaný. Není to překlad A-B-C-D.

Bhagavān: Není to otázka učenosti.

Prabhupāda: A Caitanya Mahāprabhu říká *āmāra ājñāya guru hañā*. Dokáže porozumět příkazu Caitanyi Mahāprabhua, může se stát *guruem*. Neboli ten, kdo porozumí příkazu svého *gurua*, též *parampary*, se může stát *guruem*. A proto některé z vás vyberu. (brouká si)

Satsvarūpa: To jsou všechny otázky.

Prabhupāda: Takže nemůže být řeči o změně GBC.

Satsvarūpa: Ne.

Prabhupāda: Naopak, ten, kdo je schopný, může být vybrán radou GBC.

Tamāla Kṛṣṇa: Ovšem, pokud někdo poklesne, tak jako v minulosti někteří členové GBC poklesli...

Prabhupāda: Měl by být nahrazen.

Tamāla Kṛṣṇa: Pak by měl být nahrazen. Ale to je vážné poklesnutí, ne nějaká malá nesrovnalost.

Prabhupāda: Všichni musí být jako ideální *ācāryové*. Na začátku jsme dělali kvůli fungování. Nyní bychom měli být velmi opatrní. Každý, kdo se odchyluje, může být nahrazen.

Tamāla Kṛṣṇa: Takže, Śrīlo Prabhupādo, je tu skupina připravená k *saṅkīrtanu*. Mohou přijít?

Prabhupāda: Hm.

Tamāla Kṛṣṇa: Děkujeme vám, Śrīlo Prabhupādo.

Oddaní: Jaya, Śrīlo Prabhupādo.

Prabhupāda: Jaya. (konec)

Analýza rozhovoru z 28. května 1977 z Žák mého žáka

Badrīnārāyaṇa Dāsa, Girīdhārī Svāmī a Umāpati Svāmī

Rozhovor:

Satsvarūpa: Naše další otázka se týká zasvěcování v budoucnosti, zvláště v době, až již nebudete s námi. Chceme vědět, jak budou prováděna první a druhá zasvěcení.

Analýza: Otázku Satsvarūpy Mahārāje lze brát buď jako jednu, nebo dvě. Není pochyb o tom, že se otázka týká zasvěcování po odchodu Śrīly Prabhupādy, ale není jisté, jestli také

zahrnuje téma zasvěcování za přítomnosti Śrīly Prabhupādy. Ať tak či tak, hlavním zájmem jsou zasvěcování po odchodu Śrīly Prabhupādy. Proto říká Satsvarūpa Mahārāja „zvláště“. Váhavá formulace ukazuje, že Satsvarūpa Mahārāja je nespokojen z toho, že se ptá na téma odchodu Śrīly Prabhupādy. Oddaní se uklidňovali marnými nadějemi, že se Śrīla Prabhupāda uzdraví, a nechtěli myslet na to, že by mohl odejít. Satsvarūpa Mahārāja říká „naše další otázka“, protože tato otázka byla jedna ze seznamu otázek, které GBC Śrīlovi Prabhupādovi předložilo na jeho žádost.

Rozhovor z 28. května pokračuje:

Prabhupāda: Ano. Některé z vás doporučím. Až bude toto vyřízeno, doporučím některé z vás, aby jednali jako výkonní *ācāryové*.

Analýza: Co je „výkonný *ācārya*“? Výkonný *ācārya* musí být určitý druh *ācāryi*: *ācārya*, který něco koná. Ale je to *ācārya*. Śrīla Prabhupāda neříká „kněz“ nebo „zástupce“. Říká „*ācārya*“. (Význam slova „konat, fungovat, celebrovat“ – angl. *officiate* – bude vysvětlen později.)

Slovo „doporučím“ je také důležité. Śrīla Prabhupāda nejmenuje *ācāryi*. Zasvěcování musí pokračovat a to je možné jedinečně skrze žáky Śrīly Prabhupādy. Neexistuje jmenování *guruů* nebo nástupců, jen doporučení, aby jistí žáci zahájili přirozený proces. Ale doporučení od duchovního mistra je stejné jako pokyn a doporučení jistých oddaných v dopise z 9. července je pokračování pokynu, že žáci Śrīly Prabhupādy by se měli ujmout práce duchovního mistra po jeho odchodu.

Śrīla Prabhupāda slibuje, že něco učiní. Učiní to v dopise z 9. července a jeden z lidí, k nimž teď Śrīla Prabhupāda hovoří, ten dopis napíše. Jak potom mohou *ṛtvik-vāḍī* říci, že dopis z 9. července lze chápat pouze bez odkazu na tento rozhovor? Naopak, dopis z 9. července zahajuje proces, který zde Śrīla Prabhupāda popisuje.

Rozhovor z 28. května pokračuje:

Tamāla Kṛṣṇa: Nazývá se to *ṛtvik-ācārya*?

Prabhupāda: *Ṛtvik*, ano.

Analýza: Výraz *ṛtvik-ācārya* zde vznáší Tamāla Kṛṣṇa Mahārāja. Slovo *ṛtvik* hraje velkou úlohu v argumentech *ṛtvik-vāḍich*, ale jejich definice tohoto slova je falešná. TFO [*The Final Order*; Konečný pokyn, hlavní dokument *ṛtvik-vāḍich*, pozn. překl.] říká:

Ṛtvikové, podle své definice, nejsou ti, kteří zasvěcují.

Definice *ṛtvika* v sanskrtských slovnících a knihách Śrīly Prabhupādy není „zástupce“ nebo „ne-zasvěcovatel“ či něco podobného. Definice *ṛtvika* je jednoduše „kněz“ a pohled do knih Śrīly Prabhupādy znovu a znovu ukáže *ṛtvika* definovaného jako „kněz“ či něco podobného. Ve skutečnosti v dalším úryvku Śrīla Prabhupāda řekne, že osoba zvaná *ṛtvik* je *guru*. Tím Śrīla Prabhupāda nepřikládá žádnou váhu názoru, že *ṛtvik* znamená „zástupce“.

Śrīla Prabhupāda sám mnohokrát vykonal ohňovou oběť a při těchto příležitostech jednal jako *ṛtvik* (výkonný kněz) i jako zasvěcující *guru*, ale ne jako zástupce.

Samozřejmě, kněz může někdy jednat jako zástupce jako kdokoliv jiný a v pozdějším rozhovoru Śrīla Prabhupāda nařizuje Haṁsadūtovi, aby jednal jako zastupující *ṛtvik*. Nelze však nebrat v úvahu všechny ostatní příklady užití tohoto slova Śrīlou Prabhupādou a říci, že *ṛtvik* může být použit jen v tomto smyslu. V tomto rozhovoru Śrīla Prabhupāda vůbec nehovoří o zástupných zasvěceních a to ani ve spojení se slovem *ṛtvik*.

Tamāla Kṛṣṇa Mahārāja si však zřejmě myslí, že „*ṛtvik*“ znamená „zástupce“ a jeho otázka ukazuje, že členové GBC byli připraveni přijmout vše, co Śrīla Prabhupāda řekne, i kdyby jim řekl, že se mají po jeho odchodu stát zástupci. Ve skutečnosti to jsou oni, ne Śrīla Prabhupāda, kdo přichází s představou zástupného zasvěcení. To vyvrací obvinění, že ti oddaní, kteří přijali zodpovědnost *guru*a, dychtivě čekali v záloze nebo si toto postavení uzurpovali.

Ṛtvik-vāḍī říkají, že Śrīla Prabhupāda by měl v tomto okamžiku přestat hovořit, ačkoliv to nedělá. TFO říká:

Někdy lidé argumentovali tím, že úplná odpověď je řádně vyjevena až postupně, kousek po kousku, v průběhu zbytku rozhovoru. Problém s tímto tvrzením je, že tímto způsobem vydávání pokynů by Śrīla Prabhupāda mohl řádně zodpovědět původní otázku položenou Satsvarūpou Mahārājem jediné tehdy, pokud by byly splněny následující podmínky.

„a) Že by na sebe někdo vzal úkol (sic!) položit další otázky. &

b) Že by naprostým štěstím natrefili na správné otázky, aby získali vhodnou odpověď na Satsvarūpovu původní otázku.“

Jinými slovy, *ṛtvik-vāḍī* říkají, že rozhovor pokračuje, protože členové GBC se snaží přimět Śrīlu Prabhupādu, aby jim dal odpověď, kterou chtějí. Tamāla Kṛṣṇa Mahārāja však již ukázal vůli členů GBC přijmout jakoukoliv odpověď Śrīly Prabhupādy. Otázky pokračují, protože žáci chtějí vysvětlení slov svého *guru*a. A na konci rozhovoru, když jsou členové GBC již připraveni přejít k dalšímu tématu, sám Śrīla Prabhupāda pokračuje v rozhovoru a předkládá konečné a rozhodující výroky k této otázce.

TFO říká, že něco je špatného, když „úplná odpověď“ je řádně vyjevena až postupně, kousek po kousku, v průběhu zbytku rozhovoru. „Jak jinak je však poznání vyjeveno? Je vše vyjeveno v *Bhagavad-gītě* 2.11? Nebo je „úplná odpověď“ ...řádně vyjevena až postupně, kousek po kousku, v průběhu zbytku rozhovoru?“ Ve skutečnosti je povinností žáka ptát se *guru*a na vyjasnění a nikdo mu to nemůže klást za vinu. *Ṛtvik-vāḍī* tedy jdou proti učení Śrīly Prabhupādy: „Žák nemá duchovnímu učiteli jen pokorně naslouchat, ale musí od něho také prostřednictvím pokory, služby a dotazů získat pochopení všeho v pravém světle.“

(Bg. 4.34 výklad)

Jak neuváženě si *ṛtvik-vāḍī* hrají se slovy Śrīly Prabhupādy! Říkají, že slovo „od nynějška“ [angl. *henceforward*, pozn. překl.] v dopise z 9. července má tu nejvyšší důležitost, ale slova v tomto rozhovoru přitom nikdy neměla být vyřčena nebo jsou přinejlepším jen „starým nahraným rozhovorem“.

Śrīla Prabhupāda takové vybírání slov, která se člověku líbí, či nelíbí, zavrhl. Slova Śrīly Prabhupādy jsou totéž co písmo a zavrhnout tento rozhovor je stejné jako zavrhnout kapitolu *Bhagavad-gīty*.

Rozhovor z 28. května pokračuje:

Satsvarūpa: Jaký je tedy vztah té osoby, která dává zasvěcení, a té...

Prabhupāda: On je *guru*. On je *guru*.

Analýza: TFO říká:

„Někdy je předkládána podivná teorie, že když Śrīla Prabhupāda říká ‚on je *guru*‘, ve skutečnosti hovoří o *ṛtvicích* samotných. To je jasně absurdní, protože Śrīla Prabhupāda právě definoval slovo *ṛtvik* jako ‚výkonný *ācārya*‘. Doslova kněz, který provádí nějaký druh náboženské nebo obřadní funkce.“

Slovo „*ācārya*“ neznamená „kněz“, takže „výkonný *ācārya*“ nemůže doslova znamenat „výkonný kněz“. Slovo „konat“ [angl. *officiate*, pozn. překl.] také není omezeno na význam provádění obřadu. Podle slovníku American Heritage Dictionary toto slovo může také znamenat „konat povinnosti a funkce úřadu nebo postavení autority“. Doslova řečeno pak „výkonný *ācārya*“ může znamenat jen „někdo, kdo plní funkci *ācāryi*“. TFO zde zmiňuje slovo „*ṛtvik*“, tak se podívejme, jak by rozhovor vypadal, kdyby „*ṛtvik*“ znamenalo totéž co „zástupce“. Rozhovor by probíhal takto:

„Tamāla Kṛṣṇa: Nazývá se to zástupný *ācārya*?“

„Prabhupāda: Zástupce, ano.“

„Satsvarūpa: Jaký je tedy vztah té osoby, která dává zasvěcení, a té...“

„Prabhupāda: On je *guru*. On je *guru*.“

V tomto případě by rozhovor nedával žádný smysl. Jak může být zástupce *gurueni*? Někdo samozřejmě může říci, že zástupce a osoba, která zasvěcuje, nejsou tatáž osoba, ale Satsvarūpa Mahārāja o nich hovoří jako o stejné osobě. *Ṛtvik-vādī* by pak museli říci, že Śrīla Prabhupāda buď neodpovídá na otázku, nebo jí nerozumí.

TFO tedy navrhuje protiklad – zástupce by byl *guru* – ale snaží se zachránit tím, že Śrīlovi Prabhupādovi přisuzuje zvyk, který neměl: Dokument říká, že když používá slovo „on“, mluví o sobě (a myslet si něco jiného je „jasně absurdní“).

TFO říká:

„Při diskusi filosofických či řídicích otázek týkajících se jeho postavení *ācāryi* Śrīla Prabhupāda na sebe pravidelně poukazoval ve třetí osobě.“

Ṛtvik-vādī zde říkají, že když Śrīla Prabhupāda mluvil o sobě, neříkal „já“, jako ostatní lidé, ale „on“ a že toto byl jeho obvyklý způsob řeči. Jinými slovy říkají, že když Śrīla Prabhupāda chtěl říci „Já jsem tvůj *guru*“, zásadně říkal „On je tvůj *guru*“ a nechal zmateného žáka hádat, co má na mysli.

Śrīla Prabhupāda však tímto způsobem mluvil vzácně, pokud vůbec. Když mluvil o duchovním mistrovi obecně, používal třetí osobu, a když hovořil o sobě, používal první osobu, stejně jako každý jiný. Pro důkaz je třeba jen prohledat dopisy a rozhovory Śrīly

Prabhupādy ve Vedabase. *Rtvik-vāḍī* tedy říkají, že Śrīla Prabhupāda mluvil jasně a přímo o důležitých otázkách (všichni souhlasíme), ale dodávají, že když říká „on“, myslí „já“. Jejich argument je však příliš pohodlný. Berou, kterékoliv slovo chtějí, dávají mu, jakýkoliv význam chtějí, a nechávají Śrīlu Prabhupādu, aby vypadal, že říká, co chtějí. Tak „on“ znamená „já“. Proč neznamená „černý“ „bílý“? Co třeba „Když Śrīla Prabhupāda říká ‚Kṛṣṇa‘, myslí ‚Darwin‘“? Kdo může říci, kde by to skončilo?

Ve skutečnosti Śrīla Prabhupāda používá slovo „já“, aby hovořil o sobě přímo v tomto rozhvoru, takže podle teorie *rtvik-vāḍich* by někdy říkal „já“ a někdy „on“, když mluví o sobě, dokonce i zároveň. Pokud si *rtvik-vāḍī* myslí, že vyjadřování Śrīly Prabhupādy je tak nepřesné a matoucí, jak mohou přikládat tolik důležitosti jedinému slovu v dopise z 9. července?

Pro další testování předpokladu *rtvik-vāḍich* vezměme tuto část rozhovoru a použijme „já“ místo „on“ a „zástupce“ místo „*ācārya*“:

„**Tamāla Kṛṣṇa:** Nazývá se to zástupný *ācārya*?“

„**Prabhupāda:** Zástupce, ano.“

„**Satsvarūpa:** Jaký je tedy vztah té osoby, která dává zasvěcení, a té...“

„**Prabhupāda:** Já jsem *guru*. Já jsem *guru*.“

Pak by se zdálo, že Śrīla Prabhupāda vůbec neodpovídá na otázku. Pouze by se prohlašoval za *gurua* a neposkytoval žádnou informaci o „té osobě, která dává zasvěcení“. *Rtvik-vāḍī* mohou namítat, že „osoba, která dává zasvěcení“, je ve skutečnosti Śrīla Prabhupāda, ale pak by Śrīla Prabhupāda jen říkal, že je *guruem* lidí, které zasvěcuje, něco, co Satsvarūpa Mahārāja již ví.

Když Satsvarūpa Mahārāja říká „ta osoba, která dává zasvěcení“, nemluví o Śrīlovi Prabhupādovi, ale o osobě, která provede zasvěcovací obřad nebo se bude starat o nového žáka po odchodu Śrīly Prabhupādy. To je celá pointa rozhovoru. Máme si myslet, že Śrīla Prabhupāda nerozumí tomu, o čem zde každý mluví?

Śrīla Prabhupāda k sobě nepovolal GBC jen proto, aby jim řekl, že je *guruem* všech lidí, které zasvěcuje. Zavolal je, aby zodpověděl otázky o tom, co dělat po jeho odchodu. Verze *rtvik-vāḍich*, že Śrīla Prabhupāda říká „on“, když myslí „já“, mění rozhovor v nesmysl. To bude jasnější dále. Na druhé straně slova Śrīly Prabhupādy – „On je *guru*“ – doslova říkají, že jeho žáci budou *guruy* po jeho odchodu.

Rozhovor z 28. května pokračuje:

Satsvarūpa: Ale dělá to vaším jménem.

Prabhupāda: Ano. To je formalita. Protože v mé přítomnosti by se nikdo neměl stát *guruem*, takže mým jménem, na můj pokyn... *Āmāra ājñāya guru hañā*. Být opravdu *guruem*, ale na můj pokyn.

Analýza: Satsvarūpa Mahārāja říká „vaším jménem“, čímž znovu naznačuje možnost zástupného zasvěcování a vůli GBC přijmout vše, co Śrīla Prabhupāda řekne. Satsvarūpa Mahārāja jistě Śrīlu Prabhupādu nenabádá ani se ho nesnaží podvést, aby dal jednu nebo druhou odpověď. Śrīla Prabhupāda zde však odpovídá, že „mým jménem“ neznamená

jednat jako post-*samādhi* zástupce, ale znamená to stát se skutečným *guruem*. A v rozhovoru v zahradě 7. července 1977 Śrīla Prabhupāda říká, že zástupné zasvěcování je formalita, která se má dodržovat za jeho přítomnosti:

„**Tamāla Kṛṣṇa:** Takže když někdo dává zasvěcení, jako Harikeśa Mahārāja, měl by nám sem poslat jméno osoby a já je zapíši do knihy. Dobrá. Je v Indii někdo další, kdo by to měl podle vás dělat?

Prabhupāda: Indie, zde jsem já.“

Výrok „Indie, zde jsem já“ ukazuje, že Śrīla Prabhupāda mluví o systému, který se má používat za jeho fyzické přítomnosti. Někdo by mohl namítat, že neexistuje pokyn, aby žáci přestali se zástupným zasvěcováním a stali se zasvěcujícími *guru*y po odchodu Śrīly Prabhupādy, ale tento pokyn byl již dán 28. května. Jinak řečeno, během rozhovoru z 28. května Śrīla Prabhupāda nařizuje svým žákům ujmout se práce zasvěcujícího *guru*a a v dopise z 9. července založeném na rozhovoru v zahradě 7. července Śrīla Prabhupāda popisuje zástupné zasvěcování jako systém, který se má následovat za jeho fyzické přítomnosti.

Když Śrīla Prabhupāda říká „mým jménem, na můj pokyn...“, *ṛtvik-vādī* tvrdí, že mluví o pokynu, který přijde v budoucnosti, že kdyby sám tento výrok byl pokynem, pak by Śrīla Prabhupāda řekl něco jako „Nyní dávám pokyn.“

Proč?

„Buď *guru*, ale na můj pokyn“ je v přítomném čase, bez jakéhokoliv náznaku budoucnosti. „Ale“ nenaznačuje budoucnost, protože „ale“ může být užito v jakémkoliv čase: „Já jsem *guru*, ale pouze na pokyn Śrīly Prabhupādy“ nebo „Stal jsem se *guruem*, ale pouze na pokyn Śrīly Prabhupādy.“ Je nesmyslné uplatňovat představu budoucího času na výrok, který je v přítomném čase. Když Pán Caitanya řekl: „Na Můj pokyn se staň duchovním mistrem“, nemusel se opakovat a říkat „Nyní dávám pokyn.“ Samotná slova „na Můj pokyn“ poukazují na pokyn.

Zde Śrīla Prabhupāda říká „na můj pokyn“ jako vysvětlení výrazu „mým jménem“:

„Takže mým jménem, na můj pokyn... *Āmāra ājñāya guru hañā*. Být opravdu *guruem*, ale na můj pokyn.“

Člověk se stává duchovním mistrem jménem svého duchovního mistra, na pokyn svého duchovního mistra a pokračuje v učednické poslušnosti. Śrīla Prabhupāda říká svým žákům, aby se stali duchovními mistry, ale jako jeho služebník, stejně jako se sám Śrīla Prabhupāda stal duchovním mistrem jménem Jeho Božské Milosti Śrīly Bhaktisiddhānty Sarasvatīho Ṭhākura.

Śrīla Prabhupāda říká: „V mé přítomnosti by se nikdo neměl stát *guruem*.“ Někteří mohou namítat, že když je Śrīla Prabhupāda přítomen ve svých knihách, pokyn je, že nikdo nesmí zasvěcovat po příštích deset tisíc let. V úvodní otázce Satsvarūpy Mahārāja se však uvádí „zasvěcování v budoucnosti, zvláště v době, až již nebudete s námi“. Satsvarūpa Mahārāja jasně hovoří o fyzické přítomnosti Śrīly Prabhupādy. Pokud se odpověď Śrīly Prabhupādy „v mé přítomnosti“ týká přítomnosti jeho knih, Śrīla Prabhupāda buď ignoruje otázku, nebo se snaží členy GBC podvést, což jsou dvě nepravděpodobné možnosti.

Rozhovor z 28. května pokračuje:

Satsvarūpa: Takže mohou být také považováni za vaše žáky.

Prabhupāda: Ano, jsou žáci. Proč považování? Kdo?

Analýza: Satsvarūpa Mahārāja opět navrhuje možnost zástupného zasvěcování. Śrīla Prabhupāda by mohl říci ano, ale nedělá to. Naopak naznačuje, že otázka nedává smysl. Proto se Tamāla Kṛṣṇa Mahārāja zeptá na objasnění.

Rozhovor z 28. května pokračuje:

Tamāla Kṛṣṇa: Ne, ptá se, že tito *ṛtvik-ācāryové* jsou výkonní [*ācāryové*], dávají *dīkṣu*. Jejich... Lidé, kterým dají *dīkṣu*, či jsou žáci?

Prabhupāda: Jsou jeho žák.

Tamāla Kṛṣṇa: Jsou jeho žák.

Prabhupāda: Kdo zasvěcuje. On je pra-žák.

Analýza: Śrīla Prabhupāda opět nebere slovo *ṛtvik* ve významu „zástupce“. Ve skutečnosti se zdá, že slovo *ṛtvik* nemá na rozhovor žádný vliv. Śrīla Prabhupāda říká, že ti, kdo jsou zasvěceni *ṛtvik-ācāryi*, se stávají pra-žáky Śrīly Prabhupādy. Stávají se žáky *ṛtvik-ācāryū*. Úryvek je jasný, logický, snadno pochopitelný a v souladu s naším učením. A Śrīla Prabhupāda říká, že nově zasvěcený oddaný je žákem *ṛtvika*. Nahraďme znovu „*ṛtvika*“ „zástupcem“:

„**Tamāla Kṛṣṇa:** Ne, ptá se, že tito zástupní *ācāryové* jsou výkonní [*ācāryové*], dávají *dīkṣu*. Jejich... Lidé, kterým dají *dīkṣu*, či jsou žáci?

Prabhupāda: Jsou jeho žák.

Tamāla Kṛṣṇa: Jsou jeho žák.

Prabhupāda: Kdo zasvěcuje. On je pra-žák.“

Úryvek by si opět protiřečil. Pokud je nově zasvěcený oddaný žákem zástupce, pak zástupce není zástupcem. A *ṛtvik-vāḍī* se znovu snaží vyřešit svůj protimluv překroucením úryvku. Vykládají jej jinak, možná kvůli nejasné nahrávce. Vykládají jej takto:

„**Prabhupāda:** Kdo zasvěcuje. Jeho pra-žák.“ („On je pra-žák“ se mění na „jeho pra-žák“.) [angl. *he is* se mění v *his*, pozn. překl.]

TFO říká:

„Ve své otázce se Tamāla Kṛṣṇa ptá na *ṛtvik-ācāryi*, ne *dīkṣā-guruy*. Proto víme, dokonce předtím, než Prabhupāda odpoví, že všichni žáci, o nichž je řeč, mohou patřit jen zasvěcovateli, Śrīlovi Prabhupādovi. Jak jsme ukázali, to je samotná definice *ṛtvika*, jedná jménem někoho jiného.“

Výše uvedený odstavec má dva nedostatky. Za prvé, předpokládá, že Śrīla Prabhupāda je

zasvěcovatel, aniž by to Śrīla Prabhupāda řekl. Nikde v tomto rozhovoru Śrīla Prabhupāda neříká, že bude zasvěcovatelem po svém odchodu. Za druhé, jejich „samotná definice *ṛtvika*“ je znovu nesprávná. *Ṛtvik* znamená „kněz“ a kněz není vázán jednat jménem někoho jiného. *Yajña brāhmaṇové* z Vṛndāvanu byli *ṛtvikové* a jednali sami za sebe. Někdo může namítnout, že jejich *yajña* nebylo zasvěcení, ale přesto jednali sami za sebe, v rozporu se „samotnou definicí *ṛtvika*“ v onom kontroverzním dokumentu .

TFO pokračuje:

„Prokázali jsme, že když mluví ve třetí osobě, musí Śrīla Prabhupāda mluvit o sobě.“

Nic takového neprokázali. Navrhli to, ale Vedabase dokazuje opak. Śrīla Prabhupāda o sobě mluvil v první osobě, jako každý jiný.

TFO pokračuje:

„Abychom jasněji pochopili, co Śrīla Prabhupāda říká, nahraďme třetí osobu výroky první osoby, v závorkách, na řádcích 17-20.“

Zde jsou dvě chyby. Za prvé, to, že Śrīla Prabhupāda o sobě mluví ve třetí osobě, je pouze předpoklad. Za druhé, vložením slov v závorkách by bylo možné nechat Śrīlu Prabhupādu zdánlivě říkat jakákoliv slova se člověku zachce, dokonce *māyāvādu*. TFO pokračuje:

„**Tamāla Kṛṣṇa:** ... Čí jsou žáci?

Prabhupāda: Jsou (moji) žáci.

Tamāla Kṛṣṇa: Jsou (vaši) žáci.

Prabhupāda: (Já) zasvěcuji. (Můj) pra-žák.“

Proč ne „(On) zasvěcuje. (Můj) pra-žák.“ Kdo může říci, které závorky jsou lepší?

Jelikož *ṛtvik-vāḍī* vykládají „on je“ jako „jeho“, trvají na tom, že před „zasvěcuji“ a „pra-žák“ musí být zájmena v téže osobě („Já zasvěcuji svého pra-žáka“ nebo „On zasvěcuje mého pra-žáka“). Tak předpokládají, že nově zasvěcený oddaný je pra-žákem zasvěcovatele, a jelikož nově zasvěcený oddaný nemůže být pra-žákem *ṛtvika*, musí být pra-žákem Śrīly Prabhupādy, a proto je Śrīla Prabhupāda zasvěcovatel.

Jejich logika se však pohybuje v kruzích a nikam nevede, protože dopředu předpokládají, že jejich vložky v závorkách jsou správné: Vložky jsou správné, protože to musel mít Śrīla Prabhupāda na mysli, a Śrīla Prabhupāda to musel mít na mysli, protože jsou zde tato vložená slova. Zde je „klasický argument kruhem“, který *ṛtvik-vāḍī* uvádějí v jednom ze svých dokumentů: je to jejich vlastní argument.

Ṛtvik-vāḍī by nechali Śrīlu Prabhupādu říci „zasvěcuji svého pra-žáka“. Tak přiznávají, že i z jejich vlastního hlediska je nově zasvěcený oddaný pra-žákem Śrīly Prabhupādy, v protikladu s přímými žáky zasvěcenými za fyzické přítomnosti Śrīly Prabhupādy. Stále by zde byl rozdíl jedné generace mezi zasvěcenými za fyzické přítomnosti Śrīly Prabhupādy a později zasvěcenými. Jak ale mohou být někteří přímými žáky a jiní pra-žáky, když je zasvěcovatel tentýž a pre-*samādhī* nebo post-*samādhī* nepředstavuje žádný rozdíl?

A proč tak nejasný jazyk? Kdyby Śrīla Prabhupāda mluvil o sobě jako o zasvěcovateli, proč by říkal „kdo“ místo „já“? „Kdo“ (ve smyslu „ten, kdo“) se týká obecného principu, ne konkrétní osoby. Znovu, když Śrīla Prabhupāda mluvil o sobě, měl ve zvyku říkat „já“. Proč ten náhlý odklon od jeho obvyklého vyjadřování a jasného jazyka? Čtení „on je pra-žák“ nepotřebuje žádný výklad nebo napínání představivosti. Je to přímočaré a logické, v souladu s obvyklým vyjadřováním Śrīly Prabhupādy.

Ať jsou však čtení a vsuvky jakékoliv, skutečností zůstává, že nový žák je pra-žákem Śrīly Prabhupādy a nemůže být duchovním bratrem nebo duchovní sestrou pre-*samādhi* žáků. Žádné množství překrucování slov to nemůže změnit:

„Prabhupāda: Jsou jeho žák.

Tamāla Kṛṣṇa: Jsou jeho žák.

Prabhupāda: Kdo zasvěcuje. On je pra-žák.“

Rozhovor z 28. května pokračuje:

Prabhupāda: Ano.

Tamāla Kṛṣṇa: To je jasné.

Analýza: Tento úryvek nepodává žádnou informaci.

Rozhovor z 28. května pokračuje:

Satsvarūpa: Pak máme otázku týkající...

Prabhupāda: Když nařídím „Staň se *guruem*“, stane se řádným *guruem*. To je vše. Stane se žákem mého žáka. Tak to je.

Analýza: Satsvarūpa Mahārāja je připraven přejít k další otázce, ale Śrīla Prabhupāda pokračuje v rozhovoru. I když *ṛtvik-vāḍī* říkají, že Śrīla Prabhupāda měl přestat mluvit na začátku rozhovoru, sám Śrīla Prabhupāda chce pokračovat.

Potom Śrīla Prabhupāda říká:

„Když nařídím „Staň se *guruem*,“ stane se řádným *guruem*.“

Vytržena z kontextu by věta mohla zdánlivě poukazovat na budoucí pokyn, ale v kontextu rozhovoru mohlo jít jen o opakování výše uvedeného pokynu Śrīly Prabhupādy. Proč by jinak Śrīla Prabhupāda řekl „To je vše“?

Poznámka „To je vše“ naznačuje, že pokyn je úplný, že není co dodat. Śrīla Prabhupāda to shrnuje, ne převrací. Někdo může říci, že slovo „když“ naznačuje budoucí pokyn, ale „když“ nenaznačuje nutně budoucnost o nic více než „ale“. („Když vidím východ slunce, myslím na Kṛṣṇu.“)

Pak Śrīla Prabhupāda říká: „Stane se žákem mého žáka. Tak to je.“ To je další prosté zopakování již řečeného. Tento konečný výrok je jasný a nepotřebuje rozebírat: „žák mého žáka“.

Otestujme znovu teorii *ṛtvik-vāḍich* nahrazením „on“ zájmenem „já“:

„Prabhupāda: Když nařídím „Staň se *guruem*“, stanu se řádným *guruem*. To je vše.“

Teorie *ṛtvik-vāḍich* o „on“ a „já“ by tak nakonec proměnila rozhovor v nesmysl. Zkrátka a dobře, Śrīla Prabhupāda uvedl zásady post-*samādhī* zasvěcování a svůj pokyn potvrdí jmenováním několika lidí, aby proces započali. Tento rozhovor je poslední oficiální odpověď Śrīly Prabhupādy na otázku – Jak budou probíhat zasvěcování v budoucnosti po vašem odchodu? Śrīla Prabhupāda odpovídá výrazy jako řádný *guru*, žák mého žáka a pra-žák.

V tomto rozhovoru není nic, co by naznačovalo, že lidé zasvěcení po odchodu Śrīly Prabhupādy budou žáci kohokoliv jiného než osoby, která zasvěcuje, ať ji nazýváme *ṛtvikem*, nebo ne. Nově zasvěcení oddaní budou pra-žáky Śrīly Prabhupādy. Tak v tomto rozhovoru nacházíme potvrzení učení Śrīly Prabhupādy z předchozích dvanácti let, v souladu s védskou tradicí.

(Konec analýzy rozhovoru.)

Po diskusi o páté a poslední otázce, „otázce o BBT“, se Śrīla Prabhupāda spontánně vrací k tématu zasvěcování.

Prabhupāda: A Caitanya Mahāprabhu říká *āmāra ājñāya guru hañā*. Dokáže porozumět příkazu Caitany Mahāprabhua, může se stát *guruem*. Neboli ten, kdo porozumí příkazu svého *gurua*, též *parampary*, se může stát *guruem*. A proto některé z vás vyberu.

Jak je vysvětleno výše, Śrīla Prabhupāda učinil výběr 7. července 1977.

V rozhovoru z 28. května Śrīla Prabhupāda s konečnou platností potvrdil, jak by měla pokračovat zasvěcování po jeho odchodu. Ten rozhovor byl nahrán na pásek a závěry byly zapsány v knize zápisů GBC, kterou okamžitě po rozhovoru podepsali všichni přítomní. *Ṛtvikové* nemohou vymazat slova Śrīly Prabhupādy na tomto pásku – „řádný *guru*“; „žák mého žáka“; „pra-žák“ – takže jejich jediným argumentem je zpochybnit důvěryhodnost pásku. Jeden argument *ṛtvik-vāḍich* týkající se pásků z 28. května je, že pásky nejsou přijatelný důkazní materiál kvůli výsledku soudního vyšetřování zadaného GBC, ale analýza pouze ukazuje, že na pásku jsou používány pauzy a zastavení. Tato praxe pauz a zastavování magnetofonu byla velmi obvyklá. Hari-śauri Prabhu píše:

„Osobně jsem nahrával Śrīlu Prabhupādu téměř každý den během asi 10 měsíců. Byl jsem první, kdo používal kazetový magnetofon místo starého cívkového. Můj zvyk, který převzal i můj následovník-nahrávač, Tamāl Kṛṣṇa Gosvāmī, byl používat pásek, dokud nebyl plný. Proto lze na mnoha páscích najít četné krátké nahrávky prošpikované nezbytným zastavováním a spouštěním. Nejen to, pokud došlo k delší přestávce v rozhovoru, měli jsme ve zvyku magnetofon přerušit či zastavit a potom ho při pokračování rozhovoru zase spustit. Není proto překvapivé, že pásek, který Perle zkoumal, měl mnoho zastavení a spuštění. V Archívech existují hromady takových pásků.“

Další závěr laboratoře, nejvýznamnější z hlediska diskuse – který *ṛtvikové* nikdy neuvádějí, protože se nehodí do jejich teorie – byl, že neexistuje důkaz zasahování v místě pásku, kde Śrīla Prabhupāda odpovídá na otázky GBC.

V rozhovoru z 28. května Śrīla Prabhupāda jasně potvrdil, že chce, aby po jeho odchodu pokračoval řádný *guru*-systém. Proto se *ṛtvik-vāḍī* snaží zpochybnit pásek, přičemž se uchylují k tvrzení, že pásek není přijatelný, protože nahrávající oddaný na stejný pásek nahrál více než jeden rozhovor! Soudní laboratoř však jasně uvádí, že část pásku obsahující celý tento rozhovor je neporušená a nevykazuje stopy zasahování.

Pan Norman I. Perle (státem certifikovaný expert Americké komise pro zaznamenané důkazy) je soudní expert, který zkoumal pásek. Potvrdil, že zmiňovaná část je „panenská“ a nenarušená. Pan Perle osvědčil, že celý 18+ minutový rozhovor nevykazuje žádné stopy redigování, mazání, spouštění a zastavování. Perle nenalezl žádné znaky stop „nasvědčujících falzifikací“ v průběhu celé délky části nahrávky rozhovoru z 28. května, napsal Mṛgendra dāsa (který zajistil soudní analýzu jménem GBC): „Když jsem ho požádal, aby po telefonu potvrdil, že je pravda, že na diskutované části pásku není žádné spouštění a zastavování, pan Perle to potvrdil...“ proto o nahrávce rozhovoru, o který jde, bylo usouzeno, že je v pořádku.

Plný rozsah soudní analýzy lze nalézt v dokumentu „Zápis Nadčasového pokynu“ od Hari-śauriho Prabhu.

Je zde však více než pásek pro potvrzení, že se to opravdu stalo: GBC zaznamenala ve své knize zápisů předtím, než rozhovor proběhl, že určuje některé své členy, aby položili jisté otázky týkající se zasvěcování, GBC a členství, atd. Také zaznamenává, že se setkání konalo a jaké dal Śrīla Prabhupāda odpovědi na jejich otázky. Hari-śauri Prabhu napsal duchovnímu bratrovi ovlivněnému *ṛtvik-vāḍou*:

„Divím se, proč shledáváš zápisy GBC nepřijatelnými? (Alespoň to předpokládám, protože se o nich vůbec nezmiňuješ.) Když byly zapsány, velmi brzy po setkání se Śrīlou Prabhupādou, a dosvědčeny ne jedním nebo dvěma, ale mnoha, vážně si myslíš, že došlo k nějakému spiknutí? Snaž se představit si sebe ve Vṛndāvanu 29. května 1977, předtím, než kdokoli byť jen slyšel o *ṛtvik-ācāryovi*. Ten koncept neexistoval. Nikdo nevěděl, jak Prabhupāda odpoví na otázky, a ani když jsme je měli, nikdo nepoznamenal, co by se mohlo stát, tj. nikdo tehdy nemohl očekávat, že to vůbec bude zpochybňováno, protože byl předpoklad, že všichni členové ISKCONu mají zájem pouze o splnění touhy Śrīly Prabhupādy.

Bylo to čestné, upřímné setkání s jediným záměrem – porozumět touze Śrīly Prabhupādy pro zasvěcování po jeho odchodu. Jeho výroky byly zaznamenány elektronicky a písemně. Nevím, proč je to pro tebe nepřijatelné.“

Nakonec je tu svědectví samotných členů GBC. Jeho Svatost Jayapatākā Svāmī píše:

„Byl jsem osobně ve Vṛndāvanu kvůli setkání GBC během května 1977, a přestože jsem nebyl v místnosti jako jeden z pěti delegátů GBC, když byly položeny otázky a Śrīla Prabhupāda na ně odpověděl, slyšel jsem zprávu delegátů během následujícího setkání ke zhodnocení rozhovoru a při podání zprávy před celou GBC po *darśanu*. Existovalo jen jedno pochopení toho, co Śrīla Prabhupāda chce. To bylo zapsáno stručnými a jasnými

slovy v nouzové knize zápisů GBC. Všichni přítomní členové GBC knihu zápisů podepsali, čímž přijali pokyny Śrīly Prabhupādy.

Později během těch dnů veškeré diskuse se členy GBC, kteří byli přítomni v místnosti se Śrīlou Prabhupādou, podpořily tytéž závěry. Tehdy jsme neměli ve zvyku přehrávat pásky Śrīly Prabhupādy a analyzovat jeho výroky, protože byly čerstvé a každý pochopil stejný závěr, takže to nemělo smysl dělat. Říci, že Śrīla Prabhupāda ty věci neřekl a že Jeho Božská Milost nedala pokyny a vytvořila jakési zmatení ohledně platnosti těchto pokynů, je ve skutečnosti taktika kouřové clony a odvádění pozornosti. Všichni žáci by měli pochopit, že Śrīla Prabhupāda tehdy dal pokyny a chtěl, abychom je následovali. Nemusel dávat pokyn více než jednou, aby byl platný. Kromě toho, že Śrīla Prabhupāda celý život hovoří jen o *parampaře*. Nikdy nemluvil o systému zasvěcování *ṛtvikem* jako prostředku šíření vědomí Kṛṣṇy poté, co duchovní mistr ukončí své viditelné zábavy v tomto světě.

Śrīla Prabhupāda mně a mnoha *sannyāsīm* řekl, že každý *sannyāsī* má právo přijímat žáky. Že etiketa nabádá nepřijímat je za [fyzické] přítomnosti *dīkṣā-gurua*. Proto jsme neměli přijímat žáky, dokud byl Śrīla Prabhupāda fyzicky s námi. Śrīla Prabhupāda vždy učil, že chce, aby jeho žáci zasvěcovali žáky a pokračovali v učenické posloupnosti. Jeho pokyny z 28. května pouze podporují to, co učil celý život.“

Souhrnně řečeno: Śrīla Prabhupāda soustavně říkal – po celou dobu svého kázání v ISKCONu – že chce, aby jeho žáci pokračovali v *parampaře* tím, že se stanou řádnými *guruy*, budou zasvěcovat a přijímat žáky. Tyto pokyny potvrdil 28. května 1977, kdy byl konkrétně požádán GBC v době, kdy se zdálo, že se blíží jeho odchod. Není pochyb o tom, že se rozhovor z 28. května odehrál a že v něm Śrīla Prabhupāda s konečnou platností potvrdil, že jeho žáci se stanou řádnými *guruy*. To je prokazatelné – a prokázané – třemi různými zdroji:

1. Nahrávka rozhovoru, která oproti tvrzení *ṛtvik-vādich* o nepřípustnosti, je nepřerušenu nahanou sekvencí, která nevykazuje žádnou stopu zasahování.
2. Psaný záznam v knize zápisů GBC, který ještě před setkáním s Prabhupādou uvádí jejich záměr zeptat se na jisté otázky a výsledky tohoto setkání, jež byly zapsané poté.
3. Svědectví samotných členů GBC.

Prostřednictvím manipulace se slovy se snaží vyždímat z rozhovoru domnělé významy, v přímém rozporu se zákony lingvistiky. Následující pasáž pochází ze „Zápisu Nadčasového pokynu“ od Hari-śauriho Prabhua:

Poslechněme si několik oddaných, znalců angličtiny, hovořit o tom, kterému pochopení tohoto rozhovoru bychom podle nich měli naslouchat:

Śrīmān Bharataśreṣṭha Dāsa (William G. Wall, profesor vaiṣṇavské literatury a teologie, BA (*summa cum laude*), MA, PhD v angličtině) odpověděl na moji otázku takto:

Hari-śauri Dāsa: „Při snaze porozumět, zda Prabhupāda řekl ‚jeho pra-žák‘ nebo ‚on je pra-žák‘ je gramaticky správné, aby se čtenář při rozhodování řídil předcházejícím výrokem?

Nepodíval byste se ve větě o dvou slovech ,On je (Jeho) pra-žák‘ nejprve na zbytek věty, abyste zjistil první slovo, zájmeno, spíše než se díval zpět na to, k čemu se vztahuje?“

Bharataśreṣṭha Dāsa: „Musel bych říci, že zatímco ve formálním psaném projevu se musí zájmeno vztahovat k nejbližšímu předchozímu podstatnému jménu, v hovoru je pravidel málo, pokud vůbec nějaká. Máme co do činění se složitou gramatikou v režimu ,chápáno‘. Noam Chomsky si na tom postavil kariéru. Jednoslabičná věta dvouletého dítěte je podle teorie vrozené gramatiky gramaticky úplná a je také pravdivá podle rodičů, kteří opravdu výroku dítěte rozumí navzdory faktu, že gramaticky nutné položky byly vynechány, tak jako ti přítomní v místnosti pochopili, že Śrīla Prabhupāda má na mysli, že po jeho odchodu noví oddaní budou žáky žáků Śrīly Prabhupādy. Viz J.L. Austin, Searle, Strawson, Gricce a Teorie mluveného projevu. [angl. Speech Act Theory, pozn. překl.]

Jsem si jist, že můžete nalézt jiné případy, kde Śrīla Prabhupāda použil fragmentovanou řeč a neponechal zájmenu jeho formálního předchůdce, neboli to, co označuje. Kdyby Śrīla Prabhupāda psal něco, co se má vydat, bylo by to něco jiného. Autoritou by v tomto případě, podle teorie mluveného projevu, byl Tamāla Kṛṣṇa Gosvāmī [k němuž Śrīla Prabhupāda hovořil]. Śrīla Prabhupāda měl na mysli to, co osoby přítomné v místnosti říkají, že měl. Tečka. To je mimochodem filosofie, ne gramatika.“

Zmínka o řeči v režimu ,chápáno‘ je důležitá. Všichni máme zkušenost s pochopením toho, co nám jiná osoba říká, aniž by se nutně dodržela skutečná gramatická pravidla. Někdy je význam opravdu sdělen úplně beze slov! Rozhovor nejsou jen slova. Přízvuk, výraz tváře, pohyb očí a obočí, použití rukou a dalších částí těla – řeč těla, chcete-li – to vše je důležité pro sdělení významu a pochopení toho, co bylo sděleno.

Ve výměně mezi Śrīlou Prabhupādou a GBC se toto vše odehrávalo a odrazilo se to v rozhovoru:

Prabhupāda: Jsou jeho žák.

Tamāla Kṛṣṇa: Jsou jeho žák.

Prabhupāda: Kdo zasvěcuje. On je pra-žák.

Satsvarūpa: Ano.

Tamāla Kṛṣṇa: To je jasné.

Satsvarūpa: Pak máme otázku týkající...

Prabhupāda: Když nařídím „Staň se *guruem*“, stane se řádným *guruem*. To je vše. Stane se žákem mého žáka. Tak to je.

Satsvarūpa: Dále máme otázku o BBT.

Když Śrīla Prabhupāda výměnu vyjasnil slovy „Kdo zasvěcuje. On je pra-žák“, všichni přítomní členové GBC (nejen Tamāla Kṛṣṇa Gosvāmī a Satsvarūpa Mahārāja) pochopili totéž – že „Kdo zasvěcuje“ se týká žáka Śrīly Prabhupādy, osoby, kterou on „doporučí“, aby prováděla *dīkṣu*; a „On je pra-žák“ se týká vztahu mezi Śrīlou Prabhupādou a nově zasvěceným oddaným. Tak potvrdili své pochopení slovy „Ano“ a „To je jasné“.

Byli připraveni jít dál, ale Śrīla Prabhupāda chtěl tuto věc znovu zopakovat, aby zajistil, že byla správně pochopena. Opět prohlásil totéž, poněkud odlišnými slovy. O svých žácích říká „Když nařídím „Staň se *guruem*“, stane se řádným *guruem*. To je vše.“ A o vztahu nově zasvěceného oddaného k sobě říká „Stane se žákem mého žáka“. Spokojen, že ho jasné

pochopili, uzavírá otázky a odpovědi slovy „Tak to je“. Potom se všichni přesouvají k dalšímu tématu týkajícímu se BBT.

O druhý odborný názor jsem požádal Śrīmāna Babhrua Dāse, který je žákem Śrīly Prabhupādy třicet let a má za sebou mnoho let zkušeností s vyučováním angličtiny na univerzitní úrovni:

„Když se dívám na Kriṣṇakantovu takzvanou analýzu tohoto úryvku rozhovoru z 28. května, zaráží mě, jak daleko musí zajít, aby prosadil své tvrzení. Nemyslím si, že je nutně přínosné dělat tento druh analýzy, který se tu snaží použít. Jeho tvrzení, že ‚v tomto případě zájmeno nemůže být on‘, vypadá jako přehnané. V jeho odstavci 6 také jednoznačně uvádí, že ‚mluvčí nemůže jen tak uvést zájmeno, které nemá, co by označovalo‘. Ve skutečnosti mluvčí v rozhovoru dělají vše možné v rozporu s formálními gramatickými pravidly. Zvláště se to může dít, když angličtina není mateřštinou mluvčího. Slyšeli jsme Śrīlu Prabhupādu to dělat neustále během vycházek, v jeho pokoji, a dokonce i během formálních přednášek v chrámu. Příkladů je bezpočtu. Já jen žasnu, že oddaní, kteří měli tolik společnosti Śrīly Prabhupādy, by mohli brát tento argument vážně.

Je mnoho možných způsobů, jak ty dvě věty číst. Obě by mohly být zlomky („Kdo zasvěcuje“, pokud nejde o otázku, je zlomek; „Jeho pra-žák“ by byl zlomek), ale význam musí vyplynout z celého rozhovoru, ne z nějakých podsouvaných gramatických pravidel aplikovaných na poněkud neformální rozhovor (neformální ve smyslu, že se cítil se svými žáky nenuceně, ne že téma bylo nevýznamné). Mám jisté sympatie s mnoha praktickými a duchovními starostmi zastánců *ṛtvika* ohledně zásad ISKCONu týkajících se *guruů*. Jako učitel angličtiny, redaktor a žák po téměř třicet let však shledávám celé Kriṣṇakantovo pojednání poněkud pošetlým.

Myslím, že nejjednodušší, nejpřímochařejší výklad je, že ony dva výroky na té řádce mohou být klidně oddělené myšlenky. Pravděpodobně k sobě mají vztah, ale ne v tom nejpřímějším významu. V rozhovorech Śrīly Prabhupādy jsme často slyšeli, že myšlenku vyjádřil zlomky řeči (děláme to všichni). Myslím si, že právě to možná dělá tady. Celá výměna není vzorem jasnosti, zájmena se mění z jednotného do množného čísla a zpět. Sdělení nepatří mezi nejjasnější. Proto si myslím, že Kriṣṇakant je příliš troufalý, když dělá z nedůslednosti v počtu velký případ. Tento úryvek takovou nedůsledností přímo překypuje. Prostě si nemyslím, že tím může dostatečně podpořit svůj argument.

Myslím, že kdyby někdo chtěl vykládat tyto věci způsobem, o který se pokouší Kriṣṇakant, potřeboval by důvěrnější znalost neformálního vyjadřování Śrīly Prabhupādy a/nebo nějaké lingvistické vzdělání. Já se těchto výkladů dopouštím s jistými výhradami. Naslouchal jsem však Śrīlovi Prabhupādovi denně téměř 29 let a mám jisté akademické vzdělání v lingvistice (alespoň čtyři přednáškové kurzy, včetně psycholingvistiky a socio-lingvistiky).“

4. Scestný výklad dopisu z 9. července 1977

42. Překroucená prezentace dopisu, který se netýká zasvěcování po odchodu Śrīly Prabhupādy, jako dopisu relevantního k tématu
43. Mlácení prázdné slámy
44. Překroucená prezentace dopisu jako „konečný pokyn“ (slovo „pokyn“ není ani zmíněno)
45. Přehlížení skutečnosti, že dopis neformuloval Śrīla Prabhupāda, ale jeho tajemník
46. Přehlížení slovníkového významu spojení „od nynějška“ [angl. *henceforward*, pozn. překl.]
47. Přehlížení toho, jak Śrīla Prabhupāda používal spojení „od nynějška“
48. Přehlížení logických následků přijetí „od nynějška“ ve smyslu „navždy“
49. Představa, že by Śrīla Prabhupāda zvrátil všechno, co kdy učil o učednické poslušnosti, jediným výrazem „od nynějška“ v dopisu psaném jeho tajemníkem
50. Přehlížení toho, že chrámoví prezidenti, jimž je dopis určen, chtěli vědět, jak mohou jejich *bhaktové* a *bhaktinky* dostat zasvěcení, ne jak budou zasvěcování pokračovat po odchodu Śrīly Prabhupādy
51. Přehlížení souvislosti s rozhovorem z 28. května
52. Přehlížení souvislosti s rozhovorem ze 7. července
53. Přehlížení toho, že Śrīla Prabhupāda naznačil, že on sám může pokračovat ve vyřizování žádostí o zasvěcení z Indie
54. Přehlížení věty „Jméno nově zasvěceného žáka by mělo být zasláno zástupcem, který ho nebo ji přijal, Śrīlovi Prabhupādovi“
55. Přehlížení přímého vysvětlení autora dopisu
56. Překroucená prezentace nedostatku současných odkazů jako důkaz, že dopis měl platit navždy

Dopis z 9. července se vůbec netýká diskuse o zasvěcování po fyzickém odchodu Śrīly Prabhupādy, protože téma odchodu Śrīly Prabhupādy vůbec nezmiňuje.

Zde je slavný „dopis z 9. července“ napsaný Tamālem Kṛṣṇou Mahārājem:

9. července 1977

Všem členům G.B.C. a chrámovým prezidentům

Drazí Mahārājové a Prabhuové,

prosím přijměte mé pokorné poklony u vašich nohou. Když byli nedávno všichni členové GBC s Jeho Božskou Milostí ve Vṛndāvanu, Śrīla Prabhupāda naznačil, že brzy jmenuje některé ze svých starších žáků, aby jednali jako „ṛtvik“ – představitelé *ācāryi*, kvůli provádění zasvěcení, prvního i druhého zasvěcení. Jeho Božská Milost dosud poskytl seznam jedenácti žáků, kteří budou jednat v této roli:

Jeho Svatost Kīrtanānanda Svāmī

Jeho Svatost Satsvarūpa dāsa Gosvāmī

Jeho Svatost Jayapatākā Svāmī

Jeho Svatost Tamāla Kṛṣṇa Gosvāmī

Jeho Svatost Hṛdayānanda Gosvāmī
Jeho Svatost Bhavānanda Gosvāmī
Jeho Svatost Haṁsadūta Svāmī
Jeho Svatost Rāmeśvara Svāmī
Jeho Svatost Harikeśa Svāmī
Jeho Milost Bhagavān dāsa Adhikārī
Jeho Milost Jayatīrtha dāsa Adhikārī

V minulosti psali chrámoví prezidenti Śrīlovi Prabhupādovi doporučení pro zasvěcení určitého oddaného. Nyní, když Śrīla Prabhupāda jmenoval tyto představitele, mohou chrámoví prezidenti od nynějška posílat doporučení pro první a druhé zasvěcení kterémukoliv z těchto jedenácti představitelů, který je nejbližší jejich chrámu. Po zvážení doporučení mohou tito představitelé přijmout oddaného jako zasvěceného žáka Śrīly Prabhupādy tím, že mu dají duchovní jméno nebo v případě druhého zasvěcení pronášením manter na šňůře gāyatrī, jako to dělal Śrīla Prabhupāda. Nově zasvěcení oddaní jsou žáci Jeho Božské Milosti A. C. Bhaktivedānty Svāmīho Prabhupādy, výše uvedení starší oddaní jednají jako jeho představitelé. Poté, co chrámový prezident obdrží dopis od těchto představitelů udělujících duchovní jméno nebo šňůru, může v chrámu provést ohňovou *yajñu*, jak se to dělalo dříve. Jméno nově zasvěceného žáka by mělo být zasláno zástupcem, který ho nebo ji přijal, Śrīlovi Prabhupādovi, aby bylo zahrnuto do knihy „Zasvěcení žáci“ Jeho Božské Milosti.

Doufám, že vás tento dopis zastihne všechny v pořádku.

Váš služebník,

Tamāla Kṛṣṇa Gosvāmī, tajemník Śrīly Prabhupādy

Schválil: A. C. Bhaktivedānta Svāmī

Z „Prabhupādova pokynu“:

Téma tohoto dopisu je použito v TFO jako nevyvratitelný „konečný pokyn“, který se snaží prokázat pravdivost filosofie *ṛtvika*. Dopis byl odpovědí na rozhovor ze 7. července, kde Tamāla Kṛṣṇa Mahārāja upozorňuje Śrīlu Prabhupādu na dilema – co dělat se všemi těmi oddanými, kteří chtěli být zasvěceni, ale bylo jim řečeno, že mají počkat kvůli Prabhupádově nemoci. Ačkoliv tento rozhovor navazuje na rozhovor z 28. května tím, že Prabhupāda ve skutečnosti jmenuje ty oddané, kteří měli jednat jako „výkonní *ācāryové*“, důvod rozhovoru se významně liší. Rozhovor z 28. května se konkrétně zabývá otázkou, co by se stalo po odchodu Śrīly Prabhupādy, a on jednoznačně odpovídá, že jeho žáci budou sami přijímat žáky. Oproti tomu se tento rozhovor od samého začátku týká otázky, co dělat s množstvím nových kandidátů na zasvěcení:

Tamāla Kṛṣṇa: Śrīlo Prabhupādo? Dostáváme nyní mnoho dopisů a jsou to lidé, kteří chtějí být zasvěceni. Prozatím jsme je od doby, co jste onemocněl, až doteď, žádali, aby počkali.

Prabhupāda: Mohou to dělat místní, mám na mysli [lidé?], starší *sannyāsī*.

Tamāla Kṛṣṇa: To jsme dělali... Dříve jsme... Místní členové GBC, *sannyāsī*, pronášeli mantry na jejich růžencích, psali Vaší Božské Milosti a Vy jste udělil duchovní jméno. Měl by tento proces tedy opět začít, nebo bychom měli...? Jedna věc je, že se uvádí, že duchovní mistr bere na... Víte, bere na... Musí žáka očistit... Takže nechceme, abyste musel... Vaše zdraví není tak dobré, takže by to nemělo být... Proto jsme všechny žádali, aby čekali. Jen chci vědět, jestli bychom měli ještě nějaký čas počkat.

Prabhupāda: Ne, starší *sannyāsī*...

Tamāla Kṛṣṇa: Takže by měli pokračovat v...

Prabhupāda: Můžeš mi dát seznam *sannyāsīch*. Označím, kdo bude...

Tamāla Kṛṣṇa: O.K.

Prabhupāda: Můžeš to dělat ty. Kīrtanānanda to může dělat. A náš Satsvarūpa to může dělat. Tak tito tři, můžete dávat, začněte.

Tamāla Kṛṣṇa: Takže když je například někdo v Americe, měli by psát přímo Kīrtanānandovi nebo Satsvarūpovi?

Prabhupāda: Poblíž. Jayatīrtha může dávat.

Tamāla Kṛṣṇa: Jayatīrtha.

Prabhupāda: Bhavānan..., hm, Bhagavān. A on to může také dělat. Harikeśa.

Tamāla Kṛṣṇa: Harikeśa Mahārāja.

Prabhupāda: A... Pět, šest lidí, rozdělte, kdo je nejbliž.

Tamāla Kṛṣṇa: Kdo je nejbliž. Takže osoby by nemusely psát Vaší Božské Milosti. Mohly by psát přímo té osobě?

Prabhupāda: Hm.

Tamāla Kṛṣṇa: Ve skutečnosti zasvěcují osobu v zastoupení Vaší Božské Milosti. Zasvěcené osoby jsou stále vaši...

Prabhupāda: Druhé zasvěcení promyslíme, druhé zasvěcení.

Tamāla Kṛṣṇa: Tohle je pro první zasvěcení, O.K. A pro druhé zasvěcení, zatím by měli...

Prabhupāda: Ne, musí počkat. Druhé zasvěcení, to by mělo být uděleno...

Tamāla Kṛṣṇa: Mělo by... Někteří oddaní Vám nyní píší o druhé zasvěcení a já jim odepisuji, aby chvíli počkali, protože se necítíte dobře. Mohu jim to tedy říkat dále?

Prabhupāda: Oni mohou udělovat druhé zasvěcení.

Tamāla Kṛṣṇa: Tím, že Vám napíší.

Prabhupāda: Ne. Tito muži.

Tamāla Kṛṣṇa: Tito muži, mohou udělovat také druhé zasvěcení. Takže není třeba, aby Vám oddaní psali o první a druhé zasvěcení. Mohou psát tomu, kdo je nejbliž. Všechny tyto osoby jsou však stále Vaši žáci. Každý, kdo zasvěcuje, to dělá Vaším jménem.

Prabhupāda: Ano.

Tamāla Kṛṣṇa: Víte, jak je ta kniha se jmény všech Vašich žáků, o kterou se starám? Mám v tom pokračovat?

Prabhupāda: Hm.

Tamāla Kṛṣṇa: Takže když někdo udělí zasvěcení, jako Harikeśa Mahārāja, měl by nám sem poslat jméno osoby a já je zapíši do knihy. O.K. Je v Indii někdo další, od něhož chcete, aby to dělal?

Prabhupāda: Indie, tady jsem já. Uvidíme. V Indii Jayapatākā.

Tamāla Kṛṣṇa: Jayapatākā Mahārāja.

Prabhupāda: Ty jsi také v Indii.

Tamāla Kṛṣṇa: Ano.

Prabhupāda: Můžeš ta jména zapsat.

Tamāla Kṛṣṇa: Ano, mám je.

Prabhupāda: Kdo to je?

Tamāla Kṛṣṇa: Kīrtanānanda Mahārāja, Satsvarūpa Mahārāja, Jayatīrtha Prabhu, Bhagavān Prabhu, Harikeśa Mahārāja, Jayapatākā Mahārāja a Tamāla Kṛṣṇa Mahārāja.

Prabhupāda: To je pěkné. Nyní se rozdělte.

Tamāla Kṛṣṇa: Sedm. Je tu sedm jmen.

Prabhupāda: Prozatím sedm jmen, stačí. Můžeš udělat Rāmeśvara.

Tamāla Kṛṣṇa: Rāmeśvara Mahārāja.

Prabhupāda: A Hṛdayānanda.

Tamāla Kṛṣṇa: Ó ano. Jižní Amerika.

Prabhupāda: Takže bez čekání na mě, kdekoliv to považujete za vhodné... To bude záležet na vlastním uvážení.

Tamāla Kṛṣṇa: Na vlastním uvážení.

Prabhupāda: Ano.

Tamāla Kṛṣṇa: To se týká prvních a druhých zasvěcení.

Prabhupāda: Hm.

Tamāla Kṛṣṇa: O.K. Mám poslat *kīrtanovou* skupinu, Śrīlo Prabhupāda? (přerušeni)

Důvod tohoto rozhovoru, jak je uvedeno výše, je, že zde byly stovky oddaných, kteří chtěli přijmout zasvěcení od Śrīly Prabhupādy. Zasvěcování však bylo zastaveno, jak Tamāla Kṛṣṇa Mahārāja vysvětluje, protože se oddaní v Prabhupādově blízkosti obávali, že by Prabhupāda musel ve své oslabené kondici přijímat *karmu* svých žáků.

Praxi, kdy nechal své žáky zasvěcovat svým jménem, Prabhupāda ustanovil již od raných dob hnutí. Přijal to jako krok nutný pro šíření nauky o vědomí Kṛṣṇy po světě. Jediný rozdíl byl nyní v tom, že oddaní mohli psát přímo některému ze starších žáků jmenovaných Śrīlou Prabhupādou a on je zasvětil, dal jim duchovní jméno a poslal záznam o zasvěcení Prabhupádovi do Vṛndāvanu.

V rozhovoru jsou také dva velmi jasné důkazy, že Śrīla Prabhupāda a Tamāla Kṛṣṇa Mahārāja hovoří konkrétně o té době, tj. kdy je Prabhupāda přítomen ve Vṛndāvanu, a ne o době od teď už provždy. První důkaz je, kde Tamāla Kṛṣṇa Mahārāja uvádí: „Takže když někdo udělí zasvěcení, jako Harikeśa Mahārāja, měl by nám sem poslat jméno osoby a já je zapíši do knihy.“ To docela jasně potvrzuje souvislost rozhovoru, který byl uveden na začátku; týkal se otázky zasvěcování v době, kdy byl Śrīla Prabhupāda nemocný ve Vṛndāvanu.

Další potvrzení téhož přichází, když Tamāla Kṛṣṇa Mahārāja žádá Śrīlu Prabhupādu: „Je v Indii někdo další, od něhož chcete, aby to dělal?“ A Prabhupāda odpovídá: „Indie, tady jsem já. Uvidíme. V Indii Jayapatākā.“ To jasně odhaluje, že Śrīla Prabhupāda přijímá diskutovanou souvislost ve vztahu k tomu, co se má dít v době, kdy je přítomen, ale ne fyzicky schopen zasvěcovat. Proto tvrdit, že tento rozhovor a šíření jeho poselství dopisem z 9. července jako ‚konečného pokynu‘, který jednou provždy stanoví budoucnost

zasvěcování pro všechny časy v ISKCONu, naprosto nebere v úvahu jasně uvedený účel rozhovoru a jeho souvislost od začátku do konce.

Téma tohoto rozhovoru potom nadiktoval Tamāla Kṛṣṇa Mahārāja jako dopis všem chrámovým prezidentům a členům GBC, čímž jim oznámil, že zasvěcování mohou opět začít a které oddané Śrīla Prabhupāda jmenoval, aby dohlíželi na přidělování jmen a pronášení manter na růžencích.

Skutečnost, že toto uspořádání nebylo míněno pro všechny časy, je opět potvrzena v dopisu, který je výsledkem výše uvedeného rozhovoru, v němž Tamāla Kṛṣṇa Mahārāja říká: „Jméno nově zasvěceného žáka by mělo být zasláno zástupcem, který ho nebo ji přijal, Śrīlovi Prabhupādovi, aby bylo zahrnuto do knihy ‚Zasvěcení žáci‘ Jeho Božské Milosti.“ Snaha analyzovat a posuzovat skutečný význam tohoto dopisu zabrala mnoho úsilí. Samozřejmě, pokud chcete znát, co skutečně znamená nějaký konkrétní výrok, nejlepší osobou, které se lze zeptat, je ta, která ho vyslovila. Jelikož dopis napsal Tamāla Kṛṣṇa Mahārāja, považovali jsme za vhodné nechat ho vysvětlit, co měl tím dopisem opravdu na mysli, a zvláště slovo „od nynějška“, kterému je často připisován zvláštní význam.

31. července 1998 jsme e-mailem kontaktovali Jeho Svatost Tamāla Kṛṣṇu Gosvāmīho s žádostí, aby poskytl náhled z první ruky na to, jak bylo v dopisu z 9. července 1977 užito slovo „od nynějška“. Jako osoba, jež psala dopis, který později podpisem stvrdil Śrīla Prabhupāda, ví nejlépe, jaký byl zamýšlený význam. Položili jsme mu tři otázky a po každé z nich následuje jeho odpověď.

1) Kdo ve skutečnosti formuloval dopis z 9. července a uvedl při tom „od nynějška“?

Já.

2) Jestli jste ho formuloval, co jste měl na mysli tímto slovem?

„Od nynějška“ znamená něco jako „v dohledné budoucnosti“ nebo „do odvolání“. Moje služba byla povzbuzovat Śrīlu Prabhupādu, aby přežil svoji nemoc. Vynaložil jsem veškerou snahu, když jsem s ním mluvil i v korespondenci, abych zaujímal pozitivní stanovisko k jeho uzdravení a pokračování v dalším vedení hnutí pro vědomí Kṛṣṇy v plném zdraví. Ve skutečnosti jsem věřil, že právě to se stane, a nikdy jsem si nemyslel nic jiného, dokud nenadešly poslední dny. Proto se slovo „od nynějška“, ve skutečnosti celý dopis, v žádném případě nevztahují na situaci po Prabhupádově odchodu, situaci, na kterou jsem nechtěl běžně myslet. Tu situaci již Prabhupāda probral v rozhovoru z 28. května, který jsem krátce zmínil na začátku dopisu.

3) Existovalo k tomuto dopisu nějaké vaše doprovodné vysvětlení pro Śrīlu Prabhupādu, když jste mu jej četl kvůli schválení, které by mohlo vrhnout další světlo na to, jak Śrīla Prabhupāda chápal výraz „od nynějška“ v této souvislosti?

Ano, ve smyslu, že Śrīla Prabhupāda tento dopis viděl jako řídicí dokument pro to, jak mohou být noví žáci dále zasvěcováni během jeho nemoci, ne plán toho, jak bude učenická posloupnost pokračovat po jeho odchodu. Třebaže si konkrétně nepamatuji na takové doprovodné vysvětlení, nepochybně mezi námi došlo k nějaké výměně v rámci toho, o čem jsme hovořili v zahradě předchozího dne.

Doufám, že toto záležitost trochu osvětlí.

Hare Kṛiṣṇa.

Váš služebník,
Tamāla Kṛṣṇa Gosvāmī

Rtvik-vādī, kteří se drží svého výkladu slova „od nynějška“ ve smyslu „navždy“, narážejí na nevyřešený paradox, jak vysvětluje Jeho Svatost Jayādvaita Svāmī v pojednání „Kde se *rtvikovci* mýlí“ (leden 1996):

Pokud se „od nynějška“ vyloží jako „navždy“, systém *rtvik-gurua* nikdy neskončí. Podle této „tvrdé“ verze této teorie, i kdyby se jednoho dne objevil *uttama-adhikārī*, nebude nikdy zasvěcovat vlastní žáky. Nanejvýš bude sloužit jen jako *rtvik*. Neboť podle této „tvrdé“ verze teorie je Śrīla Prabhupāda poslední člen učednické posloupnosti. Posloupnost skončila. Śrīla Prabhupāda je od teď už provždy jediný *guru*. Od nynějška všichni noví oddaní budou jeho žáci prostřednictvím jeho jmenovaných *rtviků*.

A protože trváme na tom, že „od nynějška“ musí znamenat doslova „navždy“, musíme to aplikovat nejen na vybranou část toho, co říká jmenovací dopis Śrīly Prabhupādy, ale na celý dopis.

„Chrámoví prezidenti mohou od nynějška posílat doporučení pro první a druhé zasvěcení kterémukoliv z těchto jedenácti představitelů, který je nejbližší jejich chrámu. Po zvážení doporučení mohou tito představitelé přijmout oddaného... Nově zasvěcení oddaní jsou žáci Jeho Božské Milosti A. C. Bhaktivedānty Svāmīho Prabhupādy, výše uvedených jedenáct starších oddaných jedná jako jeho představitelé.“

Pokud se máme držet doslovného výkladu, jak podle argumentu musíme, pak budeme doslovní. Ačkoliv dopis říká, že Śrīla Prabhupāda „dosud“ poskytl seznam jedenácti *rtviků*, nikdy tento seznam nerozšířil. To je celé. Jediné autorizované *rtviky* představuje těchto jedenáct. Neexistuje žádná zmínka, že by některý z nich měl kdy být odstraněn nebo nahrazen, ani neexistuje zmínka o nějakém nástupci. Śrīla Prabhupāda také neuvádí možnost, že by GBC mohla seznam změnit. Od nynějška, těchto jedenáct.

Jeden z nich – Jayatīrtha Dāsa – propadl konzumaci drog a nedovolenému sexu a je nyní mrtvý. Jak bude pokračovat ve službě *rtvika* od nynějška, není jasné. Ale podle všeho musí, za předpokladu, že dokážeme zjistit, kde je, abychom mu z nejbližších chrámů mohli posílat žádosti o zasvěcení.

Potom máme Kīrtanānandu Svāmīho, Bhavānandu Gosvāmīho, Rāmeśvara Svāmīho a Bhagavāna dāse Adhikārīho, jež všichni nedostáli svým duchovním slibům, ale přesto věčně slouží jako *rtvikové*.

Nebo Hamsadūta Svāmī. Jeho poklesnutí se dostala do knih, ale přesto nyní, když se stal pokorným, je možná ochoten sloužit jako *rtvik-guru* od teď do konce časů. Pro některé je možná, znovu, Hamsadūta jediná cesta.

Pokud vám tyto možnosti z nějakého důvodu nevyhovují, zbývají vám Harikeśa Svāmī, Jayapatakā Svāmī, Hṛdayānanda Gosvāmī, Tamāla Kṛṣṇa Gosvāmī nebo Satsvarūpa dāsa Gosvāmī. Problém zde však je (kromě možnosti, že se vám nemusejí líbit), že jsou si všichni jisti, že měli sloužit jako *rtvikové* jen do odchodu Śrīly Prabhupādy. Co se jich týče, učení o post-*samādhi* *rtvikovi* jsou nesmysl. Tito oddaní by nesloužili jako *rtvikové* pro lásku ani pro peníze. Hledáte-li tedy autorizovaného *rtvika*, vraťte se k ostatním jménům na

seznamu.

A mějte na paměti, od nynějška – od teď do konce časů – jsou tito jediní autorizovaní *rtvikové*.

Omlouvám se za sarkasmus, ale osoba, která předloží argument, se zavazuje žít s jeho následky. A jsou-li následky absurdní, platí to o argumentu také.

Další analýza slova „od nynějška“.

Drutakarma Prabhu, z pojednání „Krišnakant Désái: Mláčení prázdné slámy“

Vraťme se však k tomu předpokládanému Prabhupādovu konečnému pokynu. Je-li toto skutečně konečný pokyn, je to konečný pokyn Tamāla Kṛṣṇy Gosvāmīho, protože to on napsal a podepsal dopis z 9. července. Prabhupāda je zmíněn pouze nepřímo, ve třetí osobě, jeho podpis se nachází pod podpisem Tamāla Kṛṣṇy Gosvāmīho jako schválení jeho slov. Navíc, celý proces, jehož výsledkem byl dopis, nezačal iniciativou Śrīly Prabhupādy, ale iniciativou Tamāla Kṛṣṇy Gosvāmīho, který Śrīlovi Prabhupādovi předložil konkrétní otázku, ze své vůle, bez jakékoliv pobídky od Śrīly Prabhupādy. Tato otázka, bez vztahu k Prabhupādovu odchodu, zněla: co dělat s množstvím zasvěcení, která se nahromadila v době, kdy Prabhupāda neodpovídal na dopisy? To je vidět ze začátku rozhovoru ze 7. července o tomto tématu.

Tamāla Kṛṣṇa: Śrīlo Prabhupādo? Dostáváme nyní mnoho dopisů a jsou to lidé, kteří chtějí být zasvěceni. Prozatím jsme je od doby, co jste onemocněl, až doteď, žádali, aby počkali.

Prabhupāda: Mohou to dělat místní, mám na mysli [lidé?], starší *sannyāsī*.

Tamāla Kṛṣṇa: To jsme dělali... Dříve jsme... Místní členové GBC, *sannyāsī*, pronášeli mantry na jejich růžencích, psali Vaší Božské Milosti a Vy jste udělil duchovní jméno. Měl by tento proces tedy opět začít, nebo bychom měli...? Jedna věc je, že se uvádí, že duchovní mistr bere na... Víte, bere na... Musí žáka očistit... Takže nechceme, abyste musel... Vaše zdraví není tak dobré, takže by to nemělo být... Proto jsme všechny žádali, aby čekali. Jen chci vědět, jestli bychom měli ještě nějaký čas počkat.

Prabhupāda: Ne, starší *sannyāsī*...

Tamāla Kṛṣṇa: Takže by měli pokračovat v...

Prabhupāda: Můžeš mi dát seznam *sannyāsīch*. Označím, kdo bude...

Tamāla Kṛṣṇa: O.K.

Śrīla Prabhupāda tedy neodpovídal na otázku, jak budou pokračovat zasvěcování po jeho odchodu. Odpovídal na otázku, co dělat s množstvím žádostí o zasvěcení od oddaných, kteří si přáli být zasvěceni Śrīlou Prabhupādou. Tamāla Kṛṣṇa Gosvāmī naznačil, že šlo jen o zdraví Śrīly Prabhupādy. Oddaní si mysleli, že je Śrīla Prabhupāda tak slabý, že by mu karmická zátěž v podobě přijímání nových žáků neprospěla. To uvádí celou epizodu do souvislosti s tím, co se mělo dít za fyzické přítomnosti Śrīly Prabhupādy. Není tu vůbec žádná zmínka o Prabhupādově odchodu nebo o tom, jak mají být zasvěcování prováděna po jeho odchodu.

Śrīla Prabhupāda jmenoval několik dalších oddaných. Zde je další významná část

rozhovoru:

Tamāla Kṛṣṇa: O.K. Je v Indii někdo další, od něhož chcete, aby to dělal?

Prabhupāda: Indie, tady jsem já. Uvidíme. V Indii Jayapatakā.

Zastánci *ṛtvika* říkají, že se Śrīla Prabhupāda zcela vzdával zasvěcovacího procesu a zaváděl systém, který měl fungovat bez přerušení i po jeho odchodu. Śrīla Prabhupāda však naznačil možnost, že on sám bude pokračovat ve vyřizování žádostí o zasvěcení z Indie slovy „Indie, tady jsem já.“ Závěrem lze říci, že 7. července Śrīla Prabhupāda ani přítomní oddaní neříkají nic o Prabhupādově odchodu nebo o tom, jak mají zasvěcování pokračovat po jeho odchodu.

Ve skutečnosti Śrīla Prabhupāda sám zvažoval možnost, že by mohl opět zaujmout přímou úlohu v zasvěcovacím procesu, pokud by se uzdravil. To je zřejmé z tohoto výroku Śrīly Prabhupādy ve Vṛndāvanu 18. října 1977 (rozhovor).

Prabhupāda: Hare Kṛṣṇa. Z New Yorku přijel nějaký bengálský pán?

Tamāla Kṛṣṇa: Ano. Pan Sukamal Roj Čaudary.

Prabhupāda: Takže jsem určil některé z vás, aby zasvěcovali. Hm?

Tamāla Kṛṣṇa: Ano. Ve skutečnosti... Ano, Śrīlo Prabhupādo.

Prabhupāda: Myslím si tedy, že Jayapatakā to může dělat, pokud chce. Již jsem ho určil. Řekni mu o tom.

Tamāla Kṛṣṇa: Ano.

Prabhupāda: Takže, zástupci, bylo tam Jayapatakovo jméno?

Bhagavān: Už tam je, Śrīlo Prabhupādo. Jeho jméno bylo na tom seznamu.

Prabhupāda: Tak ho určuji, aby to dělal v Māyāpuru, a ty můžeš jít s ním. Já prozatím přestávám. Je to v pořádku?

Tamāla Kṛṣṇa: S čím jste přestal, Śrīlo Prabhupādo?

Prabhupāda: To zasvěcování. Určil jsem své žáky. Je to jasné, nebo ne?

Girirāja: Je to jasné.

Prabhupāda: Máš seznam jmen?

Tamāla Kṛṣṇa: Ano, Śrīlo Prabhupādo.

Prabhupāda: A pokud se Kṛṣṇovou milostí z této situace dostanu, opět začnu, čili nesmím být nucen zasvěcovat v tomto stavu. To není dobré.

Zde, několik měsíců po dokumentu z 9. července, který podle zastánců *ṛtvika* navždy zavádí systém *ṛtvika*, Śrīla Prabhupāda uvažuje, že ho ukončí a znovu přijme povinnosti zasvěcování. Zdá se jasné, že ho považoval jen za dočasné opatření vzhledem ke svému zdraví a nepohlížel na něj jako na systém, který má pokračovat po jeho odchodu.

Kriṣṇakant Dēsai však má svůj vlastní názor a zakládá ho na výskytu slova „od nynějška“ v dopisu z 9. července. První věc, kterou musíme vzít v úvahu, je, že „od nynějška“ je slovo Tamāla Kṛṣṇy Gosvāmīho, ne Śrīly Prabhupādy. Tamāla Kṛṣṇa Gosvāmī je tedy nejlepší autorita ohledně zamýšleného významu slova a on řekl, že toto slovo nezamýšlel ve smyslu od teď navěky. Když tedy vezmeme dopis doslova, cokoliv Tamāla Kṛṣṇa Gosvāmī zamýšlel

řící (včetně jeho zamýšleného významu slova „od nynějška“), Śrīla Prabhupāda to schválil. I když to však vezmeme jako slovo schválené Śrīlou Prabhupādou ve smyslu odlišném od toho, který zamýšlel autor dopisu, pečlivě jsem studoval způsob, jakým Śrīla Prabhupāda používal slovo „od nynějška“ a našel jsem množství případů, v nichž toto slovo používá ve smyslu časového omezení. Zde jsou některé příklady toho, jak Śrīla Prabhupāda používá slovo „od nynějška“. Bylo by možné citovat mnohé další.

1. „Jak jsem ti řekl, že před 2 500 nebo 5 000 lety Vyāsadeva napsal o zjevení Pána Buddhy. Přesto je zde zjevení Kalkiho od této doby, od nynějška, za 400 000 let se zjeví Kalki.“ (přednáška ze *Śrīmad-Bhāgavatamu*, Londýn, 16. srpen 1971)

V tomto případě Śrīla Prabhupāda používá „od nynějška“ k poukázání na konkrétní dobu v budoucnosti, konkrétní počet let od současnosti. Není použito ve smyslu nepřerušené probíhající činnosti.

2. „Ohledně vytištění 20 000 výtisků Back To Godhead jsem se obrátil na 4 střediska, jmenovitě New York, San Francisco, Los Angeles a Londýn, aby měsíčně přispěla \$750. Dostal jsem potvrzení z Los Angeles, takže rád uslyším také z New Yorku, zdali mi toto středisko předá \$750 měsíčně. Nemám námitek, jestli bude těchto \$750 shromážděno v podobě inzerátů z New Yorku, ale poplatky vzrostou, protože od nynějška budeme tisknout 20 000 výtisků.“ (dopis Rāyārāmovi, 20. únor 1969)

Představme si, že Śrīla Prabhupāda opustil planetu krátce po napsání tohoto dopisu. Byla by chyba, kdyby oddaní v budoucnosti vytiskli více než 20 000 výtisků? Slovo „od nynějška“ je očividně spojeno s určitým souborem okolností, které se mohly ve velmi krátké době změnit. „Od nynějška“ znamená „za dané situace uděláme toto“.

V případě dopisu z 9. července platí stejné hledisko. Za dané situace (Śrīla Prabhupāda je stále na planetě, ale je příliš slabý, aby byl jen odpovídal na dopisy, oddaní od něho stále žádají zasvěcení) bude proces zasvěcování pokračovat, jak je uvedeno v dopisu. Vzhledem k tomu, že obvyklý systém v průběhu historie je, že když *guru* odejde, přestane přijímat žáky, odchod Śrīly Prabhupādy by znamenal velkou změnu okolností vyžadující změnu systému naznačeném v dopisu z 9. července.

Proto by byl *rtvický* výklad dopisu z 9. července pravdivý (jednoznačný) jen v případě, že by slovo „od nynějška“ bylo blíže vymezeno v tom smyslu, že se týká i tak významné změny okolností, jakou je odchod Śrīly Prabhupādy. Jinými slovy, aby nebyl *rtvický* výklad nejednoznačný, dopis z 9. července by měl znít „od nynějška, i v případě odchodu Śrīly Prabhupādy z tohoto světa, bude tento systém pokračovat“. To však dopis neuvádí. Slovo „od nynějška“ je osamoceno a vzhledem k tomu, že Śrīla Prabhupāda je někdy používal v časově omezeném smyslu, zamýšlený význam dopisu z 9. července je nejasný.

Zastánci *rtvika* tvrdí, že to jejich odpůrci by měli ukázat, že slovo „od nynějška“ bylo blíže vymezeno v tom smyslu, že systém má skončit s odchodem Śrīly Prabhupādy. Vzhledem k tomu, že podle systému obvyklého v průběhu historie odchod *gurua* značí čas, kdy má přestat přijímat žáky prostřednictvím *dikṣi*, je naopak na zastáncích *rtvika*, aby dokázali, že Śrīla Prabhupāda zamýšlel slovo „od nynějška“ tak, aby se týkalo doby po jeho odchodu.

3. „Opět jsem začal namlouvat pásky a velmi brzy dostanete přepsané kopie mých diktafonových záznamů pro redakci a sazbu pro tisk, po kapitolách, čtvrtý zpěv. Necht' jsou druhý a třetí zpěv rychle dokončeny, aby se mohlo začít se čtvrtým zpěvem. Od nynějška budu dodávat materiál pro všechny zpěvy a vy musíte udělat zbytek; redakci, sazbu, tisk, atd.“ (dopis Candanācāryovi, 23. březen 1971)

Zde je zřejmé, že časové období zastoupené slovem „od nynějška“ bude mít svůj konec, ačkoliv to Śrīla Prabhupāda konkrétně neuvádí. Konec přijde, až bude dokončena práce na *Bhāgavatamu*. Není to uvedeno, ale je to jasné ze souvislosti. Dále je zřejmé, že slovo „od nynějška“ by přestalo platit, kdyby Śrīla Prabhupāda opustil tělo. To znamená, že slovo „od nynějška“ neznamená vždy pokračování do budoucnosti, navždy, bez konce. Mohlo by to znamenat, ale ne nutně. V případě dopisu z 9. července by odchod Śrīly Prabhupādy představoval významnou změnu podmínek. Ze souvislostí tedy není vůbec jasné, že Śrīla Prabhupāda chápal slovo „od nynějška“ v tom smyslu, že systém popsáný v tomto dopisu má pokračovat po jeho odchodu. Obecný systém je, že *guruové* nepřijímají žáky po svém odchodu. Slovo „od nynějška“ tedy, pokud se mělo týkat této významné změny podmínek, by pro tento účel muselo být řádně blíže vymezeno. To není případ dopisu z 9. července.

Souhrn: „Od nynějška“ je slovo, které znamená od teď, ale může být blíže vymezeno, buď přímo, či nepřímo. Neznamená ve všech případech „od teď po věčnost“.

Krátce řečeno, neexistuje žádný náznak, že dopis z 9. července je Prabhupādův konečný pokyn o tom, jak má učednická posloupnost pokračovat v jeho nepřítomnosti. Bylo to jednoduše jen dočasné opatření související s jeho zdravím. Śrīla Prabhupāda naznačil, že se systém může každým okamžikem změnit. Proto není pravda, že zamýšlel slovo „od nynějška“ ve smyslu od teď po věčnost, jak zastánci *ṛtvika* falešně tvrdí. Dopis z 9. července tedy nelze použít jako jednoznačný důkaz toho, jak Śrīla Prabhupāda zamýšlel pokračování učednické posloupnosti ve své nepřítomnosti. Zaprvé, neobsahuje Prabhupādova přímá slova, a co je důležitější, nezmiňuje přímo jeho odchod či jak zasvěcení mají pokračovat po jeho odchodu. Kriṣṇakant Dēsái může spekulovat, vykládat a manipulovat slova „od nynějška“ (od teď po věčnost), ale skutečností je, že dopis z 9. července neříká nic o Prabhupádově odchodu ani o tom, jak mají zasvěcení pokračovat potom – a to je otázka, kterou se snažíme zodpovědět.

Kriṣṇakant Dēsái tvrdí, že když řekneme, že dopis z 9. července nepsal Prabhupāda, je to jako říci, že Prabhupádovy knihy nepsal Prabhupāda. To není pravda. Knihy Śrīly Prabhupādy psal buď přímo on, nebo je diktoval na pásky, které byly přepsány a minimálně redigovány. Ti, kdo přepisovali, psali Prabhupādova slova, ne svá, a redaktoři redigovali Prabhupādova slova, ne svá. Śrīla Prabhupāda ve svých knihách volil svá vlastní slova a vždy o sobě psal v první osobě (já jsem udělal toto nebo já jsem řekl toto) a ne ve třetí osobě. Také uváděl jako autora svých knih sebe. Nenechal přepisovatele a redaktory jako Jayādvaitu Prabhua (nyní Svāmího) nebo Hayagrīvu Prabhua, aby se uváděli jako autoři, a pouze napsal své jméno pod „schválil“.

Na druhé straně to, co máme v dopisu z 9. července, je pochopení Prabhupādova tajemníka ohledně některých věcí, které Prabhupāda řekl 7. července a 28. května, napsané vlastními slovy.

Jen pro představu, jaký je rozdíl mezi dopisem psaným přímo Prabhupādou a přímo jím podepsaným a dopisem psaným Prabhupādovým tajemníkem a Prabhupādou pouze schváleným, můžeme vzít v úvahu tento:

Dopis: Všem střediskům

Los Angeles

16. prosinec 1973

73-12-16

Memorandum všem střediskům

Šríla Prabhupāda opakovaně říká: „Pouze chci, aby moji žáci brali toto hnutí vážně.“ Takže tu jde o to, že Prabhupāda chce zahájit tento časový rozvrh:

1. Pobývat v každém roce 4 měsíce v Indii, 4 měsíce v Evropě a 4 měsíce v USA.
2. Všude, kde se bude zdržovat, se s nikým nesetkávat ani nehovořit, kromě velmi významných návštěvníků.
3. Být zcela zbaven záležitostí managementu a mít všechnen čas na překládání.

Pro nás to znamená následující:

1. Nežádat Prabhupādu, aby přijel do našeho chrámu.
2. Vyřešit všechny problémy mezi sebou a nezatěžovat jimi Prabhupādu.
3. Pokračovat v dynamickém rozvoji vědomí Kṛṣṇy velmi přísným dodržováním všech našich zásad a usilovně kázat a šířit hnutí po světě.

Nyní máme GBC, *sannyāsī*, prezidenty a tolik kvalifikovaných oddaných. Musíme se zbavit zvyku klást vše na Prabhupādova bedra. Musíme být odpovědní, zralí, neochvějní a přesvědčení. Všude, kde se bude Prabhupāda nacházet, bude mít ranní přednášky. Prezidenti atd. tam mohou přijet a chodit s Prabhupādou na vycházky. Jinak se musíme o všechny záležitosti postarat sami. Dost mluvení. Zbytek je na nás.

Haribol.

Váš služebník,

Karandhara das Adhikari

SCHVÁLIL: A.C. Bhaktivedanta Swami

KDA:kdd

[poznámka: Tento dopis přepsala Kaumodakī Devī Dāsī. Napsal jej Karāndhara Prabhu a schválil jej Prabhupāda.]

Umím si představit, že někteří z Prabhupádových žáků, kteří nebyli „velmi významní“, se mohli nad tímto dopisem pozastavovat. Je skutečně pravda, že si nás Prabhupāda nepřeje vidět nebo nám nechce dovolit chodit s ním na vycházky? Pravděpodobně by to chtěli slyšet přímo od Prabhupādy. A co chrámoví prezidenti, kteří jsou upozorňováni, aby Prabhupādu nezvali do svých středisek? Jistě, je to dopis od Prabhupādova tajemníka a je tam Prabhupādův podpis – schválil. Mám však podezření, že si mnozí chrámoví prezidenti mohli myslet: „Hm. Chtěl bych to slyšet přímo od Prabhupādy, že nechce, abych ho zval do svého chrámu.“ Je zde tedy jistě rozdíl mezi dopisem psaným Prabhupādovým tajemníkem

(třebaže schváleným Prabhupādou) a dopisem psaným nebo diktovaným samotným Prabhupādou. Možná bychom chtěli vidět pásku s tím rozhovorem nebo jej mít potvrzený přímo Prabhupādou – jen abychom si byli absolutně jisti. Konkrétně, co se týče dopisu z 9. července, musíme být opatrní při snaze číst mezi řádky a připisovat všemožné skryté významy určitým slovům, která nemusela být zvolena přímo Prabhupādou. Jistě, v případě dopisu z 9. července máme kopii rozhovorů, které jej inspirovaly (7. červenec a 28. květen), takže si můžeme být docela jisti, že v tomto případě tajemník věrně zaznamenal, v obecném smyslu, Prabhupādovy záměry. Nikde v rozhovoru z 28. května a co je důležitější, nikde v rozhovoru ze 7. července, který je přímou příčinou dopisu z 9. července, však nenacházíme žádný Prabhupādův výrok, který nařizuje Tamālu Kṛṣṇovi Gosvāmimu, aby řekl, že Prabhupāda bude pokračovat v zasvěcování žáků po svém fyzickém odchodu. A jak se dá očekávat, v dopisu z 9. července tudíž nenalézáme vůbec žádnou přímou zmínku o Prabhupádově zasvěcování žáků po jeho fyzickém odchodu. Kriṣṇakant Dēsái a jeho naivní následovníci si mohou přát, aby tam taková věc byla. Ale není. Prostě to tam není! Případ uzavřen! (Ne však pro Kriṣṇakanta Dēsáiho a jeho zaryté následovníky.)

Bez ohledu na to, co tedy Tamāla Kṛṣṇa Gosvāmī chápal a napsal svými vlastními slovy, Prabhupāda to schválil a Tamāla Kṛṣṇa Gosvāmī zajisté nedospěl k pochopení, že Prabhupāda říká, že bude pokračovat v zasvěcování žáků po svém odchodu, zvláště poté, co 28. května Prabhupāda zrovna řekl, že jeho žáci budou řádní *guruové*, kteří budou zasvěcovat své vlastní žáky, jež budou Prabhupádovými pra-žáky, žáky Prabhupádových žáků. Pokud si Prabhupāda 7. července přál změnit své nařízení z 28. května, výslovně by řekl, že bude zasvěcovat vlastní žáky po svém fyzickém odchodu, a Tamāla Kṛṣṇa Gosvāmī by to napsal do dopisu. Nikde (po celý Prabhupādův život!) však neexistuje žádný výrok, v němž by Prabhupāda uvedl, že bude dávat žákům zasvěcení po svém fyzickém odchodu. A určitě není nic podobného řečeno v rozhovoru ze 7. července, který byl přímou příčinou napsání dopisu z 9. července.

Není mnoho dalšího, co je o tomto tématu třeba opravdu říci, ale jak jsem předpověděl v mých „Úvahách o *ṛtvické* herezi“, Kriṣṇakant Dēsái pokračoval a bude pokračovat v recyklaci stejných starých argumentů. Ptá se, proč nic necituji z jeho pojednání. Je to prosté. Nejsem v něm schopen najít nic, co by za citování stálo. Citovat bychom měli Śrīlu Prabhupādu, nikoliv Kriṣṇakanta Dēsáiho. Vyzývám ho, aby předložil jakýkoliv výrok, v němž Prabhupāda říká vlastními slovy: „Budu přímo zasvěcovat *dīkṣā* žáky po mém fyzickém odchodu z tohoto světa.“ Takový výrok neexistuje v rozhovoru ze 7. července, v dopisu z 9. července ani v rozhovoru z 28. května. Ve skutečnosti v rozhovoru z 28. května Prabhupāda přímo říká, že ti, kdo přijmou zasvěcení od nových *guruů*, budou „žák mého žáka“ a „můj pra-žák“. Řekl také, že *guruové* budou „řádní *guruové*“, ale měli by s přijímáním žáků počkat do doby po jeho odchodu. Nemělo by se to dít za Prabhupádovy fyzické přítomnosti. A to je přesně to, co Śrīla Prabhupāda říkal od začátku do konce celý svůj život.

5. Scestný výklad závěti Šríly Prabhupādy

57. Scestný výklad výrazu „není třeba žádné změny“
58. Přehlížení chronologie událostí
59. Přehlížení skutečnosti, že Šríla Prabhupāda nikdy nenaznačil, že si přeje, aby „systém *ṛtvika*“ pokračoval po jeho odchodu
60. Vymyšlení si významu výrazu „můj zasvěcený žák“
61. Vytrhávání výrazu „můj zasvěcený žák“ ze souvislosti
62. Přehlížení historie toho, jak byl výraz „můj zasvěcený žák“ vložen do závěti
63. Přehlížení svědectví přímých svědků

Zastánci *ṛtvika* říkají, že závěť Šríly Prabhupādy naznačuje, že Šríla Prabhupāda chtěl, aby po jeho odchodu pokračoval systém *ṛtvika*. To je naprosto nepodložená spekulace. Analyzujeme fakta.

Z Prohlášení o vůli Šríly Prabhupādy, 4. červen 1977:

Já, A. C. Bhaktivedānta Svāmī Prabhupāda, zakladatel-*ācārya* Mezinárodní společnosti pro vědomí Kṛṣṇy, zakladatel Bhaktivedanta Book Trustu a žák Om Viṣṇupādy 108 Śrī Śrīmad Bhaktisiddhānty Sarasvatīho Gosvāmīho Mahārāje Prabhupādy, v současné době sídlící ve Śrī Kṛṣṇa-Balarāma Mandiru ve Vṛṇḍāvanu, vyjadřuji tuto poslední vůli:

1. Správní rada (GBC) bude konečná správní autorita celé Mezinárodní společnosti pro vědomí Kṛṣṇy.

Každý chrám bude majetkem ISKCONu a bude spravován třemi výkonnými správci. Systém řízení bude pokračovat v současné podobě a není třeba žádné změny.

Zastánci *ṛtvika* říkají, že systém *ṛtvika* byl Šrílou Prabhupādou zvolený způsob řízení zasvěcování v ISKCONu. Tento výrok je zcela mimo souvislosti a přehlíží nejméně tři skutečnosti:

Šríla Prabhupāda v závěti hovoří o správě majetku ISKCONu, ne o zasvěcování.

„Systém *ṛtvika*“ měl být užíván jen během fyzické přítomnosti Šríly Prabhupādy. Šríla Prabhupāda nikdy nenaznačil, že by měl pokračovat po jeho fyzickém odchodu. Vždy učil, že chce, aby se jeho žáci stali po jeho odchodu řádnými *dīkṣā-guruy*.

Tato závěť je napsána před dopisem z 9. července. I když – jen pro účel argumentace – aplikujeme větu „není třeba žádné změny“ na systém zasvěcování, věta by naprosto zneplatnila spekulaci, že dopis z 9. července obsahuje náznaky, jak provádět zasvěcení po odchodu Šríly Prabhupādy, téma, které mimochodem dopis vůbec nezmiňuje.

Další výraz, který se *ṛtvik-māyā-vādī* snaží zneužít, je „můj zasvěcený žák“. Jeho Svatost Jayādvaita Mahārāja to vysvětluje ve svém pojednání „Kde se *ṛtvikovci* mýlí“:

Nyní se dostáváme ke druhému důkazu, té frázi ze závěti Šríly Prabhupādy, v níž určuje, že každý nový výkonný správce ISKCONského majetku musí být „můj zasvěcený žák“.

Podle této logiky Šríla Prabhupāda musel chtít tento majetek ochránit navždy, a proto musí mít navždy přímé žáky zasvěcené systémem *ṛtvika*.

Znovu si prosím všimněte, že tato logika funguje jen pro „tvrdou“ formu doktríny o *ṛtvikovi* (či „tvrdο-měkkou“ verzi), v níž systém *ṛtvika* trvá věčně. „Měkká“ verze, v níž systém *ṛtvika* trvá jen do objevení se kvalifikovaných *guruů*, je vyloučen: neboť má-li se následovat závěť, Šríla Prabhupāda musí mít přímé žáky navždy, prostřednictvím svých *ṛtviků* (opět, „těchto jedenáct“).

I když chce člověk následovat „tvrdο-měkkou“ verzi doktríny o *ṛtvikovi*, v níž *ṛtvikové* a čistí oddaní v poslušnosti Šríly Prabhupādy zasvěcují bok po boku, mohl by se pozastavovat nad tím, proč mají být žáci těchto čistých oddaných vyloučeni z možnosti sloužit jako výkonní správci. Je jejich zasvěcení nějakým způsobem méně účinné? Nejsou stejně spojeni se Šrílou Prabhupādou? To je však malý problém. Pokračujme.

Předtím, než přijmeme tuto frázi ze závěti Šríly Prabhupādy jako jasný náznak záměru Šríly Prabhupādy založit věčný systém *ṛtvik-guruů*, na chvíli se zastavme, abychom se podívali, jak se tam ona fráze dostala. To nenakloní váhy ani na jednu stranu, ale je to zajímavá historie.

Vypadá to, že téma závěti vyvstává ve Vṛṇḍāvanu 27. května 1977. Toho dne Girirāja Svāmī říká Šrílovi Prabhupādovi: „Dnes ráno jste naznačil, že by nám závistivé osoby mohly přijít sebrat majetek, takže jsme to probírali na setkání členů GBC.“ Potom líčí, jak rada oddaných přišla s návrhem „listiny vzorového trustu“ na ochranu majetku.

Rāmeśvara Svāmī při přednášení textu říká: „Vychází z dokumentu o BBT Trustu, který jste napsal před mnoha lety.“ Potom začíná tento nový dokument číst.

Během čtení vyjmenovává seznam pověřenců pro různé chrámy a postupně se dostává až k těm pro Vṛṇḍāvan. „Navrhovanými pověřenci jsou Akṣayānanda Svāmī, Gopāla Kṛṣṇa a Viśvambhara.“ Viśvambhara Dayāl (známý jako „Bhagatji“) byl oddaný přítel ISKCONu, který prokázal Šrílovi Prabhupādovi ve Vṛṇḍāvanu mnoho služby.

Následuje tento rozhovor:

Prabhupāda: Viśvambhara není náš řádný žák.

Jayapatākā: Neměl by být zahrnut.

Prabhupāda: Pak musí ode mě přijmout *sannyās*.

Jayatīrtha: Jaya.

Prabhupāda: Měl by vědět...

Tamāla Kṛṣṇa: Být zasvěcen.

Jayapatākā: Pověřenec musí být zasvěcený žák.

Prabhupāda: Ó ano.

Rāmeśvara: Je-li brán... Mohl by být v poradní komisi.

Prabhupāda: Ne, můžete mu říci že „Pokud přijmeš *sannyās*, budeš tam.“

Tamāla Kṛṣṇa: Takže s ním promluvíme, a pokud řekne ne, vybereme jinou osobu,

vrátíme se a řekneme vám, koho jsme vybrali.

Po několika dnech, 2. června, oddaní předkládají Śrīlovi Prabhupādovi revidovaný návrh:

Girirāja: Takže jsme vytvořili návrh závěti, včetně trustu pro majetek v Indii a některý další...

Prabhupāda: Závěť? Závěť, bude obsahovat příkaz, že „Správa by se měla provádět takto.“ To je vše.

Girirāja: Ano.

Prabhupāda: Nikdo nemůže během soudní pře říci, že „Tento chrám bude spravovat tato osoba, tento chrám...“

Rāmeśvara: Ano, tak, jak jste řekl.

Girirāja: Tak jsme zahrnuli ty body...

V původním návrhu je nástupců – pověřenců jednoduše „nikdy méně než tři nebo více než pět“. Ve druhém návrhu však oddaní pracující na dokumentu doplnili, že pověřenci, v tomto návrhu nazývaní „výkonní správci“, musí být „zasvěcení žáci“ následující čtyři usměrňující zásady.

Śrīla Prabhupāda závěť podepisuje za dva dny.

Pokud po svém odchodu Śrīla Prabhupāda přestal zasvěcovat, proč oddaní pracující na dokumentu používají frázi „můj zasvěcený žák“? Proč ne formulace, která bere v úvahu, že Śrīla Prabhupāda a jeho žáci brzy odejdou?

„Nebyli jsme navyklí tak myslet,“ říká Girirāja Svāmī. „Při pohledu zpět to je velmi naivní.“ (osobní rozhovor, 26. leden 1996)

Bez ohledu na to, jak se tam formulace ocitla, Śrīla Prabhupāda závěť podepsal a ta jasně uvádí, že každý nástupce by měl být zasvěcený žák Śrīly Prabhupādy.

Argument tedy stále platí: Jak by mohl správce za mnoho generací být žákem Śrīly Prabhupādy, pokud není zasvěcen *ṛtvikem* Śrīly Prabhupādy?

Odpůrci doktrín o post-*samādhi ṛtvikovi* by zde mohli argumentovat, že nemůžeme přijmout slovníkový význam slova „žák“, ale místo toho musíme nabídnout vysvětlení. Když je slovníkový význam jasný, není žádného výkladu třeba. Pokud je ale význam neurčitý, výklad může mít oprávnění.

Śrīla Prabhupāda uvádí tento příklad: Člověk může říci: „Na Ganze je obytná čtvrť.“

Vyvstává však otázka: „Ganga je voda, jak by tedy mohly být na vodě domy?“ Nabízí se odpověď, že „na Ganze“ neznamená doslova na vodě Gangy, ale spíše „na břehu Gangy“. Śrīla Prabhupāda to uvádí jako ukázkou oprávněného výkladu nabídnutého v případě oprávněné potřeby.

Někdo by pak mohl namítat, že vzhledem k tomu, že přijetí slovníkového významu slova „žák“ by mělo neočekávaný následek v podobě odstranění celého systému *guru-parampar*y, je tu výklad zcela na místě.

Ve skutečnosti však není žádný takový výklad třeba. Slovník odvádí dobrou práci.

Při pohledu do Oxfordského slovníku angličtiny uvidíme, že žák je „ten, kdo následuje

jiného nebo mu slouží, aby se od něho učil; žák nebo učenec“. Zřetelněji řečeno: „Osobní žák nebo následovník jakéhokoliv náboženského nebo (v modernějším způsobu užití) jiného učitele či mistra.“ To je definice, na kterou jsme nejvíce zvyklí, a tu mají *ṛtvikouci* na mysli.

Je toho však více. Zde je další definice, stejně platná: „Ten, kdo následuje nebo je ovlivněn doktrínou nebo příkladem jiného; ten, kdo patří ke ‚škole‘ nějakého ideového vůdce.“ To je smysl, v němž se každý, kdo chce, může stát žákem Šríly Prabhupādy. Jakákoliv upřímná osoba může následovat učení a příklad Šríly Prabhupādy. Každý se může připojit k jeho ideové škole, či dokonce k jeho Mezinárodní společnosti pro vědomí Kṛṣṇy. A v konečném smyslu je možné se stát nejen jeho žákem v duchu, ale jeho zasvěceným žákem prostřednictvím systému *guru-parampara*.

V tomto smyslu, milostí Šríly Prabhupādy, je možné stát se nejen jeho žákem, ale zároveň žákem Šríly Bhaktisiddhānty Sarasvatího Ṭhākura, Šríly Bhaktivinoda Ṭhākura, šesti Gosvāmích a všech ostatních *ācāryů* v posloupnosti Šríly Prabhupādy. „To“, jak Šríla Prabhupāda píše (Bg. 18.75), „je tajemství učednické posloupnosti.“ Osoba je propojena průzračným médiem pravého duchovního mistra, ale zároveň „zážitek zůstává přímý“. Můžeme si představit den, kdy by ti, kdo věří, že se stali přímo „zasvěcenými žáky“ Šríly Prabhupādy prostřednictvím *ṛtvika* – nebo skrze obrázek či ve snu – mohli vznést soudní žalobu, že pouze oni mají právo sloužit jako výkonní správci majetku ISKCONu. Mohli by tvrdit, že pouze přímí žáci jsou praví, ne ti, kdo, se prohlašují za pouhé žáky jeho žáků v posloupnosti. Necháváme na vás, abyste rozhodli, jak dobře by to odpovídalo – po právní a duchovní stránce – záměru závěti Šríly Prabhupādy.

6. Omezování Śrīly Prabhupādy podmínkami

64. Požadování podepsaných příkazů
65. Vymyšlená nutnost věty obsahující slovo „příkaz“
66. Vyžadování absurdních objasnění
67. Naznačování, že Śrīla Prabhupāda nebyl schopen dát jasné pokyny
68. Vymyšlená představa, že si Śrīla Prabhupāda myslel, že jeho žáci nejsou kvalifikováni
69. Spekulace, že Śrīla Prabhupāda určitě viděl budoucnost, a proto musel jednat jinak
70. Tvzení, že Śrīla Prabhupāda chtěl něco, o čem se nikdy nezmínil, jako systém pro budoucích 10 000 let
71. Vkládání slov do úst Śrīly Prabhupādy
72. Nucení Śrīly Prabhupādy zůstat *dīkṣā-guruem*
73. Zastávání názoru, že Śrīla Prabhupāda zrušil všechno, co kdy učil, jediným nejasným příslovcem (od nynějška) v jediném dopisu, který ani sám nenapsal

64. Požadování podepsaných příkazů

Někteří *rtvik-vādī* přišli s teorií, že duchovní mistr musí učit své žáky prostřednictvím psaných a podepsaných pokynů. To je naprostý výmysl. Kde je v písmech řečeno, že je pokyn *gurua* méně platný, pokud není napsaný na papír a podepsaný? Tento argument si kromě toho, že odporuje tradici, také protiřečí. Aby ho mohli podpořit, musí předložit psaný a podepsaný dokument od Śrīly Prabhupādy, v němž říká, že *guru* musí své pokyny napsat a podepsat. Kde však takový dokument je? Nikde. Śrīla Prabhupāda uvedl kvalifikace *gurua* a vyjádřil touhu, aby se všichni členové ISKCONu kvalifikovali jako *guruové*. Dokonce ani neříká, že dopis z 9. července je „konečný pokyn“. Pojem „konečný pokyn“ je pouhý výmysl.

„Já jsem jim také zavázán, protože mi pomáhají v této misijní práci. Zároveň je všechny požádám, aby se stali duchovním mistrem. Každý z vás by měl být příštím duchovním mistrem.“ (Hamburg, 5. září 1969)

Zde Śrīla Prabhupāda říká, že každý žák by se měl stát příštím duchovním mistrem. Neřekl, že nařídil svým žákům stát se duchovními mistry, ale význam je přesto tentýž. Každý upřímný žák přijme vyjádřenou touhu duchovního mistra jako pokyn. Všimněte si také, že Śrīla Prabhupāda říká „příštím“. To znamená, že by jeho žáci měli být jeho následníky jako *dīkṣā-guruové*. Kdyby o nich hovořil pouze jako o *śikṣā-guruech*, jak *rtvik-vādī* tvrdí, užití výrazu „příštím“ se stává nadbytečným, neboť jako *śikṣā-guruové* už jednali.

65. Vymyšlená nutnost věty obsahující slovo „příkaz“

Pátrání ve Vedabase neodhalilo ani jediný případ, kdy Śrīla Prabhupāda říká „Nařizuji... (něco)“. *Rtvik-vādī* podřizují Śrīlu Prabhupādu vymyšlené podmínce, že se musí vyjadřovat určitým způsobem. Navrhují, že při poučování svých žáků a vyjadřování svých tužeb musí používat výraz „pokyn“, jinak jeho pokyny nepřijmou. Śrīla Prabhupāda místo toho opakovaně a soustavně dával svým žákům pokyny, aby se po jeho odchodu stali

duchovními mistry. Jestli přitom používal výraz „pokyn“, nebo ne, je naprosto nepodstatné. Zde je jen několik příkladů:

„Co se týče určení nástupce, duchovní mistr autorizuje každého ze svých žáků. Je však na žákovi tento pokyn splnit, ať už je toho schopen, nebo ne. Ne že duchovní mistr někomu straní, jednoho určí a druhého ne. Může to udělat. Jestli není ten druhý kvalifikovaný, může to udělat. Ve skutečnosti to však není jeho záměrem. Chce, aby se každý jednotlivý žák stal tak mocným jako on nebo i více. To je jeho touha.“

„Jestli se nedokážete pozvednout na úroveň duchovního mistra, není to chyba vašeho duchovního mistra, ale vaše. On to chce, jak řekl Caitanya Mahāprabhu: *āmāra ājñāya guru hañā* – „Na Můj pokyn, necht' se každý z vás stane *guruem*.“ (San Diego, 29. červen 1972)

66. Vyžadování absurdních objasnění

Někteří následovníci *ṛtvik-māyī* napsali:

„Výroky Śrīly Prabhupādy musí být opravdu dokázáno, že vytrvale učil, že *přestane* být *guruem* po svém odchodu...“

Co znamená „přestane být *guruem*“? Śrīla Prabhupāda nikdy nepřestal být *dīkṣā-guruem* pro své žáky a nikdy nezačal být *dīkṣā-guruem* pro ty, kdo od něho nikdy *dīkṣu* nepřijali. Nemůže být řeči o skončení něčeho, co nikdy nezačalo. Každý, kdo byl Śrīlou Prabhupādou zasvěcen, zůstal jeho žákem, a kdokoliv jím zasvěcen nebyl, zůstal zase nezasvěceným.

Opravdu očekávají, že naleznou zaznamenaný výrok, v němž Śrīla Prabhupāda říká: „Po opuštění těla přestanu přijímat žáky“? Očekávají tak blouznivé výroky? Dal Śrīla Prabhupāda konkrétní pokyn svým služebníkům, aby mu přestali podávat léky poté, co opustil tělo? Jejich požadavek je šílený.

Śrīla Prabhupāda se nechystal pronést tak očividné výroky, které jsou pro rozumné lidi naprosto nepotřebné.

Podrobují Śrīlu Prabhupādu nějaké vymyšlené podmínce; měl říci to, měl udělat ono.

Navíc, řekl někdy některý z předchozích *ācāryů*: „Po opuštění těla přestanu přijímat žáky“? Řekl to někdy Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura? Nepřítomnost takových výroků by podle jejich „logiky“ ukazovala, že zasvěcování žáků Śrīlou Prabhupādou bylo nezákonné, neboť jeho duchovní mistr nikdy jasně neřekl, že přestane po svém odchodu zasvěcovat.

67. Naznačování, že Śrīla Prabhupāda nebyl schopen dát jasné pokyny

Ṛtvikismus nepřímě naznačuje, že Śrīla Prabhupāda po sobě nebyl schopen zanechat jasné pokyny. Kdyby chtěl systém post-*samādhī* zástupného zasvěcování, mohl to jasně říci ve svých knihách, dopisech, přednáškách, rozhovorech atd. Stačil by jediný výrok, něco jako: „Žáci, které jsem určil, aby přijímali žáky mým jménem, budou pokračovat v přijímání žáků mým jménem i po mém fyzickém odchodu. Zůstanu jediným *dīkṣā-guruem* pro všechny oddané v ISKCONu.“ Samozřejmě, takový nebo podobné výroky neexistují. Co existuje, je

množství výroků, v nichž Śrīla Prabhupāda předkládá věčný systém učednické poslušnosti.

Ṛtvik-vāḍī proto uráží Śrīlu Prabhupādu naznačováním, že postrádal schopnosti nebo inteligenci správně vyjádřit své pokyny.

68. Vymyšlená představa, že si Śrīla Prabhupāda myslel, že jeho žáci nejsou kvalifikovaní

Někteří *ṛtvik-vāḍī* chtějí udělat z tohoto rozhovoru Prabhupādovo hodnocení jeho žáků, a to až 22. dubna 1977:

Tamāla Kṛṣṇa: Studoval jsem sám sebe i všechny vaše žáky a je zřejmé, že jsme všichni podmíněné duše, takže nemůžeme být *guruem*. Možná jednoho dne to bude možné...

Prabhupāda: Hm.

Tamāla Kṛṣṇa: ...ale ne teď.

Prabhupāda: Ano, určím nějaké *guru*y. Řeknu: „Nyní se staneš *ācāryou*. Budeš autorizovaný.“ Čekám na to. Vy všichni se stanete *ācāryi*. Já se zcela stáhnu. Výcvik však musí být dokončen.

Tamāla Kṛṣṇa: Musí tu být proces očisty.

Prabhupāda: Ó ano, musí tu být. Caitanya Mahāprabhu to chce. *Āmāra ājñāya guru hañā*. „Staneš se *guruem*.“ (směje se) Buďte ale kvalifikovaní. Nepatrná věc, přísný následovník...

Vzít výše uvedené jako jediné hodnocení svých žáků Śrīlou Prabhupādou je jasný příklad přehlížení jiných důkazů, logické chyby zvané „důkaz vybraným příkladem“. V jiném rozhovoru, který proběhl pouhý týden předtím, 15. dubna 1977, Śrīla Prabhupāda vyjádřil důvěru ve své žáky, a když se pokorně představili jako nekvalifikovaní, povzbudil je:

Prabhupāda: Každý z nás mesiáš. Každý, kdo si je vědom Kṛṣṇy, je mesiáš. Každý. Proč jeden? My všichni. *Gaurāṅgera bhakta-gaṇe, jane jane śakti dhari, brahmāṇḍa tari saksī* (?): „Oddaný Pána Caitanyi, každý má tak nesmírnou moc, že každý může osvobodit celý vesmír.“ *Gaurāṅgera bhakta-gaṇe, jane jane śakti...*, *brahmāṇḍa tari...* To znamená Gaurāṅgovi lidé.

Tamāla Kṛṣṇa: Jen vy jste tak mocný, Śrīlo Prabhupādo. My jsme jako...

Prabhupāda: Proč nejste? Jste moji žáci.

Tamāla Kṛṣṇa: My jsme jako hmyz.

Prabhupāda: „Jaký otec, takový syn.“ Měli byste být. *Gaurāṅgera bhakta...jane*. Každý. Proto Caitanya Mahāprabhu řekl: *āmāra ājñāya guru hañā tāra' ei deśa*. Každého požádal: „Jen se staň *guruem*.“ Následujte Jeho pokyn. Staňte se *guruem*. *Āmāra ājñāya*. Nic nevymýšlejte. *Āmāra ājñāya*. „Co říkám, to dělejte. Staňte se *guruem*.“ V čem je potíže? „A jak zní Tvoje *ājñā*?“ *Yāre dekha tāre kaha kṛṣṇa-upadeśa*. Konec. Všechno je v *Bhagavad-gītě*. Vy jen opakujte. To je vše. Staňte se *guruem*. Stát se *guruem* není obtížné. Následujte Caitanyu Mahāprabhua a říkejte to, co řekl Kṛṣṇa. Konec. Staňte se *guruem*.“ (Mumbáí, 15. duben 1977)

Konec. Tolik k teorii, že „V roce 1977 si Śrīla Prabhupāda myslel, že žádný ze žáků není

kvalifikovaný být *dikṣā-guruem*.“

69. Spekulace, že Śrīla Prabhupāda určitě viděl budoucnost, a proto musel jednat jinak

Od zastánců *ṛtvikismu* často slýcháme argument: „V minulosti *guruové* poklesli a to způsobilo zmatek v naší společnosti a v životech individuálních oddaných. Śrīla Prabhupāda musel vidět budoucnost a věděl, že k tomu dojde. Proto Śrīla Prabhupāda nemohl chtít v ISKCONu *guruy*.“

Tento argument je v první řadě spekulativní a neopírá se o žádné údaje *sādhua-gurua-śāstry*, a proto by měl být zavržen. Ukazuje svoji vratkost, když je použit na jiné oblasti, v nichž následovníci Śrīly Prabhupādy měli problémy s plněním jeho tužeb.

Někdo by například mohl říci: „Śrīla Prabhupāda musel předvídat, že manželství budou mít tolik problémů, proto ve skutečnosti nemohl chtít v ISKCONu *grhastha-āśram*.“

„Śrīla Prabhupāda musel předvídat problémy v gurukule, proto ve skutečnosti nemohl chtít v ISKCONu systém gurukuly.“

„Śrīla Prabhupāda musel předvídat, že tolik chrámů bude mít problémy se správou a udržováním, proto ve skutečnosti nemohl chtít v ISKCONu chrámy...“

„Śrīla Prabhupāda musel předvídat, že nastanou potíže s ochranou krav, proto ve skutečnosti nemohl chtít v ISKCONu ochranu krav...“ atd. atd., seznam pokračuje dál a dál.

Jinak řečeno, *ṛtvik-vādī* neberou ohled na vyjádřenou touhu Śrīly Prabhupādy a pak bez rozmyšlení říkají: „Ó, Śrīla Prabhupāda musel vidět budoucnost...“ nahrazující svými spekulacemi přímé a jednoznačné pokyny zakladatele-*ācāryi*. Pravý následovník má na paměti pokyny *gurua* a pracuje na splnění jeho touhy, navzdory výzvám a překážkám. Proč tedy poukazovat jen na potíže či neúspěchy některých jedinců ve službě duchovnímu mistrovi?

Slovy Śrīly Prabhupādy (San Diego, 29. červen 1972):

„Co se týče určení nástupce, duchovní mistr autorizuje každého ze svých žáků. Je však na žákovi tento pokyn splnit, ať je toho schopen, nebo ne. ...Jestli se nedokážete pozvednout na úroveň duchovního mistra, není to chyba vašeho duchovního mistra, ale vaše. On to chce, jak řekl Caitanya Mahāprabhu: *āmāra ājñāya guru hañā* – „Na Můj pokyn, necht' se každý z vás stane *guruem*.“

Další aspekt je, že budoucnost ISKCONu nekončí 20 let po odchodu Śrīly Prabhupādy; proto by se neměly činit ukvapené závěry o tom, co budoucnost přinese.

70. Tvrzení, že Śrīla Prabhupāda chtěl něco, o čem se nikdy nezmínil, jako systém pro budoucích 10 000 let

Pokračoval některý *guru* z některé pravé *sampradāyi* v zasvěcování žáků po svém fyzickém odchodu? Jak můžeme někdy přijmout něco, o čem nikdo nemluvil? Zastánci *ṛtvika* však trvají na svém: „Śrīla Prabhupāda musel chtít zůstat *dikṣā-guruem* pro ISKCON, jinak by řekl opak!“ Se stejnou „logikou“ bychom mohli navrhopat doslova nekonečné množství spekulací o tom, co Śrīla Prabhupāda chtěl. *Ṛtvikovci* jsou dohnáni k prohlášení, že něco, o čem se Śrīla Prabhupāda nikdy ani nezmínil, má být systémem pro příštích 10 000 let.

71. Vkládání slov do úst Śrīly Prabhupādy

Jeden zastánce *rtvika* o rozhovoru z 28. května napsal:

„Śrīla Prabhupāda potom končí slovy, že by byli *gurusy*, pokud jim nařídí, a kdyby tak někdy učinil, stali by se pak žáky jeho žáků.“

Věrná reprodukce toho, co Śrīla Prabhupāda řekl? Přepis uvádí:

„Když nařídím, ‚Staň se *guruem*,‘ stane se řádným *guruem*. To je vše. Stane se žákem mého žáka.“

Toto je přinejlepším přeměna. „Když“ je zde změněno v „pokud“ a věta „kdyby tak někdy učinil“ se objevila jako kouzlem.

Jinak řečeno, aby podpořili svoji doktrínu slovy Śrīly Prabhupādy, musí sami vložit tato slova do jeho úst.

72. Nucení Śrīly Prabhupādy zůstat *dīkṣā-guruem*

Śrīla Prabhupāda nikdy neřekl, že chce zůstat *dīkṣā-guruem* příštích 10 000 let. Naopak vždy kázal o systému *paramparā*.

Mohsin Hassan: Bylo učiněno nějaké rozhodnutí, kdo to převezme po vás?

Śrīla Prabhupāda: Ano. Oni všichni to převezmou. Tito studenti, které jsem zasvětil, budou všichni jednat jako já. Tak jako mám já mnoho duchovních bratrů, ti všichni tak jednají. Podobně všichni tito žáci, které připravuji, zasvěcuji, jsou připravováni, aby se stali budoucími duchovními mistry. (rozhovor, Detroit, 18. červenec 1971)

Rtvikovci se tedy snaží přinutit Śrīlu Prabhupādu zůstat *dīkṣā-guruem* pro ISKCON, i když specificky vyjádřil jinou touhu.

73. Zastávání názoru, že Śrīla Prabhupāda zrušil všechno, co kdy učil, jediným nejasným příslovcem (od nynějška) v jediném dopisu, který ani sám nenapsal

Výše uvedené je jednoduše absurdní.

7. Předkládání falešných argumentů

- 74. Argument vytvořený opakováním již přijatého
- 75. Argument v podobě osobního svědectví
- 76. Argument vytvořený na základě logické nutnosti
- 77. Argument vytvořený na základě předností doktrín
- 78. Argument vytvořený z nedostatku protiargumentů

V pojednání „Kde se *ṛtvikovci* mýlí“ Jeho Svatost Jayādvaita Svāmī píše:

Prozkoumejme tyto argumenty jeden po druhém.

74. Argument vytvořený opakováním již přijatého

Oddaní čas od času vyhlašují, že mají „nezvratný důkaz“ pro systém *ṛtvik-gurua*. Potom předloží různé citáty, v nichž Śrīla Prabhupāda hovoří o jmenování *ṛtviků*. Následuje dokument, v němž je Śrīla Prabhupāda skutečně určuje, a pak dopisy, ve kterých jim objasňuje jejich povinnosti. Pak další důkaz: svědectví starších oddaných, že Śrīla Prabhupāda opravdu jmenoval *ṛtvik-guruy*.

Nadto všechno se nám dostává pečlivého výčtu historie: Śrīla Prabhupāda postupně předával záležitosti – nejprve provádění ohňových *yajñů*, pak pronášení manter na různencích a nakonec skutečné přijímání kandidátů a předávání duchovních jmen. Přesto všechno je nám však připomínáno, že nově zasvěcení oddaní byli vždy žáky Śrīly Prabhupādy a nikoho jiného.

A pak přichází závěr: Jak je možné tvářit v tvář tak zdrcujícímu množství důkazů popírat, že Śrīla Prabhupāda opravdu zavedl systém *ṛtvik-gurua*?

Odpověď je samozřejmě prostá: Argument dokazuje to, co již všichni přijímají. To, že Śrīla Prabhupāda jmenoval *ṛtvik-guruy* a zavedl „systém *ṛtvik-gurua*“, není předmětem sporu. Každý s tím souhlasí.

Argument proto úplně mívá téma.

Jde o to, zda Śrīla Prabhupāda zamýšlel, aby nějaká podoba systému *ṛtvik-gurua* pokračovala po jeho fyzickém odchodu.

Zdá se, že někteří si myslí, že pouhé další a další důkazy o tom, že Śrīla Prabhupāda zavedl systém *ṛtvik-gurua* nějak více a více posílí ideu o post-*samādhi ṛtvik-guruovi*. Nikoliv. Kdyby chtěl někdo prokázat existenci dvouhlavých holubů, žádné množství důkazů o tom, že holubi existují, by nestačilo. To, že holubi existují, je něco, co již víme. Bylo by třeba ukázat, že někteří mají dvě hlavy.

Argumenty opakovaně dokazující to, co je již přijato, nijak nenapomáhají vyřešení našeho případu. Jsou-li používány vědomě a úmyslně, jedná se o druh podvodu. Když jsou použity nevědomě, pouze nejsou k věci.

Opusťme tedy tento argument a pokračujme.

75. Argument v podobě osobního svědectví

Nyní se dostáváme k relevantnímu argumentu: osobnímu svědectví oddaných, kteří prý před odchodem Śrīly Prabhupādy slyšeli, že Śrīla Prabhupāda ustanovil systém post-*samādhi ṛtvika*.

Gaurīdāsa Paṇḍita, jeden ze žáků Śrīly Prabhupādy, nám říká, že když sloužil jako pomocník Jeho Svatosti Tamāla Kṛṣṇy Gosvāmīho ve Vṛndāvanu, tak 23. května 1977 nebo kolem tohoto data slyšel přímo Śrīlu Prabhupādu, jak říká Tamālu Kṛṣṇovi Gosvāmimu, že jmenování *ṛtvikové* by měli dál sloužit jako *ṛtvikové* i po odchodu Śrīly Prabhupādy. Tento rozhovor byl podle jeho slov dokonce nahrán na pásek.

Dále nám říká Yaśodā-nandana Dāsa, že mu v květnu 1977 Tamāla Kṛṣṇa Gosvāmī a Bhavānanda Gosvāmī naznačili, že Śrīla Prabhupāda potvrdil systém post-*samādhi ṛtvik-gurua*. Yaśodā-nandana Prabhu předkládá deník, v němž si to tehdy zaznamenal.

Když se dostáváme k tomuto druhu svědectví, přirozeně se naskýtá několik otázek: Kolik svědků svědčí? Jak spolehlivé jsou jejich výpovědi? Jak dobře spolu souhlasí?

Již od počátku se tedy tento argument ocitá v potížích. Kolik lidí tvrdí, že slyšeli přímo od Śrīly Prabhupādy, že chce tento systém? Jen jeden. Byl to mladší žák, ne přední oddaný, Śrīla Prabhupāda se mu přímo nesvěřoval, a přestože o něm nechceme říci nic špatného, nijak zvlášť na sebe svou oddanou službou neupozornil. Navíc z nějakého důvodu své svědectví odhalil až mnoho let po odchodu Śrīly Prabhupādy.

Nejdůležitější je, že Gaurīdāsa Paṇḍita, přes všechny své dobré vlastnosti, může stále podléhat čtyřem nedokonalostem společným všem podmíněným duším: nedokonalé smysly, sklon chybovat, sklon podléhat klamu a sklon podvádět.

Yaśodā-nandana Dāsa podle všeho podléhá stejným čtyřem nedokonalostem. A kromě toho, závažnou skutečností je, že jeho svědectví je z druhé ruky.

I kdyby nahrávka na pásku, o které Gaurīdāsa mluví, někdy existovala, nebyla nikdy nalezena. Někdo může nenápadně navrhnout, že ji kdosi musel úmyslně smazat. Ale neexistující důkaz není beztak žádným důkazem.

Pak nám tedy zůstává hlavně Gaurīdāsova osamocená zpráva. A podle Tamāla Kṛṣṇy Gosvāmīho, druhé údajně přítomné osoby, se Gaurīdāsa mýlí.

Důkaz založený na osobním svědectví je tedy přinejlepším neprůkazný a slabý.

Zde je možná prostor pro uvedení informace Tamāla Kṛṣṇy Gosvāmīho, souhlasně citované v několika dokumentech stoupenců doktrín o post-*samādhi ṛtvik-guruovi*.

Na setkání v Topanga Canyon 1980 Tamāla Kṛṣṇa Mahārāja uvedl, že Śrīla Prabhupāda nikdy neurčil, aby oněch jedenáct *ṛtviků* bylo něčím více než *ṛtviky*. „Kdyby šlo o něco více,“ řekl, „můžete vsadit poslední halěr, že Prabhupāda by hovořil dny, hodiny a týdny bez ustání o tom, jak zavést tu věc s *guruy*, ale neudělal to...“

Stejná pointa o tom, jak nám Śrīla Prabhupāda sděloval, co chce, je relevantní i zde. Kdyby chtěl, aby po jeho odchodu pokračoval systém *ṛtvik-gurua*, mohli bychom očekávat, že se o tom zmíní jen jednou, soukromě, svému tajemníkovi nebo by o tom mluvil se svými předními oddanými „dny, hodiny a týdny bez ustání“?

Pro osoby srozuměné s tím, jak Śrīla Prabhupāda jednal, by byla odpověď snadná.

K této věci se později vrátíme. Nyní však pokročíme dále.

76. Argument vytvořený na základě logické nutnosti

Další směr úvah začíná kritikou – z velké části oprávněnou – předních žáků Śrīly

Prabhupādy a jejich selhání po jeho odchodu. Žádný ze žáků Śrīly Prabhupādy, zní argument, nyní není schopen sloužit jako duchovní mistr. A jsou předkládány argumenty z písem na podporu tohoto hlediska.

Proto, pokračuje argument, vzhledem k tomu, že nikdo jiný není kvalifikovaný, jedinou osobou, u níž můžeme bezpečně přijmout útočiště, je samotný Śrīla Prabhupāda.

Śrīla Prabhupāda znal možnosti svých žáků a musel vědět, co se stane. Proto, končí argument, musel zavést systém *ṛtvik-gurua*.

Odpověď na tento argument je prostá: Je spekulativní a měl by tedy být zavržen. Spekulace může být rozumná či nerozumná, ale Śrīla Prabhupāda nás učil spoléhat na autoritu, ne na spekulaci.

Navíc je tato spekulace logicky chybná. Abychom se s ní vypořádali, nemusíme rozhodovat, zda jsou žáci Śrīly Prabhupādy kvalifikovaní, nebo ne či zda „obdrželi pokyn“ stát se *guruem*, nebo ne. Nemusíme ani rozebírat to, jaká pověření by měl pravý duchovní mistr mít. (To jsou důležitá témata, ale nejsou zrovna teď probírána.)

Na chvíli předpokládejme, že všichni žáci Śrīly Prabhupādy jsou opravdu nekvalifikovaní. Z toho však logicky nevyplývá, že Śrīla Prabhupāda musel (všimněte si spekulativní formulace) zavést systém post-*samādhī ṛtvik-gurua*.

Kdyby místo toho shledal všechny své žáky nekvalifikovanými, mohl jednoho či více požehnat, aby rychle dosáhli duchovní dokonalosti. Nebo mohl prohlásit, že od nynějška bude duchovním mistrem sám Kṛṣṇa nebo sám *Bhāgavatam* nebo samo svaté jméno. Nebo mohl prostě nechat všechno na Kṛṣṇovi.

Jde o to, že nestačí mluvit o tom, co Śrīla Prabhupāda mohl nebo musel udělat. Musíme vidět, co ve skutečnosti udělal.

Argumentovat, že Śrīla Prabhupāda musel zavést systém *ṛtvik-gurua* a že důkazy mluvící pro to jsou tak skrovné jen proto, že určitě musely být potlačeny a skryty, pouze znamená posunout spekulaci o krok dále.

A spekulace není způsob, který nám Śrīla Prabhupāda doporučil. Ten, kdo chce přijmout útočiště u Śrīly Prabhupādy, by se proto měl vyhnout přijímání útočiště u spekulací.

Vraťme se k tomu, s čím všichni souhlasíme – všichni bychom měli přijmout útočiště u Śrīly Prabhupādy a jeho pokynů. Śrīla Prabhupāda je vznešený čistý oddaný, který nám dal hnutí pro vědomí Kṛṣṇy. Všichni můžeme naprosto důvěřovat jeho pokynům a jeho příkladu. A můžeme si být jisti, že přísným a upřímným následováním Śrīly Prabhupādy budeme vždy v bezpečí.

Musíme však Śrīlu Prabhupādu následovat tak, jak nás sám učil, abychom ho následovali.

Musíme následovat Śrīlu Prabhupādu a ty, kdo ho následují, ne spekulace ostatních.

To nás přivádí k dalšímu argumentu.

77. Argument vytvořený na základě předností doktrín

Další argument je ve skutečnosti pouze rozvedením předchozího: Śrīla Prabhupāda musel zavést systém *ṛtvik-gurua*, protože má spoustu výhod.

„Jen se podívejte na všechny výhody tohoto systému,“ prohlašují zastánci tohoto hlediska.

„O kolik by byly lepší ty alternativy.“

Nebo tentýž argument v negativní podobě: Zažíváme problémy a zmatek jen proto, že jsme nedokázali přijmout tento úžasný systém.

Aby nám to zastánci objasnili, předkládají někdy tabulky ukazující výhody, které by jejich

systém přinesl, ve srovnání se zápornými stránkami toho, který existuje nyní.

Ti, kdo se však poučili z historie, se nenechají ošálit. Systém jediného *ācāryi* Gauḍīya Maṭhu i systém zonálního *ācāryi* ISKCONu – oba vypadaly tak dobře. Zdálo se, že nabízejí tolik výhod. Nebo že ty alternativy vypadaly tak bezútěšně.

Mnozí dokázali ty pěkně vypadající systémy rozpoznat jako odchylky, a tedy příčiny neštěstí, až při zpětném pohledu.

Ale znovu, Śrīla Prabhupāda nás neučil hodnotit všechny možnosti, vybrat to, co podle nás vykazuje nejvíce bodů, a pak učinit závěr, že to musí být to, co chtěl. Učil nás přísně následovat to, co nás učil.

Jestli existuje jedno poučení, které jsme si měli z historie vzít, mělo by to být toto: Jakkoliv dobře může cesta vypadat, pokud je v rozporu s tím, co nás Śrīla Prabhupāda učil, zapomeňte na to.

78. Argument vytvořený z nedostatku protiargumentů

Nyní se dostáváme k dalšímu argumentu, s nímž se můžeme rychle vypořádat.

Kde, zní požadavek, *śāstra* nebo Śrīla Prabhupāda říkají, že se nikdo nemůže obrátit na *ācāryu* pro zasvěcení jen proto, že fyzicky odešel? Kde nám autority říkají, že systém post-*samādhi ṛtvika* není vhodný? Můžete mi ukázat verš? Můžete poukázat na výklad? Jak potom můžete říci, že není právoplatný?

Toto je pouze klasický učebnicový chybný argument.

„Jak víme, že nebijete svou ženu?“ žádá pomlouvač. A vy jste v úzkých a snažíte se přijít s důkazem proti nepodloženému obvinění.

Jak víte, že neexistuje nebeská planeta ovládaná třínohou luční kobylkou se sedmi hlavami a nadlidskou inteligencí? Můžete mi ukázat verš, který to vyvrací? Můžete ukázat na nějaký výklad?

Jak můžete dokázat, že není správné přijmout zasvěcení od ducha Aristotelovy matky nebo obrázku seberealizovaného hroznýše královského?

Svá hlediska je třeba podpořit důkazy, ne tvrzeními, že nedostatek protidůkazů je činí pravdivými. To stačí.

8. Odmítání uznat platné argumenty

- 79. Argument spočívající v nutnosti důkazů
- 80. Argument spočívající v nutnosti ukázat precedens
- 81. Argument spočívající v nutnosti dobré logiky
- 82. Argument spočívající v nutnosti soudržnosti učení Šríly Prabhupādy
- 83. Argument vycházející z posledního pokynu Šríly Prabhupādy
- 84. Argument vycházející ze způsobu, jak Šríla Prabhupāda vyjadřoval své tužby
- 85. Argument vycházející z potřeby zahrnout nové doktríny

V pojednání „Kde se *ṛtvikovci* mýlí“ Jeho Svatost Jayādvaita Svāmī píše:

79. Argument spočívající v nutnosti důkazů

Tento argument je prostý. Šríla Prabhupāda nás učil, že způsob mluvy v duchovních kruzích je říkat to, co podporují autority.

Našimi autoritami jsou *guru*, *sādhū* a *śāstra*. Abychom přijali teorie o post-*sāmādhī ṛtvikovi* jako správné, měli bychom vidět výroky, v nichž je *guru*, *sādhū* a *śāstra* přímo schvalují. To se však neděje. Proto by měly být tyto teorie zavrženy.

Prvotřídní odvolávání se na autoritu nepředstavují autoritativní výroky spojené s logikou: „Proto mohl... Proto musel...“ Představuje ji jasný, jednoznačný výrok, který přímo podporuje to, co se snažíte ukázat.

Jaké argumenty tohoto druhu mohou podpořit doktríny o post-*sāmādhī ṛtvikovi*? Žádné. Proto by měly být tyto doktríny zavrženy.

Prosím všimněte si, že tento argument se liší od „argumentu z nedostatku protidůkazů“ odmítnutého dříve. Neříkáme „X je pravda. Dokažte, že není.“ Nejedná se o „Bijete svou manželku. Dokažte opak.“ Jedná se spíše o „Jestli věříte, že X je pravda, prosím, dokažte to.“ „Ó, bij svou manželku? Dobrá, jaké jsou pro to důkazy?“

Důkazy pro doktríny o post-*sāmādhī ṛtvikovi* nepřicházejí od *gurua*, *sādhua* ani *śāstry*. Proto bychom je měli zavrhnout.

80. Argument spočívající v nutnosti ukázat precedens

Opět, prostý argument.

Šríla Prabhupāda obvykle dělal to, co dělali předchozí *ācāryové*. A nikdy v historii Gauḍīya vaiṣṇavismu ani jiného vaiṣṇavismu jsme nenašli žádný případ systému post-*sāmādhī ṛtvik-gurua*.

81. Argument spočívající v nutnosti dobré logiky

Důvody uváděné pro přijetí doktrín o post-*sāmādhī ṛtvik-guruovi* jsou chabé. A proč bychom měli přijímat doktríny podpořené chabými důvody? To bychom neměli dělat.

82. Argument spočívající v nutnosti soudržnosti učení Šríly Prabhupādy

Doktríny o post-*sāmādhī ṛtvik-guruovi* vyžadují, abychom přijali, že Śrīla Prabhupāda v posledních měsících života změnil to, co učil předchozích deset let.

„Ten, kdo je nyní žákem, je budoucím duchovním mistrem.“ (*Śrīmad-Bhāgavatam* 2.9.43 význam)

„Od každého studenta se očekává, že se stane *ācāryou*. *Ācārya* znamená ten, kdo zná pokyny písem, v životě je prakticky následuje a učí jim své žáky... Neochvějně se cvičte a pak budete pravý *guru* a budete moci přijímat žáky podle stejné zásady. Z hlediska etikety je zvykem, že za života vašeho duchovního mistra přivádíte kandidáty na žáky k němu a za jeho nepřítomnosti či po odchodu můžete přijímat žáky bez jakéhokoliv omezení. To je zákon učednické poslušnosti.“ (dopis Tuṣṭovi Kṛṣṇovi Svāmīmu, 2. prosinec 1975)

„Takže máme toto poselství od Kṛṣṇy, od Caitanyi Mahāprabhua, od šesti Gosvāmích, později od Bhaktivinoda Ṭhākura, Bhaktisiddhānty Ṭhākura. A my se také trochu snažíme toto poznání rozšířit. Nyní desátý, jedenáctý, dvanáctý... Můj Guru Mahārāja je desátý od Caitanyi Mahāprabhua, já jsem jedenáctý a vy jste dvanáctí. Takže šířte toto poznání.“ (přednáška po příjezdu, Los Angeles, 18. květen 1972)

Pojednání zastávající doktrínu o post-*sāmādhī ṛtvikovi* komentuje dopis Tuṣṭovi Kṛṣṇovi Mahārājovi: „Dopis uvádí jen obvyklý proces učednické poslušnosti: *Guru* odejde a kvalifikovaný žák pokračuje v zasvěcování.“ Potom tvrdí, že vzhledem k tomu, že nikdo nebyl kvalifikovaný, Śrīla Prabhupāda zavedl systém post-*sāmādhī ṛtvika*.

S chybným argumentem, že vzhledem k tomu, že nikdo nebyl kvalifikovaný, Śrīla Prabhupāda „musel“ zavést nový systém, jsme se vypořádali. Nyní se chci zaměřit na jednoduchou věc: To, že duchovní mistr zasvěcuje do svého odchodu a potom jeho žáci zasvěcují další, je obvyklý systém. S tím všichni souhlasíme. To Śrīla Prabhupāda učil po celou dobu, kdy byl s námi.

Doktríny o post-*sāmādhī ṛtvik-guruovi* vyžadují, abychom přijali, že Śrīla Prabhupāda – v protikladu k více než deseti letům svého důsledného učení – náhle odložil obvyklý systém a nahradil jej inovací.

Žádat nás, abychom to přijali, je prostě žádat příliš.

83. Argument vycházející z posledního pokynu Śrīly Prabhupādy

28. května 1977, když se delegace členů GBC ptala Śrīly Prabhupādy, jak mají pokračovat zasvěcení po jeho fyzickém odchodu, jeho poslední slova k tomu zněla:

„Když nařídím, ‚Staň se *guruem*,‘ stane se řádným *guruem*. To je vše. Stane se žákem mého žáka. Tak to je.“

„Žákem mého žáka“. Význam je jasný a v souladu s tím, co nás Śrīla Prabhupāda vždy učil. V případě těch, kdo to odmítají vidět, nepomůže žádné množství argumentů. Pro nás ostatní je to zde.

84. Argument vycházející ze způsobu, jak Śrīla Prabhupāda vyjadřoval své tužby

Zde je namístě si naposledy připomenout, že když Śrīla Prabhupāda chtěl udělat něco odlišného a nového, nelitoval námahy, aby se jasně vyjádřil. Jak si jeho žáci budou pamatovat, když měla Jeho Božská Milost důležitý bod, opakovaně nám ho vtloukala do našich tupých hlav.

Kdyby Śrīla Prabhupāda chtěl zasvěcovat i po svém fyzickém odchodu, neodhalil by to soukromě jen jednomu žákovi se spikleneckými sklony. Nebo by to všechno nevtěsnil do jediného významného slova. Nebo by nás nenechal, abychom to vyvodili z věty o správcích majetku.

Kdyby chtěl Śrīla Prabhupāda učinit revoluci v celém systému *paramparā*, můžete vsadit poslední haléř, že by o tom mluvil dny, hodiny a týdny. Neučinil to však, protože od nás jednoduše očekával, že budeme následovat obvyklý systém, který nás minulých deset let učil.

Žádat nás, abychom věřili něčemu, co je s tím v rozporu, znamená opět žádat příliš mnoho.

85. Argument vycházející z potřeby zahrnout nové doktríny

Śrīla Prabhupāda vstoupil do *samādhi* v roce 1977. Doktríny o post-*samādhi* *ṛtvik-guruovi* se začaly objevovat až v polovině 80. let.

Po všech těch potížích, kterými jsme prošli od odchodu Śrīly Prabhupādy, po všech těch výmyslech, po všech těch katastrofách máme nyní vložit svoji víru do pravdy, která vyšla na světlo léta poté, co nás Śrīla Prabhupāda fyzicky opustil.

Učení o *paramparā* jsme všichni pochopili, opakovali a shodovali se na něm do roku 1977, a po letech letí z okna.

Nyní, bez precedentu ze *śāstry*, bez příkladu předchozích *ācāryů*, bez jakéhokoliv jasného a veřejného pokynu od Śrīly Prabhupādy samotného, máme odložit obvyklý systém, který nás Śrīla Prabhupāda učil celou dobu, kdy byl fyzicky přítomný. A máme přijmout za své něco naprosto opačného, novou doktrínu, která se objevila ve víru kontroverzí, půl desetiletí či déle poté, co Jeho Božská Milost fyzicky odešla.

Jak Śrīla Prabhupāda říkával: „A já tomu mám věřit?“

Prosím – to se žádá opravdu až příliš mnoho.

9. Ignorování autority GBC

- 86. Ignorování pokynu Śrīly Prabhupādy následovat GBC
- 87. Kázání falešné doktríny
- 88. Tvzení, že *guru* podřízený GBC je „relativizován“
- 89. Osočování GBC z vytváření „nižších“ standardů

86. Ignorování pokynu Śrīly Prabhupādy následovat GBC

„Správní rada (GBC) bude svrchovanou řídicí autoritou celé Mezinárodní společnosti pro vědomí Kṛṣṇy.“

To je první bod v závěti Śrīly Prabhupādy. *Ṛtvik-vāḍī* vedou svoji propagandu v otevřeném rozporu s ním.

87. Kázání falešné doktríny

Od roku 1990 GBC zařadila *ṛtvickou* spekulaci do kategorie „Specificky zakázaných doktrín a praktik“:

„Doktrína, že Śrīla Prabhupāda pokračuje v zasvěcování přímých *dīkṣā* žáků po svém odchodu z tohoto světa prostřednictvím výkonných kněží (*ṛtvikū*), je nebezpečná filosofická odchylka. V ISKCONu je zcela zakázaná. Žádný oddaný se nebude v žádné úloze účastnit takových obřadů posmrtného zasvěcování *ṛtvikem* a to se týká funkce *ṛtvika*, zasvěcovaného, pomocníka, organizátora nebo finančního podporovatele. Žádný ISKCONský oddaný nebude hlásat nebo podporovat její praktikování.“ (Zákon ISKCONu 6.4.7.2)

88. Tvzení, že guru podřízený GBC je „relativizován“

Pro-*ṛtvikové* tvrdí, že *guru* by měl být „nezávislý na světských pravidlech“ a „nade všemi církevními ohledy“, a proto nemůže podléhat autoritě GBC.

Guru je v první řadě žákem, který musí následovat pokyny Śrīly Prabhupādy. Jedním z nich je pracovat pod vedením GBC. Následování pokynů duchovního mistra nemůže být považováno za světský či církevní ohled. Jak si tedy někdo může rozumně myslet, že když *guru* musí následovat GBC, což je pokyn Śrīly Prabhupādy, je to jeho omezování, které bude relativizovat jeho postavení vůči žákům? Kromě toho je GBC skupina starších *vaiṣṇavů* a jednání pod vedením starších *vaiṣṇavů* ve *vaiṣṇavské sampradāyi* vždy existovalo.

Śrīla Bhaktivinoda Ṭhākura uvádí ve svém díle *Śrī Godruma-kalpatavi*, že pracoval pod vedením jedenáctičlenného *pañcayatu*, který řídil činnost *nāma-haṭṭy*. To však žádným způsobem nesnižuje postavení Śrīly Bhaktivinoda Ṭhākura. Naopak to odhaluje jeho slavnou vlastnost – to, že byl služebníkem Pánova služebníka.

Śrīla Prabhupāda by sám pracoval pod vedením GBC, kdyby Gauḍīya Maṭha následoval pokyn Śrīly Bhaktisiddhānty Sarasvatīho Ṭhākura ji ustanovit.

Śrīla Prabhupāda často uváděl, že důvod, proč Gauḍīya Maṭha neuspěl, byl ten, že neuposlechl pokyny Śrīly Bhaktisiddhānty Sarasvatīho Ṭhākura ustanovit GBC a pracovat pod jejím vedením. Kdyby GBC existovalo v misi Śrīly Bhaktisiddhānty Sarasvatīho Ṭhākura po jeho odchodu, Śrīla Prabhupāda by sám pracoval pod jejím vedením. To by však nesnížilo postavení a vlastní charisma Śrīly Prabhupādy, tak jako práce pod vedením jedenáctičlenného *pañcayatu nāma-haṭṭy* nesnížilo postavení Śrīly Bhaktivinoda Ṭhākura.

89. Osočování GBC z vytváření „nižších“ standardů

Někteří pro-*rtvikové* tvrdí, že *dīkṣā-guru* je ten, kdo „objímá Kṛṣṇu“, že je „v přímém styku s Nadduší“ atd. Tito lidé tvrdí, že kritérium GBC pro *guru* je standard „nízké úrovně“. Když však prozkoumáme učení Śrīly Prabhupādy i jeho příklad, nevidíme, že by tomu tak bylo. Standard GBC není „nízký“, je to objektivní standard v přísném souladu s pravidly, která nám Śrīla Prabhupāda dal.

Zde je jeden citát Śrīly Prabhupādy:

„Člověk se nestane duchovním mistrem na základě svých nálad. To není duchovní mistr. Musí dostat příkaz od vyšší autority. Potom je duchovní mistr. *Āmāra ājñāya*. Jako v našem případě. Naše nadřízená autorita, náš duchovní mistr, mi přikázal: „Snaž se kázat toto poselství, vše, co ses ode mě naučil, v angličtině.“ Tak jsme se o to pokusili. To je vše. Ne že jsem velmi kvalifikovaný. Jedinou kvalifikací je, že jsem se snažil vykonat pokyn vyšší autority. To je vše. To je tajemství úspěchu.“ (Londýn, 3. srpen 1973)

Zde Śrīla Prabhupāda uvedl objektivní, ověřitelné kritérium. Proč je duchovním mistrem? Protože „se snažil vykonat pokyn vyšší autority.“ „To je vše.“ To je kritérium toho, aby se člověk stal *guruem*: prosté následování pokynu „vyšší autority“.

Śrīla Prabhupāda neříká nic o tom, že by měl být přijímán jako *guru*, protože „objímá Kṛṣṇu“ atd. Jasně říká, že důvod, proč je *guruem*, je ten, že přísně následuje vyšší autoritu. Śrīla Prabhupāda přijal za svého *guru*a Śrīlu Bhaktisiddhāntu Sarasvatīho Ṭhākura. Proč? Poslechněme si jeho důvod, proč přijal Śrīlu Bhaktisiddhāntu Sarasvatīho Ṭhākura za svého duchovního mistra:

„V této souvislosti si můžeme připomenout dobu, kdy jsem měl to štěstí, že jsem potkal Jeho Božskou Milost Śrīlu Prabhupādu, někdy v roce 1922. Śrīla Prabhupāda přijel do Kolkaty ze Śrīdhāmu Māyāpuru, aby zahájil misionářskou činnost Gauḍīya Maṭhu. Seděl v domě na ulici Ulta Danga, když na popud důvěrného přítele, zesnulého Śrīmāna Narendranātha Mallika, jsem měl příležitost poprvé potkat Jeho Božskou Milost. Nepamatuji si přesné datum setkání, ale byl jsem tehdy jedním z manažerů laboratoře dr. Boseho v Kolkatě. Byl jsem mladý muž krátce po svatbě, byl jsem oddaný Gāndhího hnutí a měl jsem na sobě *khādī*. Je mým štěstím, že již při našem prvním setkání mi Jeho Božská Milost dala pokyn kázat učení Śrī Caitanyī Mahāprabhua v angličtině v západních zemích. Jelikož jsem byl tehdy naprostý nacionalista, stoupenec Mahātmny Gāndhího, řekl jsem Jeho Božské Milosti, že pokud se naše země nevymaní z cizího područí, nikdo nebude poselství Śrī Caitanyī Mahāprabhua vážně naslouchat. Samozřejmě, o tomto tématu jsme vedli určitou při, ale nakonec jsem byl poražen a přesvědčen, že poselství Śrī Caitanyī Mahāprabhua je jediný všelék pro trpící lidstvo. Nabyl jsem také přesvědčení, že se poselství Śrī Caitanyī

Mahāprabhua nachází v rukou velmi zkušeného oddaného a že se jistě rozšíří po celém světě. Nemohl jsem však ihned přijmout jeho pokyny, abych kázal, ale vzal jsem jeho slova velmi vážně a neustále jsem myslel na to, jak jeho pokyn splnit, ačkoliv jsem pro to nebyl nijak zvlášť kvalifikován.“ (*Śrī Caitanya-caritāmṛta*, „Závěrečná slova“)

Śrīla Prabhupāda neříká, že přijal Śrīlu Bhaktisiddhāntu Sarasvatīho Ṭhākura za svého *gurua*, protože „byl z Vaikuṇṭhy“ atd. Později vyjádřil svoji realizaci o Śrīlovi Bhaktisiddhāntovi Sarasvatīm Ṭhākurovi: „Co mohu říci? Je to člověk z Vaikuṇṭhy!“ Nikdy to však neuvedl jako *kritérium* pro přijetí duchovního mistra. Důvod, proč Śrīlu Bhaktisiddhāntu Sarasvatīho Ṭhākura přijal, byl jednoduše ten, že „se poselství Śrī Caitanyī Mahāprabhua nachází v rukou velmi zkušeného oddaného“. Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura představoval poselství Pána Caitanyī zkušeně a čistě, a to byl důvod, proč ho přijal za svého duchovního mistra.

Existují dva velmi důležité důvody, proč nemůžeme přijmout to, že někdo „vidí Kṛṣṇu“ atd. jako *kritérium*, aby byl *guruem*:

1. Žádný vaiṣṇava, který vidí Kṛṣṇu, to obvykle z pokory nepřizná.
2. Začínající oddaní nemohou pochopit úroveň realizace oddaného. Proto i když vaiṣṇava někomu řekne, že Kṛṣṇu vidí, jak posluchač s jistotou pozná, zda je to pravda, nebo ne?

Jak tedy můžeme nastavit standard pro přijetí *gurua* jako něco neurčitého a subjektivního, jako že byl někdo obejmut Kṛṣṇou? Když se Arjuna v *Bhagavad-gītě* zeptal Kṛṣṇy, jak může poznat seberealizovanou osobu, Kṛṣṇa mu neřekl, aby hledal osobu, kterou obejmul Kṛṣṇa. Naopak uvedl jasné, ověřitelné příznaky, podle nichž lze takovou osobu poznat. Tak lze vidět, že systém GBC v podobě zavedení objektivního kritéria pro přijetí *gurua* je v souladu s výroky Śrīly Prabhupādy. Není to „nízký standard“, jak by si někteří pro-*rtvíkové* přáli, abychom věřili, ale je v přísné shodě s *guruem*, *sādhue*m a *śāstrou*.

10. Vymýšlení doktrín

90. „Pouze osvobozená duše se může stát *guruem*“
91. „*Ācārya* může změnit *śāstry*“
92. Zneužití výrazu „Jsem přítomen ve svých knihách“
93. „*Guruové* nemohou poklesnout“
94. Zneužití výrazu „*uttama-adhikārī*“ ve významu v Nektaru pokynů, verš 5
95. „Osvobozená duše nemůže poklesnout“
96. „*Mahā-bhāgavata* nemůže poklesnout“
97. „Mezery v *sampradāyi* dokazují *ṛtvikismus*“
98. „Fyzický *guru* není třeba“
99. „Nedokonalí *guruové* zmínění v *Kṛṣṇa-bhajanāmṛtē* jsou *kula-guruové*“
100. „Zákony ISKCONu založené na *Kṛṣṇa-bhajanāmṛtē* jsou nepřijatelné“
101. „Měníme pouze podrobnosti, ne principy“
102. „*Guru* podřízený GBC nemůže být pro své žáky „*sākṣād-dharitva*““
103. „My jsme tradicionalisté“

90. „Pouze osvobozená duše se může stát *guruem*“

„Toto hnutí pro vědomí Kṛṣṇy získává pokyny přímo od Nejvyšší Osobnosti Božství prostřednictvím těch, kdo tyto pokyny přísně následují. Pokud se následovník řídí svrchovanou, osvobozenou Osobností Božství, jeho jednání je přirozeně prosté hmotného znečištění, i kdyby sám nebyl osvobozený. Pán Caitanya proto říká: ‚Na Můj pokyn se můžeš stát duchovním mistrem.‘ Člověk se může okamžitě stát duchovním mistrem, má-li plnou víru v transcendentální slova Nejvyššího Pána a následuje-li Jeho pokyny.“ (*Śrīmad-Bhāgavatam* 4.18.5 význam)

91. „*Ācārya* může změnit *śāstry*“

Rtvikovci se někdy tváří v tvář naprostému nedostatku opory *śāster* pro svoji doktrínu uchylují k další spekulaci: „No, *ācārya* může změnit *śāstru*.“ To je v naprostém rozporu se samotnou definicí *ācāryi*, jak ji uvádí Śrīla Prabhupāda:

„*Guru* znamená, že se musí držet pravidel *śāstry*. *Sādhu-guru-śāstra*. *Sādhu* znamená ten, kdo se řídí pravidly *śāstry*. *Śāstra* musí být médiem. Bez *śāstry* nelze nic přijmout. To řekl Kṛṣṇa. *Tasmād śāstra-vidhānoktaḥ. Yaḥ śāstra-vidhim utsṛjya vartate kāma-kārataḥ*. Nikdo tedy nemůže porušit pravidla *śāstry*, o *guruovi* nemluvě. *Guru* je *ācārya*. *Acinoti yaḥ śāstrāṇi*. Ten, kdo zná pravidla *śāstry* a učí svého žáka podle *śāstry*, se nazývá *ācārya*.“ (přednáška, Vṛndāvan, 5. říjen 1976)

„Proto védská literatura uvádí, že musíte následovat ve stopách velkých *ācāryů*. *Ācārya* znamená velcí oddaní, kteří přicházejí učit lidi o vědomí Boha neboli vědomí Kṛṣṇy. Nazývá se *ācārya*. Jak se chová? Tak, aby myslel na Kṛṣṇu, a učí tomu své studenty. Říká se mu *ācārya*. *Acinoti śāstrāṇi*. Zná význam písem, chová se podle toho a učí tak svého studenta. Nazývá se *ācārya*.“ (přednáška, New York, 16. prosinec 1966)

„Guru znamená představitel Nejvyšší Osobnosti Božství. *Ācāryaṁ mām vijānīyān nāvamanyeta karhicit*. „Ācārya,“ říká Kṛṣṇa, *mām vijānīyāt*: „On je přímo Já samotný. Já. Protože je to Můj dokonalý představitel – nebude mluvit žádné nesmysly; bude říkat něco nebo všechno, co slyšel ode Mě – proto je *ācārya*...

Acārya znamená ten, kdo zná *śāstru*, prakticky ji využívá ve svém životě a totéž učí svého žáka. Tomu se říká *ācārya*. *Ācārya* není ten, kdo se za něho prohlásí. Ne. *Ācārya* znamená *acinoti yaḥ śāstrāṇi*. Ten, kdo rozumí *śāstre*, védské *śāstre*, praktikuje ji v životě a totéž učí svého studenta. Tomu se říká *ācārya*.“ (přednáška, 9. leden 1975)

Takže *ācārya* „nebude mluvit žádné nesmysly“, mluví podle *śāstry*.

Kromě toho Śrīla Prabhupāda nikdy ani nenaznačil změnu čehokoliv ohledně tradičního systému *guru-paramparā*, jak je předkládán v *śāstre*.

92. Zneužití výrazu „Jsem přítomen ve svých knihách“

Někteří pro-*rtvikové* říkají, že vzhledem k tomu, že je Śrīla Prabhupāda přítomen ve svých knihách, můžeme s ním být v přímém styku, a proto je naším současným spojením. To je však nesprávný závěr. Nejen Prabhupāda, ale všichni naši předchozí *ācāryové* jsou ve svých knihách, protože duchovní mistr je přítomen ve *vaṇṇi* a *vāṇi*.

Pokyny v dílech předchozích *ācāryů* představují *vāṇi*, a proto jsou stále přítomní a nám dostupní v jejich podobě *vāṇi*, abychom u nich přijali útočiště.

„K cestě do Vṛndāvanu ve skutečnosti patří přijetí útočiště u šesti Gosvāmích čtením *Bhakti-rasāmṛta-sindhu*, *Vidagdha-mādhavy*, *Lalita-mādhavy* a dalších knih, které nám zanechali.“ (Śrī Caitanya-caritāmṛta, Ādi-līlā 8.31 význam)

Z toho chápeme, že je možné přijmout útočiště u šesti Gosvāmích čtením jejich knih. To však neznamená, že můžeme obejít duchovního mistra nebo představitele šesti Gosvāmích a snažit se přijmout zasvěcení přímo od šesti Gosvāmích.

Podobně čtení knih Śrīly Prabhupādy nestačí; potřebujeme žijícího duchovního mistra představujícího Śrīlu Prabhupādu, který může udělit duchovní zasvěcení a přijímat naši službu jménem *paramparā*:

„Nebo i když čtete nějaké knihy, nemůžete je pochopit, aniž je pochopíte ode mě. Tomu se říká systém *paramparā*.“ (přednáška, 8. prosinec 1973)

„Člověk by si neměl pyšně myslet, že může porozumět transcendentální láskyplné službě Pánu pouhým čtením knih. Musí se stát služebníkem vaiṣṇavy. (...) Musí přijmout vaiṣṇavského *gurua* (*ādau gurv-āśrayam*) a potom se pomocí otázek a odpovědí postupně naučit, co je čistá oddaná služba Kṛṣṇovi. Tomu se říká systém *paramparā*.“ (Śrī Caitanya-caritāmṛta, Antya-līlā 7.53 význam)

A znovu při odpovědi na otázku indické dámy během přednášky v Londýně 3. září 1969:

Indická dáma: Jak kontaktovat duchovního mistra? Je to možné prostřednictvím knihy?

Prabhupāda: Ne, musíte se sdružovat.

Śyāmasundara: Zeptala se: „Můžete se sdružovat prostřednictvím knihy?“

Prabhupāda: Ano, prostřednictvím knih a také osobně. Protože když přijmete duchovního mistra, máte osobní kontakt. Ne že si ho vytvoříte ze vzduchu. Přijmete duchovního mistra konkrétně. Jakmile tedy přijmete duchovního mistra, měla byste klást otázky.

Z výše uvedeného je jasné, že potřebujeme žijícího duchovního mistra, aby nám pomohl pochopit a aplikovat knihy Śrīly Prabhupādy.

93. „Guruové nemohou poklesnout“

Guru je oddaný sloužící jako zasvěcující a/nebo poučující duchovní mistr. Neexistuje důvod věřit, že on nebo ona nemohou mít problémy.

Śrīla Prabhupāda vysvětluje:

„Duchovní mistr proto musí být v tomto ohledu velmi opatrný. Dochází k tomu na celém světě. Duchovní mistr takového hmotně bohatého žáka nepřijímá jenom proto, aby pak rozhlašoval, jak velkého žáka má. Ví totiž, že ve společnosti takových *viṣayī* žáků může poklesnout. Ten, kdo přijme *viṣayī* žáka, není pravý duchovní mistr. A dokonce i když je, jeho postavení může být ve společnosti takového bezpáteřního *viṣayīho* zničeno.“ (Śrī Caitanya-caritāmṛta, Madhya-līlā 24.330 význam)

Śrīla Prabhupāda rozebírá pokušení ovlivňující i velké osobnosti:

„Tento sexuální pud v hmotném světě je nesmírně silný, i na nebeských planetách. Velcí *ṛṣiové*. Existuje i sex se zvířaty... Sexuální pud je tak silný. Člověk kopulující se zvířetem. To způsobuje slepotu. Vyāsadeva přivedl jednu ze svých studentek do jiného stavu, co potom my. Vyāsadeva se narodil Satyavatī. Pocházela z nízké třídy. Ona se sice narodila králi, její matka však byla rybářkou nízké třídy. A jeden rybář ji vychoval jako svoji dceru. Parāśara Muni k ní byl přitahován a narodil se Vyāsadeva. Sexuální záležitosti, jen se podívejte, v nejvyšších kruzích. Bṛhaspati, duchovní mistr *devatī*, tak šíleně toužil po těhotné manželce svého bratra, až ji násilím přinutil k sexu. Jen pohleďte. To jsou příklady. Brahmú přitahovala jeho dcera. Pána Śivu přitahovala krása Mohinī-mūrti, dokonce i v přítomnosti jeho manželky.“ (rozhovor v pokoji, Mumbáí, 7. leden 1977)

94. Zneužití výrazu „uttama-adhikārī“ ve významu v Nektaru pokynů, verš 5

Někteří pro-*ṛtvikové* vymysleli novou doktrínu o *guruech* a *uttama-adhikārīch*. Nejprve poukazují na následující výrok Śrīly Prabhupādy z významu k pátému verši Nektaru pokynů: „Žák by si měl dát pozor, aby za duchovního mistra přijal *uttama-adhikārīho*.“ Potom rozvášněně tvrdí, že v ISKCONu žádní *uttama-adhikārī* nejsou, protože „tolik guruů pokleslo“ atd. Scestně citují popisy *uttama-adhikārīho*, že jde o toho, kdo „neustále vidí Kṛṣṇu“, atd. a říkají, že člověk by měl přijmout za duchovního mistra jen takového *uttama-adhikārīho*, který „neustále vidí v srdci Kṛṣṇu“. Říkají: „Jelikož Śrīla Prabhupāda (jediný) je

takový *uttama-adhikārī*, všichni v ISKCONu by ho měli přijmout za svého *dīkṣā-gurua* a být osvobozeni.“

Když však podrobně prozkoumáme celý překlad a význam pátého verše Nektaru pokynů Śrīly Rūpy Gosvāmīho, je zřejmé, že povaha popisovaného *uttama-adhikārīho* se liší od toho, v co nás pro-*ṛtvikové* nutí věřit. Budeme citovat překlad a výňatky z významu v kurzívě:

Překlad: Člověk by měl v mysli ctít oddaného, který zpívá svaté jméno Kṛṣṇy, hluboce se poklonit oddanému, který obdržel duchovní zasvěcení (dīkṣā) a věnuje se uctívání Božstva, a měl by se stýkat a věrně sloužit čistému oddanému, který je pokročilý v ryzí oddané službě a jehož srdce je zcela prosté sklonu kritizovat druhé.

Když vezmeme v potaz významy slov a překlad, zjistíme, že existují tři charakteristické příznaky *uttama-adhikārīho*, na které se zde poukazuje:

1. *Bhajana-vijñam* – „pokročilý v oddané službě“
2. *Ananyam* – „bez odchýlení“ (v překladu „ryzí“)
3. *anya-nindā-ādi-śūnya-hṛdam* – „jehož srdce [je] zcela prosté kritizování druhých“ (v překladu „jehož srdce je zcela prosté sklonu kritizovat druhé“)

Na takového *uttama-adhikārīho* se tu poukazuje jako na „čistého oddaného“.

VÝKLAD: Abychom se mohli inteligentně zapojit do šesti láskyplných výměn zmíněných v předchozím verši, musíme s pečlivým rozlišováním vybrat náležité osoby.

Výraz „pečlivé rozlišování“ odhaluje, že na základě vnějších a objektivních příznaků lze rozlišovat tři kategorie oddaných. Pečlivé rozlišování nelze aplikovat na oddané pouze na základě subjektivních názorů nebo neověřitelných výroků typu „vidí Kṛṣṇu“ nebo „nevidí v srdci Kṛṣṇu“ atd. Můžeme tedy očekávat, že v tomto významu narazíme na jasné a navenek rozeznatelné popisy tří druhů oddaných:

„Śrīla Rūpa Gosvāmī proto radí, abychom se stýkali s vaiṣṇavy způsobem, který odpovídá jejich postavení. V tomto verši nám říká, jak jednat s třemi druhy oddaných – *kaniṣṭha-adhikārīm*, *madhyama-adhikārīm* a *uttama-adhikārīm*. *Kaniṣṭha-adhikārī* je začátečník, který obdržel *hari-nāma* zasvěcení od duchovního mistra a snaží se zpívat svaté jméno Kṛṣṇy. Takového člověka bychom měli respektovat v mysli jako *kaniṣṭha-vaiṣṇavu*. *Madhyama-adhikārī* dostal duchovní zasvěcení od duchovního mistra, který ho zcela zaměstnal v transcendentální láskyplné službě Pánu. *Madhyama-adhikārīho* bychom měli považovat za oddaného nacházejícího se na středním stupni oddané služby.“

Následuje krátký popis *uttama-adhikārīho*:

„*Uttama-adhikārī* neboli největší oddaný je ten, kdo je velmi pokročilý v oddané službě.“

Výše uvedené je překlad výrazu *bhajana-vijñam* – „pokročilý v oddané službě“ použitého Rūpou Gosvāmīm.

„*Uttama-adhikārī* nepomlouvá druhé, jeho srdce je zcela čisté a dosáhl stavu ryzího vědomí Kṛṣṇy.“

První polovina výše uvedeného je překlad výrazů Śrīly Rūpy Gosvāmīho *anya-nindā-ādi-śūnya-hṛdam* – „jehož srdce [je] zcela prosté kritizování druhých, atd.“ Slovo „ryzí“ v druhé polovině zřejmě naznačuje, že druhá polovina výše uvedeného je překlad výrazu *ananyam* – „bez odchýlení“ (v překladu „ryzí“).

„Podle Śrīly Rūpy Gosvāmīho je společnost a služba takovému *mahā-bhāgavatovi* neboli dokonalému vaiṣṇavovi nanejvýš žádoucí.“

Ve výše uvedeném textu Śrīla Prabhupāda nazývá takového *uttama-adhikārīho mahā-bhāgavata*, neboli dokonalý vaiṣṇava.

„Člověk by neměl zůstat *kaniṣṭha-adhikārīm*, který je na nejnižším stupni oddané služby a zajímá se jen o uctívání Božstva v chrámu. Takový oddaný je popsán v jedenáctém zpěvu *Śrīmad Bhāgavatamu* (11.2.47):

*arcāyām eva haraye
pūjām yaḥ śraddhayehate
na tad-bhakteṣu cānyeṣu
sa bhaktaḥ prākṛtaḥ smṛtaḥ*

„Člověk, který je s vírou zaměstnán uctíváním Božstva v chrámu, ale který neví, jak se chovat k ostatním oddaným nebo lidem všeobecně, se nazývá *prākṛta-bhakta* neboli *kaniṣṭha-adhikārī*.“

Člověk by se měl proto povznést z postavení *kaniṣṭha-adhikārīho* na úroveň *madhyama-adhikārīho*. *Śrīmad Bhāgavatam* (11.2.46) popisuje *madhyama-adhikārīho* takto:

*īṣvare tad-adhīneṣu
bālīṣeṣu dviṣatsu ca
prema-maitrī-kṛpopekṣā
yaḥ karoti sa madhyama*

„*Madhyama-adhikārī* je oddaný, který uctívá Nejvyšší Osobnost Božství jako nejvyšší objekt lásky, přátelí se s oddanými Pána, je milostivý k nevědomým a vyhýbá se od přírody závistivým.“

To je způsob, jak náležitě rozvíjet oddanou službu. Tento verš Śrīly Rūpy Gosvāmīho nám radí, jak se chovat k různým oddaným. Z praktické zkušenosti můžeme vidět, že existují různé druhy vaiṣṇavů. *Prākṛta-sahajiyové* obvykle pronášejí Hare Kṛṣṇa *mahā-mantru*, ale přesto je přitahují ženy, peníze a omamné látky. Takoví lidé mohou pronášet svaté jméno Pána, ale nejsou náležitě očištěni. Měli bychom je ctít ve své mysli, ale jejich společnosti bychom se měli vyhýbat. Těm, kteří jsou nevinní a pouze svedení špatnou společností,

bychom měli pomoci, chtějí-li přijmout náležité pokyny od čistých oddaných.

Začátečníkům, kteří jsou skutečně zasvěcení pravým duchovním mistrem a s vážností se řídí jeho příkazy, bychom se však měli hluboce poklonit.

Hnutí pro vědomí Kṛṣṇy dává možnost každému bez rozlišení kasty, víry či barvy pleti. Zveme každého, aby se připojil k tomuto hnutí, poseděl s námi, najedl se *prasādam* a poslouchal o Kṛṣṇovi. Když vidíme, že někdo má opravdový zájem o vědomí Kṛṣṇy a chce být zasvěcen, přijmeme ho jako žáka v pronášení svatého jména Pána. Když je začínající oddaný skutečně zasvěcen a podle pokynů duchovního mistra oddaně slouží, měli bychom ho okamžitě přijmout jako pravého vaiṣṇavu a měli bychom se mu poklonit.“

Po popisu vnějších rozeznatelných příznaků *kaniṣṭha-* a *madhyama-adhikāriho* Śrīla Prabhupāda pokračuje v objektivním popisování příznaků *uttama-adhikāriho*, abychom mohli uplatnit vlastní pečlivý úsudek:

„Mezi mnoha takovými vaiṣṇavy můžeme najít někoho, kdo opravdu vážně slouží Pánu a přísně dodržuje všechny usměrňující zásady, džapuje předepsaný počet kol na růženci a stále přemýšlí, jak rozšířit hnutí pro vědomí Kṛṣṇy.“

Výše uvedené je další popis *uttama-adhikāriho*. Zde jsou rozeznatelné příznaky (*vilakṣaṇy*): 1. „opravdu vážně slouží Pánu“, 2. „přísně dodržuje všechny usměrňující zásady“, 3. „džapuje předepsaný počet kol na růženci“ a 4. „stále přemýšlí, jak rozšířit hnutí pro vědomí Kṛṣṇy“. Zdá se, že všechny čtyři popisy rozvíjejí výraz *bhajana-vijñam* – „pokročilý v oddané službě“. Nemusíme tedy spekulovat o významu výrazu „pokročilý v oddané službě“, že je to ten, kdo „vidí Kṛṣṇu ve svém srdci atd.“, ale jednoduše potřebujeme přijmout výše uvedený popis *uttama-adhikāriho* od Śrīly Prabhupādy.

„Takového vaiṣṇavu bychom měli přijmout jako *uttama-adhikāriho*, vysoce pokročilého oddaného, a měli bychom vyhledávat jeho společnost.“

Musíme si pamatovat, že výraz „takového vaiṣṇavu“ se týká vaiṣṇavy, který 1. „opravdu vážně slouží Pánu“, 2. „přísně dodržuje všechny usměrňující zásady“, 3. „džapuje předepsaný počet kol na růženci“ a 4. „stále přemýšlí, jak rozšířit hnutí pro vědomí Kṛṣṇy“. Śrīla Prabhupāda také ve výše uvedené větě používá dvakrát rozkazovacího způsobu „měli bychom“ a tak objasňuje, že každého vaiṣṇavu, který vykazuje čtyři výše uvedené charakteristiky, „bychom měli přijmout jako *uttama-adhikāriho*, vysoce pokročilého oddaného, a měli bychom vyhledávat jeho společnost“.

„...Pronášení svatých jmen Pána je tak vznešené, že když budeme pronášet Hare Kṛṣṇa *mahā-mantru* bez přestupků a opatrně se vyhýbat deseti přestupkům, můžeme se jistě dostat na úroveň, kdy porozumíme, že svaté jméno Pána se neliší od Pána samotného. Začínající oddaný by měl velice ctít toho, kdo dospěl k takovému porozumění.“

„Ten, kdo dospěl k takovému porozumění“, je *uttama-adhikārī*. Jak se jím oddaný stane? Pronášením svatých jmen bez přestupků a pečlivým vyhýbáním se deseti přestupkům se „postupně povznese“ na úroveň *uttama-adhikāriho*. Z toho můžeme také vyrozumět, že *uttama-adhikārī* pronáší Kṛṣṇova svatá jména bez deseti přestupků. Je důležité

poznamenat, že pronášení svatých jmen bez přestupků je objektivní příznak, který lze navenek ověřit.

„....Dokud nepronáší s vírou Hare Kṛṣṇa *mantru*, Kṛṣṇa se nezjeví: *sevonmukhe hi jihvādau svayam eva sphuraty adaḥ*. (*Bhakti-rasāmṛta-sindhu* 1.2.234) Nejvyšší Osobnost Božství nemůžeme poznat žádným umělým způsobem. Musíme s vírou věrně sloužit Pánu. Služba začíná jazykem (*sevonmukhe hi jihvādau*), což znamená, že bychom měli neustále pronášet svatá jména Pána a přijímat *kṛṣṇa-prasāda*. Neměli bychom pronášet nebo přijímat nic jiného. Když oddaný tento proces s vírou následuje, Nejvyšší Pán se mu zjeví. Když si člověk uvědomí, že je věčný Kṛṣṇův služebník, ztratí zájem o všechno ostatní kromě služby Kṛṣṇovi.“

Ted' by mohl kdokoliv začít tvrdit, že zrealizoval, že je věčným služebníkem Kṛṣṇy, ale výše uvedený výrok Śrīly Prabhupādy nám pomáhá pochopit, že takový oddaný ztratí zájem o všechno ostatní kromě služby Kṛṣṇovi.

Opět může kdokoliv tvrdit, že nemá zájem o nic jiného než o službu Kṛṣṇovi. Śrīla Prabhupāda však objasňuje, co ztráta zájmu o všechno kromě služby Kṛṣṇovi ve skutečnosti znamená, aby odstranil tento druh spekulace:

„Neustále myslí na Kṛṣṇu a přemýšlí, jak předat svaté jméno Kṛṣṇy ostatním, a ví, že jeho jedinou službou je rozšířit hnutí pro vědomí Kṛṣṇy po celém světě.“

Taková osoba vymýšlí způsoby šíření svatého jména Kṛṣṇy a hnutí pro vědomí Kṛṣṇy po celém světě. To proto, že „neustále myslí na Kṛṣṇu“. Tak nám Śrīla Prabhupāda poskytl velmi jasný a objektivní popis *uttama-adhikāriho*.

„Měli bychom ho uznat jako *uttama-adhikāriho* a okamžitě s ním navázat styk podle šesti způsobů (*dadāti pratigrhṇāti* atd.).“

Osoba, která vymýšlí způsoby šíření svatého jména Kṛṣṇy a hnutí pro vědomí Kṛṣṇy po celém světě, protože neustále myslí na Kṛṣṇu, má být uznána za *uttama-adhikāriho*. Bezpříčinnou milostí Śrīly Prabhupādy a Pána Caitanyī Mahāprabhua existuje v hnutí pro vědomí Kṛṣṇy (ISKCONu) mnoho vaiṣṇavů, na které se hodí výše uvedený popis *uttama-adhikāriho* a měli by být jako *uttama-adhikāri* uznáni. Nikdo by neměl sebe ani ostatní vystavovat klamu, že tito upřímní a zmocnění kazatelé svatých jmen Kṛṣṇy nejsou *uttama-adhikāri*. Společnost takových kazatelů by měla být okamžitě přijata.

„Pokročilého vaiṣṇavu, *uttama-adhikāriho*, bychom ve skutečnosti měli přijmout jako duchovního mistra.“

Takový neustále kázící vaiṣṇava by měl být přijat jako duchovní mistr.

„Měli bychom mu dát všechno, co vlastníme, neboť je přikázáno, že duchovnímu mistrovi bychom měli odevzdat všechno své vlastnictví.“

Měli bychom mu dát všechno, co vlastníme, neboť neustále vymýšlí způsoby šíření svatého

jména Kṛṣṇy a hnutí pro vědomí Kṛṣṇy po celém světě.

„*Bhramacārī* by měl žebrať almužny od ostatních a předávat je duchovnímu mistrovi. Neměli bychom však napodobovat chování pokročilého oddaného nebo *mahā-bhāgavaty*, aniž bychom byli seberealizovaní, neboť takové napodobování nakonec povede k poklesnutí.

Śrīla Rūpa Gosvāmī v tomto verši radí oddanému, aby byl natolik inteligentní, aby dokázal rozlišit *kaniṣṭha-adhikārīho*, *madhyama-adhikārīho* a *uttama-adhikārīho*. Měl by také znát své postavení a neměl by se snažit napodobovat oddaného na vyšší úrovni. Śrīla Bhaktivinoda Ṭhākura nám k tomu dává praktické pokyny: *uttama-adhikārīho* můžeme rozpoznat podle jeho schopnosti přivést mnoho pokleslých duší k vaiṣṇavismu.“

Výše uvedený citát od Śrīly Bhaktivinoda Ṭhākura, že *uttama-adhikārīho* můžeme rozpoznat podle jeho schopnosti přivést mnoho pokleslých duší k vaiṣṇavismu, jen znovu potvrzuje předchozí popisy navenek rozeznatelných příznaků *uttama-adhikārīho* uvedené Śrīlou Prabhupādou:

1. „opravdu vážně slouží Pánu“,
2. „přísně dodržuje všechny usměrňující zásady“,
3. „džapuje předepsaný počet kol na růženci“,
4. „stále přemýšlí, jak rozšířit hnutí pro vědomí Kṛṣṇy“,
5. „vymýšlí způsoby šíření svatého jména Kṛṣṇy“ a
6. „šíří hnutí pro vědomí Kṛṣṇy po celém světě“

„Nikdo by se neměl stát duchovním mistrem, aniž by dosáhl úrovně *uttama-adhikārīho*.“

Vnější příznaky toho, kdo dosáhl úrovně *uttama-adhikārīho*, byly uvedeny výše.

„Začínající vaiṣṇava nebo vaiṣṇava na prostřední úrovni může také přijímat žáky, ale tito žáci musí být na stejné úrovni a měli bychom porozumět, že pod jeho nedostatečným vedením nemohou udělat příliš velký pokrok ke konečnému životnímu cíli.“

Výraz „může také přijímat žáky“ odhaluje, že *kaniṣṭha-adhikārī* (jak je popisován v tomto verši Nektaru pokynů) nebo *madhyama-adhikārī* (též popisovaný v tomto verši) mohou také přijímat žáky. Tito žáci však nemohou udělat příliš velký pokrok ke konečnému životnímu cíli. Proč? Odpověď podává velmi jasně sám Śrīla Prabhupāda použitím výstižného výrazu „nedostatečné vedení“. Protože vedení takového duchovního mistra je nedostatečné.

Ze *Śrī Caitanya-caritāmṛty* víme, že vedení spočívá v příkladu a pokynu (*ācāra* a *prācāra*). Když procházíme popisy příznaků *kaniṣṭha-* a *madhyama-adhikārīho* uvedené v tomto verši, je zřejmé, že jejich schopnost vést žáky vlastním příkladem (*ācāra*) a pokynem (*prācāra*) je dosti omezená, a tedy nedostatečná.

„Žák by měl být proto opatrný, aby přijal *uttama-adhikārīho* za svého duchovního mistra.“

Uttama-adhikārī neboli vaiṣṇava, který 1. „opravdu vážně slouží Pánu“, 2. „přísně dodržuje

všechny usměrňující zásady“, 3. „džapuje předepsaný počet kol na růženci“, 4. „stále přemýšlí, jak rozšířit hnutí pro vědomí Kṛṣṇy“, 5. „vymýšlí způsoby šíření svatého jména Kṛṣṇy“ a 6. „šíří hnutí pro vědomí Kṛṣṇy po celém světě“ je však jistě dostatečně schopný vést své žáky příkladem (*ācāra*) i pokynem (*prācāra*). Proto Śrīla Prabhupāda zde uvádí, že oddaný by měl přijmout takového vaiṣṇavského kazatele jako duchovního mistra.

Každá upřímná a nezávistivá osoba, která se setká s výše uvedenými šesti příznaky *uttama-adhikāriho* (vybranými z významu), bude schopna vidět, že v hnutí pro vědomí Kṛṣṇy (ISKCONu) Śrīly Prabhupādy existuje mnoho takových duší. Tyto duše musí být uznány za „vysoce pokročilé oddané“, „pokročilé oddané“, „*mahā-bhāgavat*“ a „*uttama-adhikārī*“ podle jasné definice uvedené Śrīlou Prabhupādou a Śrīlou Rūpou Gosvāmīm.

Mohou existovat různé druhy nebo popisy *uttama-adhikārīch*, ale z nestranného studia tohoto verše, významů jeho slov, překladu a výkladu víme, že *uttama-adhikārī*, který musí být přijat jako duchovní mistr (podle tohoto výkladu), je upřímným vaiṣṇavou, který neustále káže svaté jméno po celém světě.

95. „Osvobozená duše nemůže poklesnout“

„Iluzorní energie Nejvyšší Osobnosti Božství působí v tomto hmotném světě nejen na podmíněné duše, ale někdy i na ty nejpokročilejší učence, kteří na základě realizace skutečně znají postavení tohoto hmotného světa. Jakmile si někdo myslí „Jsem toto hmotné tělo (*ahaṁ mametī*) a vše ve vztahu s ním je moje,“ je pod vlivem iluze (*moha*). Tato iluze způsobená hmotnou energií působí zvláště na podmíněné duše, ale někdy i na osvobozené. Osvobozenou duší je ten, kdo má dostatečné poznání hmotného světa, a není proto připoutaný k tělesnému pojetí života. Jelikož byl ale po dlouhou dobu ve styku s kvalitami hmotné přírody, i jeho může kvůli nepozornosti v transcendentálním postavení někdy iluzorní energie uchvátit.“ (*Śrīmad-Bhāgavatam* 5.18.4 význam)

96. „Mahā-bhāgavata nemůže poklesnout“

Někteří pro-*ṛtvikové* tvrdí, že *mahā-bhāgavata* nemůže nikdy poklesnout a pouze takový *mahā-bhāgavata* by měl být přijat jako *guru*.

Doktrína, že *mahā-bhāgavata* nemůže poklesnout, je však jednoduše falešná a nezakládá se na učení *gurua*, *sādhua* a *śāstry*. K těmto závěrům mohou dospět pouze ti, kdo neznají učení Śrīly Prabhupādy.

Zde je několik citátů Śrīly Prabhupādy, které ukazují, že *mahā-bhāgavata* opravdu může poklesnout:

„Māyāvādští filosofové představili svoje argumenty tak přitažlivým a květnatým jazykem, že poslouchání māyāvādské filosofie může někdy ovlivnit mysl dokonce i *mahā-bhāgavat* nebo i velice pokročilého oddaného.“ (*Śrī Caitanya-caritāmṛta*, *Ādi-līlā* 7.110 význam)

„Osvobozenou duší je ten, kdo má dostatečné poznání hmotného světa, a není proto připoutaný k tělesnému pojetí života. Jelikož byl ale po dlouhou dobu ve styku s kvalitami hmotné přírody, i jeho může kvůli nepozornosti v transcendentálním postavení někdy iluzorní energie uchvátit.“ (*Śrīmad-Bhāgavatam* 5.18.4 význam)

Ve významu slov *Śrīmad-Bhāgavatamu* 5.7.1 je Bharata Mahārāja definován jako *mahā-bhāgavata* jak v sanskrtu, tak v angličtině:

śrī-śuka uvāca
bharatas tu mahā-bhāgavato yadā bhagavatāvani-tala-
paripālanāya sañcintitas tad-anuśāsana-paraḥ pañcajanīṁ
viśvarūpa-duhitaram upayame.

śrī-śukāḥ uvāca — Śukadeva Gosvāmī řekl; *bharataḥ* — Mahārāja Bharata; *tu* — ale; *mahā-bhāgavataḥ* — *mahā-bhāgavata*, nejvznešenější oddaný Pána;

Musíme mít na paměti, že v kapitole *Bhāgavatamu*, kde se vyskytuje tento verš, Śrīla Śukadeva Gosvāmī hovoří o Bharatovi Mahārājovi, když byl králem ve svém prvním životě, jako o *mahā-bhāgavatovi*. Dozvídáme se, že Bharata Mahārāja poklesl kvůli připoutanosti k jelínkovi, třebaže byl *mahā-bhāgavata*. Tato událost je jasný důkaz, že i *mahā-bhāgavata* může z pokročilého duchovního postavení poklesnout.

97. „Mezery v sampradāyi dokazují ṛtvikismus“

Ṛtvik-māyā-vādī prohlašují, že údajné mezery v *paramparě* ukazují, že *ācāryové* zůstávají ve své funkci i po odchodu z tohoto světa.

Śrīla Prabhupāda však říká něco jiného:

„Co se týče systému *parampary*: velkým mezerám se není třeba divit. Tak jako my patříme do Brahmā *sampradāyi*, přijímáme poznání od Kṛṣṇy k Brahmovi, od Brahmy k Nāradovi, od Nārady k Vyāsadevovi, od Vyāsadevy k Madhvovi a mezi Vyāsadevou a Madhvou je velká mezera. Někdy se však uvádí, že Vyāsadeva stále žije a Madhva měl to štěstí, že se s ním osobně setkal. Podobně nalézáme v *Bhagavad-gītě*, že *Gītā* byla vyložena bohu Slunce před několika milióny lety, ale Kṛṣṇa v tomto systému *parampary* zmínil jen tři jména – Vivasvāna, Manu a Ikṣvāku; a tak tyto mezery nebrání porozumění systému *parampary*. Musíme vybrat významné *ācāryi* a následovat je. Systém *parampary* má také mnoho větví a všechny ty větve a podvětvě v učednické posloupnosti nelze zaznamenat. Musíme naslouchat autoritě *ācāryi* v té *sampradāyi*, k níž patříme.“ (dopis Dayānandovi, 12. duben 1968)

„Co se týče tvé otázky o učednické posloupnosti od Arjuny, je to jako když já mám žáky, takže v budoucnosti mohou tito četní žáci mít mnoho větví učednické posloupnosti. Takže v jedné linii žáků nemusíme vidět další jméno, které přichází z jiné linie. To však neznamená, že osoba, jejíž jméno se neobjevuje, v učednické posloupnosti nebyla. Nārada byl duchovní mistr Vyāsadeva a Arjuna byl Vyāsadevův žák, ne zasvěcený žák, ale byla mezi nimi jistá pokrevní spřízněnost. Takže existuje spojení tímto způsobem a nelze vyjmenovat všechny tyto vztahy v krátkém výčtu uvedeném v *Bhagavad-gītě takové, jaká je*. Další věc je, že učednická posloupnost neznamená, že člověk musí být přímo žákem konkrétní osoby. Závěry, které jsme se snažili vysvětlit v naší *Bhagavad-gītě takové, jaká je*, jsou stejné jako Arjunovy. Arjuna přijal Kṛṣṇu jako Nejvyšší Osobnost Božství a my také přijímáme tutéž pravdu v učednické posloupnosti Caitanyi Mahāprabhua. Věci, které se

rovnají jedné stejné věci, se rovnají i sobě navzájem. To je axiomatická pravda. Mezi námi a Arjunou tedy neexistuje rozdíl v názoru na porozumění Kṛṣṇy. Další příklad je, že strom má mnoho větví a jeden list najdeš tady a jiný list jinde. Když však vezmeš tento i onen list a vymačkáš z nich šťávu, uvidíš, že chuť je stejná. Chuť je závěr a podle chuti můžeš pochopit, že oba listy pocházejí ze stejného stromu.“ (dopis Kīrtanānandovi, 25. leden 1969)

Slovy Śrīly Prabhupādy tedy „učednická posloupanost neznamená, že člověk musí být přímo žákem konkrétní osoby“. Časové mezery mezi různými *ācāryi* v seznamu na začátku *Bhagavad-gīty* neznamenaají, že předchozí *ācārya* zasvětil dalšího systémem zástupného post-*samādhi* zasvěcení.

98. „Fyzický guru není třeba“

„...Bůh se nazývá *caitya-guru*, duchovní mistr v srdci. A fyzický duchovní mistr je milost Boha. Když Bůh vidí, že jste upřímní, dá vám duchovního mistra, který vám může poskytnout útočiště. Pomůže vám zevnitř a zvenčí, zvenčí v podobě fyzického duchovního mistra a zevnitř jako duchovní mistr v srdci.“ (rozhovor, Řím, 23. květen 1974)

„...Kṛṣṇa je v našem srdci. *Hṛdy antaḥ-sthaḥ*. Proto jakmile začneme mít trochu náklonnosti ke Kṛṣṇovi, dá nám ze srdce příznivý pokyn, takže můžeme dělat postupný pokrok. Kṛṣṇa je první duchovní mistr, a když začneme mít větší zájem, musíme jít za fyzickým duchovním mistrem. To přikazuje příští verš.“

*tad viddhi-pranipātena
paripraśnena sevayā
upadekṣyanti te jñānaṁ
jñāninas tattva-darśinaḥ*

...Nikdo se nemůže stát lékařem pouze tím, že si na trhu koupí knihu a bude ji doma číst. To není možné. Musíte se přihlásit na lékařskou fakultu a podstoupit výcvik a praktické zkoušky, mnoho různých věcí. Pouhým zakoupením knihy to není možné. Podobně, když se chcete naučit *Bhagavad-gītu* nebo jakékoliv jiné transcendentální téma, zde je pokyn samotného Pána Kṛṣṇy. Pán Kṛṣṇa samotný, protože vyslovil tuto *Bhagavad-gītu*, říká *tad viddhi pranipātena paripraśnena sevayā*. Musíte jít za osobou, které se dokážete odevzdat. To znamená, že musíte zjistit: „Kdo je ta pravá osoba, která mi může předat pokyny o *Bhagavad-gītě* nebo jakémkoliv védském díle či písmu?“ A ne že budete hledat nějakou osobu podle svého rozmaru.

Ne. Musíte vyhledat velmi vážnou osobu, která věci opravdu rozumí. Proč byste se jinak odevzdávali? Ne. Pak se není třeba odevzdávat. Zde je však jasně řečeno: „Musíte se odevzdat osobě.“ To znamená, že musíte vyhledat takovou osobu, které se můžete dobrovolně odevzdat. Když ji nenajdete, vaše mise nebude splněna.

...Nejen se odevzdat, ne slepě. Musíte být schopni se dotazovat. *Paripraśna*. Další kvalifikací je *paripraśna*. *Paripraśna* znamená dotazování se. Bez něho nemůžete udělat pokrok.“ (přednáška, *Bhagavad-gītā* 4.34, New York, 14. srpen 1966)

Slovy Śrīly Prabhupādy tedy:

„...musíme jít za fyzickým duchovním mistrem.“

Evidentní.

„Pouhým zakoupením knihy to není možné. Podobně, když se chcete naučit *Bhagavad-gītu* nebo jakékoliv jiné transcendentální téma... Musíte jít za osobou, které se dokážete odevzdat...“

Śrīla Prabhupāda zůstává zakládajícím *śikṣā-guruem* všech oddaných v ISKCONu. Jeho knihy zůstávají zákoníky naší společnosti, ale pro přijetí *dīkṣi* je třeba jít za současným článkem.

„...Nejen se odevzdat, ne slepě. Musíte být schopni se dotazovat.“

Jak se dotazujeme duchovního mistra po jeho odchodu?

99. „Nedokonalí guruové zmínění v *Kṛṣṇa-bhajanāmṛtē* jsou *kula-guruové*“

Kṛṣṇa-bhajanāmṛta je kniha Śrīly Narahariho Sarakāra, blízkého společníka Pána Caitanyi Mahāprabhua, na kterou se odvolávají Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura a Śrīla Bhaktinoda Ṭhākura. Jedním z témat této důležité knihy je, co dělat, když *guru* poklesne nebo má potíže. Zde uvedený pokyn představuje základ několika zákonů ISKCONu ohledně poklesnutí *guruů* atd.

Někteří tvořiví pro-*ṛtvikové* vymysleli další doktrínu, že *guruové*, o nichž se hovoří v *Kṛṣṇa-bhajanāmṛtē*, jsou pouze rodinní kněží neboli *kula-guruové* a ne „duchovní“ mistři. Tím chtějí naznačit, že *kula-guru* může poklesnout, ale ostatní, kdo jsou duchovními mistry, nikdy nepoklesnou. To, co *Bhajanāmṛta* uvádí o poklesnutí *guruů*, se tedy netýká ISKCONu, protože v něm nemáme *kula-guruy*.

Toto je však nepodložené, protože to Narahari Sarakāra v původním textu nikde nezmiňuje. Text ve skutečnosti nikde neuvádí výraz *kula-guru*, když hovoří o poklesnutí *guruů*.

Text *Bhajanāmṛty* jasně praví, že *guruové*, o nichž je řeč, jsou praktikující vaiṣṇavští *guruové*. I kdybychom měli přijmout jejich spekulativní argument, jaký je rozdíl v tom, jestli je *guru kula-guru*, nebo ne, je-li to praktikující vaiṣṇava? Na základě jakého závažného ospravedlnění lze říci, že tato pravidla se týkají pouze *kula-guruů*?

Tato doktrína je tedy mylná a lze ji zavrhnout jako další výplod fantazie *ṛtvik-vādhich*.

100. „Zákony ISKCONu založené na *Kṛṣṇa-bhajanāmṛtē* jsou nepřijatelné“

Zákony ISKCONu o pozastavení funkce *guruů* a souvisejících tématech jsou založeny na *Kṛṣṇa-bhajanāmṛtē*, knize napsané Śrīlou Naraharim Sarakārem, osobním společníkem Pána Caitanyi (zpíváme o něm při *sandhyā-ārati*: „*narahari-ādi-kori cāmara dhulāya*“). Z této knihy je velmi zřejmé, co dělat ve vztahu k pokleslým *guruům* atd.

Někteří zatvrzelí pro-*ṛtvikové* hlásají tento bezvýznamný argument v zoufalé snaze racionalizovat svoji herezi: neměli bychom se odvolávat na *Kṛṣṇa-bhajanāmṛtu* ve vztahu k pokleslým *guruům*, protože nám Śrīla Prabhupāda neřekl, abychom se na ni odvolávali.

Nedostatek logiky by měl být jasný. Śrīla Prabhupāda nás učil odvolávat se na knihy předchozích *ācāryů* a dílo Śrīly Narahariho očividně patří do této kategorie.

Zde je jedna z mnoha citací týkajících se knih předchozích *ācāryū* a védských spisů:

„Čistí oddaní napsali na základě autorizovaných písem mnoho knih plných poznání. Śrīla Rūpa Gosvāmī a jeho pomocníci sepsali podle pokynů Pána Śrī Caitanyī Mahāprabhua nejruznější díla poskytující vedení budoucím oddaným a každý, kdo má upřímný zájem dosáhnout úrovně čistého oddaného Pána, musí této literatury využít.“ (*Śrīmad-Bhāgavatam* 3.7.39 význam)

Tato kniha napsaná gaudīya-vaiṣṇavským *ācāryou* výslovně rozebírá téma, co s *gurue*m (*dīkṣā* i *śikṣā*), který má potíže. Proč ji *ṛtvik-vāḍī* chtějí zavrhnout? Existuje nějaký jiný důvod kromě toho, že nepodporuje jejich doktrínu?

Kṛṣṇa-bhajanāmṛta byla tak důležitá, že ji Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura vydal. Na jakém základě lze zavrhnout její autoritu?

101. „Měníme pouze podrobnosti, ne principy“

Ṛtvikovci tvrdí: „Systém post-*samādhī* zasvěcování *ṛtvikem* mění jen podrobnosti provádění zasvěcovacího obřadu, a ne princip samotného zasvěcování.“

Když argumentujeme, že systém post-*samādhī* *ṛtvika* nenásleduje precedenty dané *gurue*m, *sādhue*m a *śāstrou*, někteří pro-*ṛtvikové* namítají, že systém post-*samādhī* *ṛtvika* ve skutečnosti *gurua*, *sādhua* a *śāstru* následuje.

Jejich doktrína zní takto:

„Śrīla Prabhupāda definuje *dīkṣu* takto: ‚Dīkṣa je způsob, jak probudit své transcendentální poznání a zničit všechny následky způsobené hříšnými činnostmi. Osoba zběhlá ve studiu zjevených písem tento způsob zná jako *dīkṣu*.‘ (*Bhakti-sandarbhā* 283 citovaná ve *Śrī Caitanya-caritāmṛtē*, *Madhya-līle* 15.108 význam)

Dīkṣā má dva funkční aspekty: přenos transcendentálního poznání a zničení hříšných reakcí. V systému post-*samādhī* *ṛtvika* se uplatňují obě tyto funkce. Osoba může probudit transcendentální poznání studiem knih Śrīly Prabhupādy a oddanou službou jsou zničeny hříšné reakce.

Podrobnosti zasvěcování se v systému post-*samādhī* *ṛtvika* mění; principy ne.“

Výše uvedené tvrdí pro-*ṛtvikovci*. Požadavek, že musíme přijmout zasvěcení a vedení od žijícího duchovního mistra, je však princip, ne podrobnost. To lze zjistit studiem prvních pěti principů předaných nám Śrīlou Rūpou Gosvāmīm a Śrīlou Prabhupādou v Nektaru oddanosti, kap. 6:

„Základní zásadou například je, že člověk musí přijmout duchovního mistra. Upřesnění, jak člověk dodržuje pokyny duchovního mistra, se považuje za detail. Když člověk například dodržuje pokyn svého duchovního mistra a tento pokyn se liší od pokynů jiného duchovního mistra, říkáme tomu detailní informace. Základní zásada přijmout duchovního mistra však platí pro všechny, i když detaily se mohou lišit. Śrīla Rūpa Gosvāmī se zde nechce rozepisovat o detailech, ale chce nám předložit pouze základní pravidla.“ (Nektar oddanosti)

Prvních pět základních principů oddané služby zahrnuje přijetí osobního, žijícího duchovního mistra:

„Vyjmenovává následující základní zásady: (1) odevzdat se pod ochranu lotosových nohou pravého duchovního mistra, (2) dostat zasvěcení od duchovního mistra a učit se od něj, jak vykonávat oddanou službu, (3) dodržovat nařízení duchovního mistra s vírou a oddaností, (4) následovat pod vedením duchovního mistra šlépěje velkých *ācāryū* (mistrů), (5) dotazovat se duchovního mistra, jak pokročit v rozvoji vědomí Kṛṣṇy...“

Těchto pět základních principů se nachází také ve *Śrī Caitanya-caritāmṛtē, Madhya-līle* 22.115 význam:

„Na cestě usměrněné oddané služby musí člověk dodržovat následující prvky: (1) Musí přijmout pravého duchovního mistra. (2) Musí od něho přijmout zasvěcení. (3) Musí mu sloužit. (4) Musí od duchovního mistra přijímat pokyny a dotazovat se, aby se seznámil s oddanou službou. (5) Musí následovat příkladu předešlých *ācāryū* a následovat pokyny dané duchovním mistrem.“

Nyní prozkoumejme, co by *ṛtvikové* dělali, když narazí na těchto pět základních principů oddané služby. (Můžeme vzít v úvahu verzi Nektaru oddanosti i verzi *Śrī Caitanya-caritāmṛty*.)

Princip 1:

1. Odevzdat se pod ochranu lotosových nohou pravého duchovního mistra (Nektar oddanosti)

1. Musí přijmout pravého duchovního mistra (*Śrī Caitanya-caritāmṛta*)

Pro-*ṛtvikovci* se mohou pokusit vykroutit tvrzením, že to znamená, že přijímáme Śrīlu Prabhupādu jako svého duchovního mistra, jako své útočiště, ale stále zůstává otázka, jak si můžeme být jisti, že nás Śrīla Prabhupāda opravdu přijal, když tu není osobně přítomen, aby to učinil?

Princip 2:

2. Dostat zasvěcení od duchovního mistra a učit se od něj, jak vykonávat oddanou službu (Nektar oddanosti)

2. Musí od něho přijmout zasvěcení (*Śrī Caitanya-caritāmṛta*)

Podívejme se, jak Śrīla Prabhupāda formuloval princip 2. Říká, že oddaný by měl dostat zasvěcení od duchovního mistra a učit se od něj, jak vykonávat oddanou službu. Výraz „učit se od něj“ odhaluje, že „on“, na něhož se zde poukazuje, je žijící osoba, s níž můžeme interaktivně komunikovat.

Výraz „něj“ ve verzi Nektaru oddanosti odhaluje, že duchovní mistr, od něhož oddaný přijímá zasvěcení, je tentýž duchovní mistr, od něhož se musí učit, jak vykonávat oddanou službu. Pro-*ṛtvikovci* tvrdí, že *dīkṣā-guru* je Śrīla Prabhupāda. Jak se ale podle této představy budou od Śrīly Prabhupādy učit a interaktivně s ním komunikovat?

Princip 3:

3. Dodržovat nařízení duchovního mistra s vírou a oddaností (Nektar oddanosti)

3. Musí mu sloužit (*Śrī Caitanya-caritāmṛta*)

Śrīla Prabhupāda potom říká v principu 3, že oddaný by měl dodržovat nařízení duchovního mistra s vírou a oddaností. Ne že *dīkṣā-guru* je pouhý *ṛtvik*, který jen provede obřad a tím to pro něho končí, někdo, jehož nařízení není zasvěcený žák vázán poslouchat. Ne. Z principu 3 víme, že bychom měli dodržovat nařízení duchovního mistra s vírou a oddaností. Slovo „mu“ ve verzi *Śrī Caitanya-caritāmṛty* objasňuje, že oddaný by měl sloužit a dodržovat nařízení právě toho duchovního mistra, od něhož obdržel zasvěcení, s vírou a oddaností.

Princip 4:

4. Následovat pod vedením duchovního mistra šlépěje velkých *ācāryů* (mistrů) (Nektar oddanosti)

5. Musí následovat příkladu předešlých *ācāryů* a následovat pokyny dané duchovním mistrem (*Śrī Caitanya-caritāmṛta*) [Toto Śrīla Prabhupāda uvádí jako bod 5 ve *Śrī Caitanya-caritāmṛtě*.]

Zde Śrīla Prabhupāda používá ve verzi Nektaru oddanosti výraz „pod vedením duchovního mistra“. To je další důkaz, že duchovní mistr, na něhož se zde poukazuje, je žijící duchovní mistr, od něhož můžeme získávat přímé vedení. (Všichni předchozí *ācāryové* přijali zasvěcení od žijícího duchovního mistra, takže bychom to měli učinit také, abychom „následovali příkladu předešlých *ācāryů*“...)

Princip 5:

5. Dotazovat se duchovního mistra, jak pokročit v rozvoji vědomí Kṛṣṇy (Nektar oddanosti)

4. Musí od duchovního mistra přijímat pokyny a dotazovat se, aby se seznámil s oddanou službou (*Śrī Caitanya-caritāmṛta*) [Toto Śrīla Prabhupāda uvádí jako bod 4 ve *Śrī Caitanya-caritāmṛtě*.]

Při formulaci tohoto principu Śrīla Prabhupāda použil výrazy „dotazovat se“, čímž objasnil, že bychom se měli dotazovat duchovního mistra. Jak je možné se nyní (po fyzickém odchodu Jeho Božské Milosti) dotazovat a dostávat odpovědi? Tyto dotazy očividně vyžadují přítomnost žijícího duchovního mistra.

Je jasné, že přijímání zasvěcení a pokynů od žijícího fyzického duchovního mistra je základní princip, a ne podrobnost, kterou pro-*ṛtvikovci* mohou snadno pominout. Je to základní princip oddané služby; přijetí zasvěcení od žijícího, fyzického duchovního mistra se nelze vyhnout.

Jelikož je doktrína post-*samādhi ṛtvika* v rozporu se základními principy oddané služby, které učil Pán Caitanya, Śrīla Rūpa Gosvāmī a Śrīla Prabhupāda, následovníci Śrīly Prabhupādy a Pána Caitanyi Mahāprabhua ji nemohou přijmout.

102. „Guru podřízený GBC nemůže být pro své žáky ‚sākṣād-dharitva“

Śrīla Prabhupāda stanovil GBC jako svrchovanou autoritu ISKCONu. *Guruové* také podléhají GBC, ale to nesnižuje jejich postavení, protože rozhodnutí GBC představují rozhodnutí Śrīly Prabhupādy pro jeho ISKCON a jeho žáky. *Guruové* jsou služebníky Śrīly

Prabhupādy, a proto jsou i služebníky jeho reprezentativní správní rady, GBC.

Śrīla Bhaktivinoda Ṭhākura ve své knize *Godruma-kalpataṭi* napsal, že v organizaci *nāma-haṭṭa*, kterou založil, bude správní radou skupina starších vaiṣṇavů. Rozhodnutí této skupiny, říká Śrīla Bhaktivinoda Ṭhākura, má být považováno za totožné s rozhodnutím samotného Pána Nityānandy Prabhu, zakladatele *nāma-haṭṭy*, tržiště svatého jména.

Guru podřízený shromáždění starších vaiṣṇavů není moderní výmysl. Před Śrīlou Rāmānujācāryou byl jedinou a svrchovanou autoritou Śrī vaiṣṇavské komunity Śrīla Yamunācārya. Ten chtěl zasvětit Rāmānujācāryu, který studoval pod vedením *māyāvādiho* Yādavaprakāši. Rāmānujācārya opustil māyāvādskou třídu právě v té době, kdy ho Yamunācārya zavolal. Rāmānuja byl v extázi a spěchal za ním. Když dorazil do Śrī Raṅgamu, aby se s Yamunācāryou setkal, zjistil, že ten se mezitím odebral na Vaikuṇṭhu.

Yamunācārya měl skupinu starších žáků, které zmocnil, aby činili rozhodnutí. Setkali se a rozhodli, že Rāmānuja by měl být správně připraven a později převzít vedení celé Śrī vaiṣṇavské komunity. Rozhodli se, že by mu měl pomoci Mahāpūrṇa, Yamunācāryův žák. Ten ihned souhlasil a vydal se do Kāñcīpuram, kde Rāmānuja žil. Zde je tedy konkrétní příklad *vaiṣṇava-sabhy*, shromáždění starších vaiṣṇavů, s výkonnou pravomocí.

Později Rāmānuja přijal *sannyās* a stal se vůdcem s mnoha žáky. V jejich *parampaře* bylo žákům dovoleno přijímat žáky za fyzické přítomnosti *gurua*. Rāmānuja měl tedy žáky i v přítomnosti svého *dikṣā-gurua*, Śrīly Mahāpūrṇy. Ten mu jednoho dne řekl, aby šel za Goṣṭhipūrṇou a naučil se od něho význam jedné *vaiṣṇava-mantry*.

Rāmānuja šel za Goṣṭhipūrṇou, ale Goṣṭhipūrṇa považoval Rāmānuju za nekvalifikovaného a řekl mu, aby se vrátil později. To se opakovalo sedmkrát. Nakonec Rāmānuja přestal jít a prožíval velkou úzkost. Rāmānujovi žáci informovali jeho *dikṣā-gurua*, Śrīlu Mahāpūrṇu, který poslal svému duchovnímu bratrovi Goṣṭhipūrṇovi žádost, aby laskavě projevil Rāmānujovi milost, což se poté stalo.

Za povšimnutí stojí, že Rāmānujovi žáci si nezačali dělat starosti, že jejich *gurua* považuje vyšší autorita za nekvalifikovaného, čímž je relativizován atd. Cítili k Rāmānujovi úctu a věnost a byli mu jednoduše odevzdáni. Rāmānujovi duchovní bratři nebo duchovní bratranci s ním samozřejmě nemuseli mít stejný druh vztahu. Stejným způsobem současní *guruové* v ISKCONu pracují pod vedením GBC, která jim může dávat různé pokyny, ale v očích žáků je *guru* vždy představitelem Nejvyššího Pána. Kdyby to bylo ve dvacátém století, žáci by si mohli dělat starosti kvůli tomu, že jejich *guru* není *mahā-bhāgavata*, který nikdy neudělá žádné chyby, o odmítnutí výkladu *vaiṣṇava-mantry* kvůli tomu, že je považován za nekvalifikovaného, ani nemluvě.

Jelikož však žili ve védské společnosti, neprojevovali takové nepochopení. Věděli, že *guru* je *sākṣād-dharitva* v tom smyslu, že předává transcendentální poznání netknuté a beze změny svým příkladem i pokyny, ale také že *guru* je služebníkem vyšších duchovních autorit a že to nijak nesnižuje jeho postavení. Jen to dokazuje, že *guru* je služebníkem vaiṣṇavů, zvláště starších vaiṣṇavů, které zakladatel obdařil duchovní zodpovědností.

V mnoha případech je vidět, že *vaiṣṇava-sabhā* činí rozhodnutí, která *guruové* následují. Mezi tím, že *guru* je služebníkem shromáždění starších vaiṣṇavů (*vaiṣṇava-sabhy*), a tím, že je *sākṣād-dharitva* pro své žáky, není rozpor. Śrīla Bhaktivinoda Ṭhākura napsal, že dělá to či ono, jen aby splnil pokyny nadřízených. Vždy zachoval podřízenost správní radě organizace *nāma-haṭṭa*, kterou založil. To nesnižuje jeho postavení, naopak to ukazuje, jak byl slavný.

„Musíme tedy jít za osobou, která je stejně dobrá jako Śrī Caitanya Mahāprabhu. Stejně dobrá... Jak se může někdo stát Śrī Caitanyou Mahāprabhuem? Je Bůh. Jak se může člověk stát stejně dobrým jako Śrī Caitanya Mahāprabhu? Je potom také Bůh? Ne. Nemusí být Bohem a ani se jím nikdy stát nemůže. To je scestné. Osoba rovná Śrī Caitanyovi Mahāprabhuovi je ta, která říká přesně to, co říká Caitanya Mahāprabhu. To ho činí rovným Pánu. Nic si nevymýšlí. Pokud jen opakujete to, co říká Kṛṣṇa nebo Caitanya Mahāprabhu, budete mi rovni. Rovni mně? To je *guru*. *Guru* znamená ten, kdo je roven. *Sākṣād dharitvena samasta-śāstrair uktas tathā bhāvyata eva sadbhiḥ*. Proč je *guru* přijímán jako samotný Bůh? Je to snad *māyāvādská* filosofie? Ne. To není *māyāvāda*. Jelikož je nanejvýš důvěrný služebník Boha – *kintu prabhor yaḥ priya eva tasya* – proto je stejně dobrý jako Bůh. Je Bohu velmi, velmi drahý. Proč? Protože neříká žádné nesmysly, které neříká jeho mistr, to je vše. To je kvalifikace.“ (přednáška ze *Śrī Caitanya-caritāmṛty*, *Madhya-līly* 22.104, 10. červenec 1976)

103. „My jsme tradicionalisté“

Jeden z posledních triků *ṛtvik-vādīch* je představovat se jako praví tradicionalisté. Říkají: „My jsme ta skupina, která nic nemění; my jsme ti, kdo následují tradici ISKCONu.“ Říkají, že Śrīla Prabhupāda byl *dīkṣā-guru* ISKCONu (před svým odchodem) a že bychom se toho měli držet, beze změny (i po jeho odchodu). Samozřejmě, slogany mohou znít přitažlivě: „Beze změny!“ nebo „My následujeme tradici!“, ale po analýze se tyto výroky ukáží jako nesmyslné.

Proč neříci: „Pán Brahmā je původní *dīkṣā-guru* v naší *sampradāyi*, neměli bychom nic měnit a nechat ho, aby zůstal zasvěcujícím *guruem* všech!“

(To by mělo alespoň tu výhodu, že Brahmā je stále fyzicky přítomný – i když obtížně dostupný.)

Tradice je něco jiného než neustále se měnící výmysly. Śrīla Prabhupāda vysvětluje: „Ten, kdo je nyní žákem, je budoucím duchovním mistrem.“ (*Śrīmad-Bhāgavatam* 2.9.43 význam)

To je tradice.

11. Následky *ṛtvikismu*

104. *Ṛtvikismus* je smrtící zbraň Kaliho
105. *Guru* jako duchovní bratr
106. Činí ze Śrīly Prabhupādy zónového *ācāryu*
107. Podporuje představu, že *dīkṣu* lze přijmout od kteréhokoliv předchozího *ācāryi*
108. Povzbuzuje k přijetí *dīkṣi* mimo ISKCON
109. Minimalizuje moc Śrīly Prabhupādy
110. Maření času
111. Odvracení lidí od vědomí Kṛṣṇy
112. Zásobování antisektářského hnutí argumenty
113. Urážení vaiṣṇavů
114. Prosazuje nezodpovědnost
115. Zbavuje významu postavení žáka
116. Porušuje zákon žákovské posloupnosti

104. *Ṛtvikismus* je smrtící zbraň Kaliho

Kali šíří svůj vliv vytvářením rozkolu mezi oddanými. Význam slova Kali je „hádka“. Śrīla Prabhupāda chtěl, abychom vyjádřili svoji lásku k němu jednotou a spoluprací. Také řekl, že toto hnutí nelze zastavit žádným vnějším vlivem, ale je možné je zničit zevnitř. Nezodpovědné šíření *ṛtvikismu* místo skutečného učení Śrīly Prabhupādy vytváří mezi vaiṣṇavy zmatek a rozkol.

105. *Guru* jako duchovní bratr

Žák ISKCONského *guru*a by mohl přijmout *ṛtvikismus* a začít se považovat za duchovního bratra svého vlastního duchovního mistra. Přijetí takové absurdity je jeden z nejzávažnějších druhů přestupků zvaný *maryādā-vyatikrama*.

„I ten, kdo dobře ovládá transcendentální vědu, si musí dávat pozor na přestupek *maryādā-vyatikrama* neboli neomalené chování k nadřazené osobnosti. Podle příkazů písem si každý má dávat dobrý pozor, aby nepřestupoval zákon *maryādā-vyatikramy*, neboť když tak učiní, ztratí délku života, bohatství, slávu, zbožnost a požehnání celého světa.

...Pán nikdy netoleruje neomalenost v podobě *maryādā-vyatikramy*.“ (Śrīmad-Bhāgavatam 3.4.26 význam)

„Naše hnutí pro vědomí Kṛṣṇy je založeno na naprosté sounáležitosti a lásce, ale je zde slovo *maryādā*, které znamená úctu, jež by měla být vždy prokazována duchovnímu mistrovi a starším členům.“ (dopis Śrīly Prabhupādy, 17. duben 1970)

Považovat se tedy za duchovního bratra svého *dīkṣā-guru*a je jistě velký a sebezničující přestupek.

106. Činí ze Śrīly Prabhupādy zónového ācāryu

Rtvikovci zdůrazňují, že Śrīla Prabhupāda byl jediný *dīkṣā-guru* v ISKCONu a že by jím měl zůstat. Ve skutečnosti bylo to, že byl Śrīla Prabhupāda jediný *guru*, dáno okolnostmi, nebylo to založeno na nějakém neměnném principu nebo příkazu. Śrīla Prabhupāda opakovaně zval své duchovní bratry ke kázání na Západě. Máme si myslet, že kdyby byli na Západě, Śrīla Prabhupāda by jim nedovolil být řádnými *dīkṣā-guruy* a zasvěcovat? Měli bychom si myslet, že by jednali pouze jako zástupci jménem svého duchovního bratra, Śrīly Prabhupādy?

Rtvikismus předpokládá, že Śrīla Prabhupāda byl a měl by zůstat zónovým *ācāryou* planety Země, ale kde Śrīla Prabhupāda řekl, že chce být jediným *guruem* v ISKCONu? O tom, že zůstane jediným *guruem* po svém odchodu, ani nemluvě.

107. Podporuje představu, že dīkṣu lze přijmout od kteréhokoliv předchozího ācāryi

Samotná tato myšlenka je přestupek. Śrīla Prabhupāda nás opakovaně varoval před přeskakováním současných *ācāryů*. Jayagopāla, *kāyastha* z vesnice Kandry v Bengálsku, byl vyobcován z vaiṣṇavské společnosti Śrī Vīrabhadrou Gosvāmīm (inkarnací Pána Viṣṇua), když se snažil přeskočit svého duchovního mistra.

Nedávno jeden *rtvik-māyā-vādī* kázal jedné kongregační oddané a navrhoval, aby přijala zasvěcení od Śrīly Prabhupādy, na což odpověděla: „Pokud mohu přijmout zasvěcení přímo od Śrīly Prabhupādy, pak bych se – jako *grhastha* – cítila více inspirována přijmout zasvěcení od Śrīly Bhaktivinoda Ṭhākura.“

Jakmile se přijme princip přijímání *dīkṣi* od *ācāryi*, který odešel, bude hranicí jen obloha. Bylo by překvapující začít potkávat lidi, kteří by tvrdili, že je zasvětil Śrīla Rūpa Gosvāmī nebo Śrīla Īśvara Purī.

108. Povzbuzuje k přijetí dīkṣi mimo ISKCON

Oddaní obvykle touží být ve svém životě osobně vedeni žijícím *guruem*. Je-li šířen *rtvikismus*, mnozí by se mohli cítit podníceni jít mimo ISKCON za žijícím, fyzickým *guruem*, s nímž by navázali běžný vztah *gurua* a žáka. Poskytnou jim tyto duchovní vůdci čisté poselství a standardy předložené Śrīlou Prabhupādou?

109. Minimalizuje moc Śrīly Prabhupādy

Uvádí se, že vaiṣṇavova moc se měří jeho schopností změnit pokleslé duše ve vaiṣṇavy. Śrīla Prabhupāda řekl, že jeho mystická síla spočívá v tom, že změnil tolik obyvatel Západu nízkého původu ve vaiṣṇavy. Je patrné, že takzvané inkarnace, které předváděním nějaké mystické síly shromažďují mnoho následovníků, nedokáží své stoupence odvrátit ani od kouření. Podle některých *rtvik-māyā-vādích* Śrīla Prabhupāda nedokázal vytvořit ani jediného duchovního mistra. Touto propagandou („Prabhupāda byl opravdu vznešený, ale všichni jeho žáci jsou nekvalifikovaní“) ničí i víru oddaných v kázání Śrīly Prabhupādy.

110. Maření času

Rtvikovci si zřejmě neuvědomují, že všechny jejich argumenty již byly dávno vyvráceny, a tak dále vymýšlejí nové odstíny svých teorií. Tím se vyplývá mnoho času. Kolik ISKCON-hodin bylo ztraceno vyvrácením jejich sbírky nesmyslných, spekulativních dokumentů? Samozřejmě, ve skutečnosti je čte velmi málo oddaných, protože jsou příliš zaneprázdněni službou Kṛṣṇovi, ale přesto je to rušivá věc.

111. Odvracení lidí od vědomí Kṛṣṇy

Víra mnoha lidí byla ovlivněna pomlouvačnou anti-ISKCONskou propagandou *rtvik-vādīch*. Někteří byli ovlivněni natolik, že zahodili své korálky z krku, přestali džapovat a zcela zanechali oddané služby. Pomlouváním ISKCONu na veřejnosti – zvláště na internetu – také odvracejí lidi od útočiště lotosových nohou Śrīly Prabhupādy.

112. Zásobování antisektářského hnutí argumenty

Jestli někomu kázání *rtvikovců* pomohlo, pak to jsou antisektáři. Vytvářením a propagací své *apasampradāyové* filosofie *rtvikovci* povzbuzují nepřátele vaišnavů, aby pohlíželi na hnutí Hare Kṛṣṇa jako na novou, nebezpečnou sektu postrádající napojení na pravé védské učení.

113. Urážení vaišnavů

Rtvik-vādī tvrdí, že když pokleslo tolik *guruů*, zbývající *guruové* jsou také pokleslí nebo, pokud již nepoklesli, je to jen otázka času, než se tak stane. To uráží ISKCONské *gury* s dobrou pověstí. Snažit se zničit *guru-bhakti* žáků a aspirujících žáků také představuje velmi vážný přestupek.

Ve *Śrī Caitanya-caritāmṛtē* (*Madhya-līlā* 15.261) Śrīla Prabhupāda cituje rozhovor mezi Mārkaṇḍeyou a Bhagīrathou ze *Skanda Purāṇy*:

„Můj milý králi, ten, kdo se posmívá vznešenému oddanému, ztratí výsledky svých zbožných činností, svůj majestát, svou pověst a své syny. Vaišnavové jsou velké duše. Každý, kdo je pomlouvá, poklesne do pekla známého jako Mahāraurava spolu se svými předky. V pekelných podmínkách se zajisté ocitnou ti, kdo vaišnavu zabijí, pomluví, závidějí mu, hněvají se na něj, nepokloní se mu a neradují se, když jej vidí.“

Hari-bhakti-vilāsa (10.314) zas uvádí tento citát z *Dvārakā-mahātmyi*:

*kara patraiś ca phālyante
sutivrair yama-śāsanaiḥ
nindāṁ kurvanti ye pāpā
vaiṣṇavānāṁ mahātmānāṁ*

V rozhovoru mezi Prahlādem Mahārājem a Bali Mahārājem se uvádí: „Ti hříšníci, kteří pomlouvají vaišnavy, již jsou všichni velké duše, jsou vystaveni velmi tvrdému Yamarājovu

trestu.“

114. Prosazuje nezodpovědnost

Zdá se, jako by někteří *ṛtvik-vādī* považovali za nejlepší způsob vyhnutí se zodpovědnosti to, že se stanou *ṛtvik-guruem*, nikoliv řádným *guruem*. To nás Śrīla Prabhupāda neučil.

Často citoval verš z *Bhāgavatamu*, který uvádí, že člověk by se neměl stávat *guruem*, pokud nedokáže vysvobodit své svěřence: „Ten, kdo nedokáže vysvobodit své svěřence z cesty opakovaného rození a umírání, se nemá nikdy stát duchovním mistrem, otcem, manželem, matkou nebo uctívaným polobohem.“ (*Śrīmad-Bhāgavatam* 5.5.18)

Rtvikovci se vzpírají žádosti Śrīly Prabhupādy všem svým žákům, aby se stali kvalifikovanými a vytvářeli žáky po celém světě. Vyhýbají se přijetí zodpovědnosti a místo toho chtějí tímto závazkem zatěžovat Śrīlu Prabhupādu.

115. Zbavuje významu postavení žáka

Pán Kṛṣṇa dává v *Bhagavad-gītě* pokyn, že je třeba pokorně přijít za duchovním mistrem, dotazovat se ho a sloužit mu. *Rtvikismus* zbavuje tento vztah smyslu a podstaty.

„Žák znamená ten, koho vede vyšší autorita. To je žák. Vyšší autorita se nazývá duchovní mistr a osoba, která se dobrovolně podřizuje jeho vedení, se nazývá žák.“ (přednáška, 25. únor 1975)

„Žák znamená ten, kdo dobrovolně souhlasí s tím, že ho bude ukázněvat duchovní mistr. Když se stane žákem, nemůže pokynu duchovního mistra neuposlechnout. *Śiṣya*. *Śiṣya*, toto slovo pochází z kořene *śas-dhatu*, což znamená „Přijímám tvoje rozhodnutí.“ (přednáška, 11. únor 1975)

„Duchovní mistr má právo trestat svého žáka, jakkoli se mu zachce. *Śiṣya* neboli žák znamená ten, kdo přijímá trest duchovního mistra. I když duchovní mistr někdy žáka z otcovské lásky trestá jako hlupáka či darebáka, neznámá to, že žák je nutně hlupák či darebák. Naleznete i výrok Pána Caitanyi – představuje se jako hlupák, jak ho označil Jeho duchovní mistr, ale to neznámá, že hlupákem byl. Upřímný žák cítí radost, když ho duchovní mistr trestá tím, že ho nazývá hlupákem a darebákem. I můj duchovní mistr mě tak někdy nazýval a já si ten den stále pamatuji a cítím transcendentální radost.“ (dopis Śrīly Prabhupādy, 27. leden 1970)

116. Porušuje zákon žákovské posloupnosti

„Neochvějně se cvičte a pak budete pravý *guru* a budete moci přijímat žáky podle stejné zásady. Z hlediska etikety je zvykem, že za života vašeho duchovního mistra přivádíte kandidáty na žáky k němu a za jeho nepřítomnosti či po odchodu můžete přijímat žáky bez jakéhokoliv omezení. To je zákon učednické posloupnosti.“ (dopis Śrīly Prabhupādy, 2. prosinec 1975)

12. Různé spekulace a obecné odchylky

117. *Rtvikismus* vzniká a je šířen na základě čtyř nedostatků podmíněné duše
118. Zneužití výrazu „současný článek“
119. Zneužití výrazu „objímán Kṛṣṇou“
120. Předkládání různorodých odporujících si doktrín
121. Předpoklad, že Śrīla Prabhupāda nebyl schopen úsudku
122. Tvrzení o historickém precedentu pro *rtvické* zasvěcování („co může jeden, může i druhý“)
123. Dvojí standardy
124. Překrucování citací
125. Mimořádné požadavky
126. Následování Ekalavyi
127. Následování Duryodhany
128. Zneužívání verše *sarva-dharmān parityajya*
129. Plané nadšení
130. Goebbelsův přístup

117. *Rtvikismus* vzniká a je šířen na základě čtyř nedostatků podmíněné duše

„V moderní době lidé nejraději bádají pomocí mentální spekulace a vlastních domněnek. Ale spekulující člověk zapomíná, že on sám má čtyři nedostatky: nutně dělá chyby, má nedokonalé smysly, nutně upadá do iluze a podvádí. Dokud nezíská dokonalé poznání v učednické posloupnosti, pouze vyjadřuje své vlastní teorie, které si sám vymyslel, a tak podvádí lidi.“ (*Śrīmad-Bhāgavatam* 3.24.17 význam)

„Pokud nepřijmete poučení od Kṛṣṇy ze *sampradāyi*, pak *niṣphalā matāḥ*, pak vše, co jste se naučili, je k ničemu. Je to k ničemu.“ (přednáška, 25. březen 1974)

118. Zneužití výrazu „současný článek“

Śrīla Prabhupāda jednou použil ve významu ke *Śrīmad-Bhāgavatamu* výraz „současný článek“:

„Jak již bylo řečeno, Brahmā je původním duchovním učitelem vesmíru, a od té doby, kdy byl zasvěcen samotným Pánem, sestupuje poselství *Śrīmad-Bhāgavatamu* učednickou posloupností. Chce-li člověk skutečně pochopit poselství *Śrīmad-Bhāgavatamu*, musí vyhledat duchovního mistra, který je současným článkem v řetězci učednické posloupnosti. Po zasvěcení od pravého duchovního mistra v této posloupnosti by měl člověk začít vykonávat *tapasyu* odpovídající zásadám oddané služby.“ (*Śrīmad-Bhāgavatam* 2.9.7 význam)

V rozporu s učením Śrīly Prabhupādy o *parampaře* se nás *rtvikovci* snaží přesvědčit, že Śrīla Prabhupāda zůstává současným článkem v řetězci učednické posloupnosti. Śrīla Prabhupāda však prohlásil, že příštím současným článkem se stanou jeho žáci:

„Takže máme toto poselství od Kṛṣṇy, od Caitanyi Mahāprabhua, od šesti Gosvāmích, později od Bhaktivinoda Ṭhākura, Bhaktisiddhānty Ṭhākura. A my se také trochu snažíme toto poznání rozšířit. Nyní desátý, jedenáctý, dvanáctý... Můj Guru Mahārāja je desátý od Caitanyi Mahāprabhua, já jsem jedenáctý a vy jste dvanáctí. Takže šířte toto poznání.“ (přednáška po příjezdu, Los Angeles, 18. květen 1972)

119. Zneužití výrazu „objímán Kṛṣṇou“

Pro-*ṛtvíkové* nám ukazují výňatky z následujícího významu ve snaze nás přesvědčit, že *guruem* může být pouze *uttama-adhikārī mahā-bhāgavata* zcela prostý hmotných tužeb:

„Ve Dvāpara-yuze vykonávali oddaní Pána Viṣṇua a Kṛṣṇy oddanou službu podle zásad *Pāñcarātry*. V tomto věku Kali je však Nejvyšší Pán, Osobnost Božství, uctíván pouhým zpěvem Jeho svatých jmen.“ Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura potom říká: „Žádná lidská bytost se nemůže stát duchovním mistrem celého světa, dokud není zmocněna přímou energií Pána Kṛṣṇy k naplnění Jeho tužeb a Pánovou zvláštní milostí. S mentálními výmysly, které oddaným a zbožným lidem nepřísluší, uspět nelze. Rozdávat svaté jméno Pána a přimět všechny pokleslé duše k uctívání Kṛṣṇy může pouze zmocněná osoba. Rozdáváním svatého jména Pána očisťuje srdce i těch nejpokleslejších lidí, čímž hasí planoucí oheň tohoto hmotného světa. A nejen to, po celém světě také šíří jas Kṛṣṇovy záře. Takový *ācārya* neboli duchovní mistr musí být považován za totožného s Kṛṣṇou, což znamená, že musí být považován za inkarnaci Kṛṣṇovy energie. Taková osobnost je *kṛṣṇāliṅgita-vigraha*, neustále ji objímá Nejvyšší Osobnost Božství Kṛṣṇa. Taková osobnost je nad třídami *varṇāśramského* zřízení. Je to *guru*, neboli duchovní mistr celého světa, oddaný na té nejvyšší úrovni, úrovni *mahā-bhāgavaty*, a je *paramahansa-ṭhākura*, duchovní podoba, jejímž jediným vhodným označením je *paramahansa* či *ṭhākura*.“ Je však mnoho lidí, kteří jsou jako sovy, jež nikdy neotevrou oči, aby spatřily slunce. Tito soví lidé jsou na nižší úrovni než *māyāvādští sanniyāsī*, kteří nejsou schopni spatřit záři požehnání, které Kṛṣṇa dává svému *mahā-bhāgavata* oddanému. Jsou připraveni pomlouvat toho, kdo po celém světě rozdává svaté jméno a následuje příkladu Śrī Caitanyi Mahāprabhua, který chtěl, aby se filosofie vědomí Kṛṣṇy kázala v každém městě.“ (*Caitanya-caritāmṛta*, *Madhya-līlā* 25.9 význam)

Místo aby pro-*ṛtvíkové* pochopili význam ve své úplnosti, vybírají pouze tuto část:

„Taková osobnost je *kṛṣṇāliṅgita-vigraha*, neustále ji objímá Nejvyšší Osobnost Božství Kṛṣṇa. Taková osobnost je nad třídami *varṇāśramského* zřízení. Je to *guru*, neboli duchovní mistr celého světa, oddaný na té nejvyšší úrovni, úrovni *mahā-bhāgavaty*, a je *paramahansa-ṭhākura*, duchovní podoba jejímž jediným vhodným označením je *paramahansa* či *ṭhākura*.“

A potom tvrdí: „Vida, to dokazuje, že pouze osoba na té nejvyšší úrovni, úrovni *mahā-bhāgavaty*, *paramahansa-ṭhākura*, jehož Kṛṣṇa neustále objímá, jen taková osoba může být *guruem*. Nikdo jiný jím být nemůže.“ Jako odpověď na to můžeme jednoduše blíže prozkoumat význam, abychom viděli, co výše uvedený Prabhupādův výrok znamená. Kdo

je ta osobnost, kterou neustále objímá Kṛṣṇa? Co dělá? Podívejte se na celý výše uvedený význam. Naleznete o ní toto:

1. Šíří svaté jméno Pána.
2. Šířením svatých jmen očisťuje srdce nejpokleslejších lidí.
3. Proto hasí planoucí oheň tohoto hmotného světa.
4. Nejen to, po celém světě šíří jas Kṛṣṇovy záře.

Potom Prabhupāda říká o osobě, která káže svaté jméno po celém světě: „Takový *ācārya* neboli duchovní mistr musí být považován za totožného s Kṛṣṇou, což znamená, že musí být považován za inkarnaci Kṛṣṇovy energie.“

Takže takový kazatel svatého jména musí být považován za *ācāryu* a totožného s Kṛṣṇou. „Musí být považován za inkarnaci Kṛṣṇovy energie.“ Prosím, povšimněte si použití výrazu „musí být považován“.

Potom Prabhupāda pokračuje: „Taková osobnost je *kṛṣṇāliṅgita-vigraha*, Nejvyšší Osobnost Božství Kṛṣṇa ji neustále objímá... Je to *guru*, neboli duchovní mistr celého světa, oddaný na té nejvyšší úrovni, úrovni *mahā-bhāgavaty*, a je *paramahansa-ṭhākura*.“

Prabhupāda tedy chce říci, že takového kazatele svatého jména Kṛṣṇa neustále objímá a takový kazatel svatého jména je *guru* celého světa. Nikde v tomto významu se nepíše, že osoba, kterou v její *svarūpě* objímá Kṛṣṇa, musí být přijata jako *guru*. Skutečná pointa je, že *ṛtvik-vādī* nechtějí vůbec žádného *gurua*. Říkají, že chtějí pouze *mahā-bhāgavatu*, ale jak takovou osobnost poznají? A Śrīla Prabhupāda tu s námi již není, aby jim řekl, co dělat a co nedělat. Tak si mohou dělat, co se jim zachce, aniž by za to cítili vinu, což je to, co opravdu chtějí.

Zkoumaný význam pouze uvádí, že osoba, která káže svaté jméno a osvobozuje podmíněné duše mocí Kṛṣṇova jména musí být považována za inkarnaci Kṛṣṇovy energie. Nyní si někdo může myslet: „Ano, význam také říká, že taková osoba je zmocněna ke kázání. Takže za *gurua* lze přijmout jen zmocněného *mahā-bhāgavata* kazatele a ne jakékoliv nezmocněné ne-*mahā-bhāgavata* vaiṣṇavy.“ Ano, je pravda, že pouze ten, koho Kṛṣṇa zmocnil, dokáže kteroukoliv z věcí, které Prabhupāda popsal ve významu, jako:

1. Šíření svatého jména Pána.
2. Očišťování srdcí nejpokleslejších lidí.
3. Hašení planoucího ohně hmotného světa.
4. Šíření jasu Kṛṣṇovy záře po celém světě.

Śrīla Prabhupāda na mnoha místech vysvětlil, že každý, kdo je žákem a přísně následuje svého *gurua*, bude zmocněn plnit výše uvedené funkce. V čistotě je síla.

120. Předkládání různorodých odporujících si doktrín

Rtvické spekulace přicházejí v různých příchutích (všechny jsou odporné). V pojednání „Kde se *ṛtvikové* mýlí“ Jeho Svatost Jayādvaita Svāmī uvádí tři podoby:

Co je doktrína post-*samādhī ṛtvik-gurua*?

Nyní se dostáváme k otázce, kterou je třeba rozhodnout: Zamýšlel Śrīla Prabhupāda, aby i po jeho fyzickém odchodu jeho žáci dále sloužili jako *ṛtvik-guruové* zasvěcováním oddaných, kteří nebudou jejich, ale jeho žáky?

14. listopadu 1977 Śrīla Prabhupāda ukončil své projevené fyzické zábavy a, jak praví tradiční jazyk, „vstoupil do *samādhī*“. Tvrzení, že jeho žáci mají dále sloužit jako *ṛtvikové*, je to, co můžeme nazvat „doktrína post-*samādhī ṛtvik-gurua*“.

Věřím, že přijmete, že moje formulace otázky je přesná a čestná a můj jazyk je neutrální.

Nyní pokročím dále a měl bych objasnit, že doktrína post-*samādhī ṛtvik-gurua* přichází ve dvou podobách, které můžeme nazvat „tvrdá“ a „měkká“.

„Tvrdá“ doktrína říká: Śrīla Prabhupāda je jediný zasvěčující duchovní mistr pro všechny oddané v ISKCONu a zůstane jím navždy. Někteří žáci mohou v jeho zastoupení jednat jako *ṛtvikové* a zasvěcovat nové oddané, kteří se pak nestanou jejich, ale jeho žáky. ISKCON bude následovat navždy tento systém a pouze tento systém.

„Měkká“ doktrína se v několika bodech liší: Śrīla Prabhupāda je jediný zasvěčující duchovní mistr pro všechny oddané v ISKCONu a zůstane jím navždy. Někteří žáci mohou v jeho zastoupení jednat jako *ṛtvikové* a zasvěcovat nové oddané, kteří se pak nestanou jejich, ale jeho žáky. Tento systém bude pokračovat, dokud se v ISKCONu neobjeví čistí oddaní kvalifikovaní zasvěcovat vlastní žáky. Pak systém *ṛtvika* skončí.

Mělo by být ihned jasné, že tyto dvě doktríny jsou neslučitelné a vzájemně se vylučují. Je-li tvrdá doktrína správná, je měkká doktrína nesprávná a naopak. Tak jako člověk nemůže být zároveň živý i mrtvý nebo žena zároveň těhotná i neplodná, nemůžeme mít systém *ṛtvika*, který je jak trvalý tak dočasný. Buď jeden nebo druhý – ale ne oba dva.

Pro úplnost můžeme také poznamenat, že někteří lidé předkládají hybridní „měkko-tvrdou“ doktrínu, v níž čistí oddaní zasvěčují vlastní žáky a přesto vedle toho existuje systém *ṛtvika*. Tato doktrína je samozřejmě neslučitelná s druhými dvěma. Je-li správná, obě ostatní musí být nesprávné, a je-li jedna z těch ostatních správná, musí být tato nesprávná.

121. Předpoklad, že Śrīla Prabhupāda nebyl schopen úsudku

Všichni oddaní, kteří byli ve styku se Śrīlou Prabhupādou, prohlásili, že Śrīla Prabhupāda nikdy doktrínu posmrtného zasvěcování *ṛtvikem* nezmínil. Tváří v tvář tak drtivým důkazům se *ṛtvičtí* teoretici uchylují k jediné možné alternativě ve snaze udržet se své teorie, tj. snaží se zdiskreditovat důkazy všech nejstarších oddaných v hnutí, které Prabhupāda osobně vybral. Odepsat všechny Prabhupādou osobně vybrané lidi jako zaujaté je však také přestupek vůči samotnému Śrīlovi Prabhupádovi, neboť se předpokládá, že nedokázal posuzovat upřímnost a pohnutky svých žáků.

122. Tvrzení o historickém precedentu pro *ṛtvické* zasvěcování („co může jeden, může i druhý“)

Toto je logická chyba odvolávání se na příklad, který lze aplikovat v jednom případě, ale ne

v jiném.

„Co se týče systému *parampari*: velkým mezerám se není třeba divit. Tak jako my patříme do Brahmy *sampradāyi*, přijímáme poznání od Kṛṣṇy k Brahmovi, od Brahmy k Nāradowi, od Nārady k Vyāsadevovi, od Vyāsadevy k Madhvovi a mezi Vyāsadevou a Madhvou je velká mezera. Někdy se však uvádí, že Vyāsadeva stále žije a Madhva měl to štěstí, že se s ním osobně setkal. Podobně nalézáme v *Bhagavad-gītě*, že *Gītā* byla vyložena bohu Slunce před několika milióny lety, ale Kṛṣṇa v tomto systému *parampari* zmínil jen tři jména – Vivasvāna, Manua a Ikṣvākua; a tak tyto mezery nebrání porozumění systému *parampari*. Musíme vybrat významné *ācāryi* a následovat je. Systém *parampari* má také mnoho větví a všechny větve a podvětvě v učednické posloupnosti nelze zaznamenat. Musíme naslouchat autoritě *ācāryi* v té *sampradāyi*, k níž patříme.“ (dopis Dayānandovi, 12. duben 1968)

Rtvičké dokumenty se snažily prokázat, že tito polobozi zůstali „současným článkem“ milióny let, ale rozdíl je v tom, že zůstali fyzicky přítomni. Jak můžeme napodobovat Vivasvāna a Manua? Jsou to polobozi z vyšších oblastí existence. Jejich příklady se očividně nehodí na náš případ. Kromě toho ani oni nepřijali zasvěcení *rtvikem*. Bůh Slunce se ve skutečnosti zjevil Manuovi a poučil ho a on zase poučil Ikṣvākua. Ani tyto vyšší živé bytosti se nespolehlají na dálkové zasvěcení, jak si *rtvik-vādi* představují. Další uváděný příklad se týká Madhvācāryi, který přijal zasvěcení od Vyāsadevy. To však také odpovídá standardnímu védskému chápání. Madhva cestoval do Himálaje, osobně se setkal s Vyāsadevou a tváří v tvář od něho přijal zasvěcení.

123. Dvojí standardy

Rtvičkovci si představují, že Śrīla Prabhupāda měl při vyjádření své touhy, že se po jeho odchodu jeho žáci stanou *dīkṣā-guruy*, použít slovo „pokyn“. Když se však jedná o šílenou představu, že Śrīla Prabhupāda chtěl zůstat *dīkṣā-guruem* po svém odchodu, přijímají doktrínu, kterou Śrīla Prabhupāda nikdy ani nezmínil jako *dharmu* ISKCONu pro příštích 10 000 let. Jasný případ dvojího standardu.

124. Překrucování citací

Ve své zoufalé snaze najít podporu pro své doktríny se *rtvičkovci* někdy uchylují k překrucování citací výroků oddaných, jako by souhlasily s jejich nápady. Jeden příklad: Jeho Svatost Jayādvaita Mahārāja, neústupný odpůrce *rtvičké* hereze, byl v *rtvičké* publikaci citován:

„Jayādvaita Svāmī nedávno napsal jako komentář k dopisu z 9. července: „Jeho autorita je nade vší pochybnost [...] Očividně, tento dopis prosazuje systém *rtvik-gurua*.“ (Jayādvaita Svāmī, „Kde se *rtvičkovci* mýlí“, 1996)

To, co autor „zapomněl“ zmínit, je zbývající část věty: „Očividně, tento dopis prosazuje systém *rtvik-gurua*. Člověk se však může zeptat, kde je řečeno, že by takový systém měl pokračovat i po odchodu Śrīly Prabhupādy.“

Když je tedy překroucený citát předložen ve své původní podobě, pouze odhaluje pochyby

o platnosti *ṛtvikismu*.

Další citát Jeho Svatosti odhaluje jeho skutečné pocity ohledně *ṛtvikismu*:

„Tvůj dokument a tvoje teorie nemají cenu ani dvou lejn v pekle...“ (Kde se *ṛtvikovci* opět mýlí)

125. Mimořádné požadavky

V rámci této logické chyby člověk prosazuje argument, který by sám v podobných situacích nepředložil. Například při vyžadování zbytečné dokumentace individuálního jmenování se *ṛtvik-vāḍī* ptají: „Kde Śrīla Prabhupāda přikázal kterémukoliv ze svých žáků, aby se stal *dīkṣā-guruem*?“ To je klasický příklad zvláštního odvolávání se, neboť by se neodvážili zeptat: „Kde Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura přikázal Śrīlovi Prabhupādovi, aby se stal *dīkṣā-guruem*?“ nebo „Kde Gaurakiśora dāsa Babāji Mahārāja přikázal Śrīlovi Bhaktisiddhāntovi Sarasvatīmu Ṭhākurovi stát se *dīkṣā-guruem*?“ či „Kde Pán Caitanya Mahāprabhu konkrétně přikázal Śrīlovi Rūpovi Gosvāmīmu, aby začal zasvěcovat?“

126. Následování Ekalavyi

Ekalavyův příběh se nachází v *Mahābhāratě*. Ekalavya byl synem krále Niṣādů (kmene nízké třídy) a chtěl se stát žákem Droṇy, aby se naučil umění *Dhanur-vedy*. Droṇa ho však odmítl učit. Ekalavya si pak bez Droṇova svolení vytvořil hliněnou mystickou podobu Droṇy a začal ji uctívat. *Mahābhārata* uvádí, že od této podoby získal takovou moc, že se z něho stal velmi zdatný lukostřelec.

Jednoho dne se Arjuna dozvěděl o Ekalavyově způsobu uctívání a schopnostech, informoval o Ekalavyovi Droṇu a naznačil mu, že by mu to nemělo být dovoleno. Droṇācārya pak šel za Ekalavyou a požádal o jeho pravý palec jako *guru-dakṣinu*. Ekalavya si ho okamžitě usekl a dal ho Droṇācāryovi.

Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura komentoval tuto událost v článku vydaném v knize *Upakhyāne Upadeśa*, část II. Tento článek přeložil Bhakti-cāru Svāmī do angličtiny. Také se před několika lety objevil v jednom z časopisů *Back to Godhead*. Některé výňatky jsou uvedeny níže. Naše objasňující komentáře jsou v hranatých závorkách.

„Ekalavya chtěl získat větší schopnosti, než jakých lze dosáhnout studiem védské moudrosti přímo od pravého duchovního mistra [tj. osobně se obrátit na pravého *gurua* a sloužit mu], jak to dělal Arjuna. Tím, že Arjuna Droṇācāryu požádal, aby s Ekalavyou něco udělal, Ekalavyovi ukázal, že jeho přístup ke studiu védské vědy je nesprávný.

Kdyby mu to Arjuna milostivě neukázal, převládl by impersonalismus. Pro studium věd a oddanosti by si lidé vytvářeli imaginární, světské *gury* postrádající vědomí, místo aby se [osobně] obraceli na [žijícího] pravého *gurua*.

Arjuna se tedy postaral, aby se takový ateistický princip neprosadil. Arjuna Ekalavyovi nezáviděl. Jeho čin byl projevem jeho milosti vůči němu i celému světu.

Kdyby byl Ekalavya čistý oddaný svého *gurua*, Kṛṣṇa by takového *guru-bhaktu*, upřímného *guruova* žáka, nezničil. Kṛṣṇa vždy chrání své oddané. Kṛṣṇa však Ekalavyu zabil. Tak nakonec dopadl.“

Komentář: Ekalavyova chyba spočívala v tom, že se neobrátil na žijícího *guru*a, nesloužil mu a nepotěšil ho. Vytvořil si mystickou podobu svého *guru*a (který byl naživu), uctíval ji a opravdu získal neobvyklé lukostřelecké schopnosti. Jeho postup však byl nezákonný. Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura vysvětluje, že Ekalavyův postup byl v rozporu s Arjunovým, který přímo a osobně sloužil svému *guruovi* a to v jeho projevené žijící podobě.

Postup *ṛtviků* při přijímání útočiště u Śrīly Prabhupādy prostřednictvím jeho knih je shodný s Ekalavyovým. Ten, kdo není zasvěcen Śrīlou Prabhupādou v jeho projevené přítomnosti a chce se na něho obrátit pouze skrze jeho knihy, aniž by uznával žáky Śrīly Prabhupādy jako *guru*y, by mohl říci, že získává od Śrīly Prabhupādy milost, ale jeho postup je nezákonný. Śrīla Bhaktisiddhānta Sarasvatī Ṭhākura nás varuje, že Ekalavyův postup by vedl k impersonalismu.

127. Následování Duryodhany

Opravdu si představují, že ISKCON někdy přijme jejich vymyšlenou doktrínu jako standardní princip vaišṇavské filosofie a praxe? Připomíná to Duryodhanu. Všichni mu říkali, že by měl zanechat svých pokoutních snah; že nemůže proti Pāṇḍuovcům vyhrát, neboť Bůh je na jejich straně. Bhīṣma mu to řekl, Droṇācārya mu to řekl, Vyāsadeva přišel a řekl mu to, jeho vlastní matka mu to řekla, ale on prostě neslyšel. Byl tak zarytě přesvědčen, že může Pāṇḍuovce porazit díky své velké armádě s Bhīṣmou a Droṇou, kterou měl na ochranu.

Když se Kṛṣṇa vydal na mírovou misi do Hastināpuru, aby se pokusil zastavit válku, byl k Duryodhanovi velmi laskavý. Řekl mu, aby se vzdal svého nepřátelství k Pāṇḍuovcům a vládl světu spolu s nimi. Věděl, že Duryodhanovi jde o moc, a tak mu řekl, že s Pāṇḍuovci by byl neporazitelný. Duryodhana na to neslyšel. Stěžoval si Kṛṣṇovi jako dítě, že neustále nadřazuje Pāṇḍuovcům. Kṛṣṇa, který začínal s Duryodhanou poněkud ztrácet trpělivost, mu připomněl, že se k Pāṇḍuovcům choval velmi ohavně. Duryodhana pak řekl tu nejúžasnější věc: „Nahlédl jsem velmi pečlivě do vlastního srdce a nedokázal jsem tam odhalit ani tu nejmenší chybu.“

Ṛtvik-vāḍī jsou takoví. Opírají se o své falešné ego a myslí si, že mohou přemoci starobylý systém *guru-parampar*y, který zavedl samotný Kṛṣṇa a jemuž Śrīla Prabhupāda učil své žáky. Ale tak jako nemohl zvítězit Duryodhana, protože jednal proti Nejvyššímu Pánu a Jeho oddaným, nemohou zvítězit ani *ṛtvik-vāḍī*. V ISKCONu se jim nikdy jejich scestnou doktrínu nepodaří zavést.

128. Zneužívání verše sarva-dharmān parityajya

Někteří pro-*ṛtvikové* tvrdí, že konečný pokyn Śrīly Prabhupādy v onom slavném dopisu „od nynějška“ (v němž podle nich Śrīla Prabhupāda nařídil, aby systém *ṛtvika* pokračoval *po* jeho odchodu) nahrazuje všechny předchozí pokyny Śrīly Prabhupādy. Citují *Gītu* ve snaze tento bod podpořit. Jejich představa: konečný pokyn Pána v *Gītě*, *sarva-dharmān parityajya*..., nahrazuje a zneplatňuje všechny předchozí výroky Pána v *Gītě*. Může vám to připadat směšné, ale to je opravdu argument některých pro-*ṛtviků*.

Když to prozkoumáme, zjistíme, že tento argument je nesprávný. Podle předchozích *ācāryů* není filosofií *Gīty*, že konečný pokyn nahrazuje a zneplatňuje všechny předchozí

pokyny Pána. To je mylné pochopení *Gīty*.

Všechny pokyny *Gīty* jsou případně a platné, nejen konečný pokyn (*carama-upadeśa*). *Tat tu samanvayāt. Gati-sāmānyāt*. Celá *Gītā* od začátku do konce učí *śaraṇāgati*. Konečný pokyn Pána jen objasňuje, jak to provést. I poselství o odevzdání se (*śaraṇāgati/prapatti*) je výslovně uvedeno na mnoha místech předchozích kapitol:

7.15: *na mām duṣkṛtino mūḍhāḥ prapadyante narādhamāḥ*

7.19: *jñānavān mām prapadyate*

2.7: *śiṣyas te 'haṁ śādhi mām tvām praṇnam*

7.14: *mām eva ye prapadyante māyām etām taranti te*

Kromě toho Śrīla Prabhupāda píše ve svém komentáři, že proces odevzdání se je znám jako *bhakti*. Kolik veršů je před *sarva-dharmān* třeba k ukázání, že Kṛṣṇa v *Gītě* učí čistou *bhakti*? Ostatní vaiṣṇavští *ācāryové* učí totéž. Śrīla Vedānta-deśika ve své *Tātparya-candrice*, komentáři na komentář *Gītā-bhāṣya* Śrīly Rāmānuji, poznamenává, že všech osmnáct kapitol *Gīty* učí odevzdání se, *prapatti*.

Konečný pokyn Pána Kṛṣṇy kromě toho podporují vnější důkazy *śruti* atd. Vedānta-deśika uvedl ve své *Gītārtha-saṅgraha-rakṣi*, komentáři na Yamunācāryovu *Gītārtha-saṅgrahu*, což je souhrn *Gīty*, že procesem odevzdání se není pouze konečný pokyn Pána, ale také trvalý a věčný proces, jehož prostřednictvím je živá bytost osvobozena. Činí tak citováním *śruti* (*ātma-buddhi-prakāśaṁ mumukṣur vai śaraṇam ahaṁ prapadye*). *Śruti* je věčné, což znamená, že všechny slabiky čtyř Véd se věčně objevují ve stejném pořadí. *Smṛti* se liší, ačkoliv poselství je věčné. Takže tento verš, který pochází ze *Śvetāśvatara Upaniṣady*, dokazuje, že odevzdání se Nejvyšší Osobnosti Božství je věčný, trvalý příkaz Pána, a ne pouze konečný pokyn.

Pokud tedy chce někdo říci, že Śrīla Prabhupāda uvedl svůj poslední pokyn nahrazující všechny předchozí pokyny a cituje na podporu tohoto tvrzení *Gītu*, jen to ukazuje, že neví, o čem mluví.

Zprvové, konečný pokyn Pána nenahrazuje předchozí pokyny; zadruhé, konečný pokyn je stejný jako věčně trvající pokyn Pána živým bytostem.

Jestli chtějí *ṛtvik-vādi* přijmout stejný způsob argumentace, musí jednoznačně ukázat že:

1. Takzvaný konečný pokyn Śrīly Prabhupādy zavést post-*samādhi ṛtvikismus* byl dáván po celou dobu počínaje rokem 1966 (či dříve)
2. Musí ukázat, že systém post-*samādhi ṛtvika* má nějakou oporu v *śāstrách* nebo nějaký jiný jednoznačný vnější důkaz.

Jelikož to nedokázali, jejich představa o Śrīlovi Prabhupādovi jako věčném *dikṣā-guruovi* musí být zavržena jako mentální spekulace.

129. Plané nadšení

„My jsme ti skuteční následovníci Śrīly Prabhupādy!“ prohlašují *ṛtvik-vādi*. Nedovedou však tento šovinistický zápal podpořit žádným konkrétním důkazem. Publikovali nadšené výroky jako: „Spolupracujeme pod vedením konečného pokynu Śrīly Prabhupādy!“ Při

bližším zkoumání však nezjistíme naprosto žádný důkaz, že Śrīla Prabhupāda kdy uvažoval o systému post-*samādhi* *ṛtvika* nebo že *ṛtvik-vāḍī* zamýšlejí spolupracovat se jmenovanou svrchovanou autoritou v ISKCONu, Správní radou.

130. Goebbelsův přístup

I když byla představa o *ṛtvikovi* – ať byla předkládána pod jakýmikoliv názvy – v ISKCONu oficiálně zavržena, *ṛtvik-vāḍī* ji zarytě a agresivně dál propagují, jako by měla nějakou cenu. Vypadá to, jako by se učili od ducha Goebbelse (Hitlerova ministra propagandy), který řekl, že když opakujete lež dostatečně často, nakonec jí každý uvěří.

Závěr

Jak jsme ukázali, pro zavedení *ṛtvik-vāḍy* v ISKCONu není prostor. Tato představa prostě nemá oporu *gurua*, *sādhua* a *śāstry*. Kromě toho, že je nevědecká, také nic nenaznačuje tomu, že by si právě toto Śrīla Prabhupāda přál. *Ṛtvik-vāḍī* tvrdí, že si to Śrīla Prabhupāda opravdu přál, ale nedokázali předložit žádný důkaz na podporu tohoto tvrzení. Jediný důkaz ve svůj prospěch, který dokázali předložit, je slovo „od nynějška“ v dopise z 9. července. To nelze podle žádných měřítek považovat za dostatečný důkaz na podporu představy, na níž neexistuje žádný odkaz v gauḍīya-vaiṣṇavské filosofii. Není příliš přesvědčující navrhnout, že se Śrīla Prabhupāda odpojil od nadčasové tradice *guru-parampara* na základě jediného slova proneseného v dopise, který ani sám nenapsal. Na námitku, že *ṛtvik-vāḍa* nemá oporu *gurua*, *sādhua* a *śāstry*, *ṛtvik-vāḍī* prohlašovali, že Śrīla Prabhupāda nebyl vázán následovat *gurua*, *sādhua* a *śāstru*, ale že on, zmocněný *ācārya*, mohl zavést nová pravidla podle toho, jak uznal za vhodné. Probírali jsme, jak podle Śrīly Rūpy Gosvāmīho je přijetí žijícího *gurua* princip oddané služby, a ne podrobnost a také, jak Śrīla Prabhupāda opakovaně potvrzuje, že *ācārya* vždy následuje principy *gurua*, *sādhua* a *śāstry*. Na závěr bychom si chtěli vyslechnout Ajāmila dāse, který byl osobně svědkem, jak byla *ṛtvická* spekulace v polovině osmdesátých let vymyšlena:

„Když se ta celá představa o *ṛtvikovi* kolem poloviny osmdesátých let objevila, původní *ṛtvicí* protagonisté, Rūpa Vilāsa, Kaṇāmṛta a Nityānanda, mi volali z USA a žádali mě, abych podpořil jejich představu, že si Śrīla Prabhupāda přál systém *ṛtvika*. Když jsem se jich zeptal na důkazy, citovali dopis se slovem „od nynějška“, ale nepřesvědčil mě. Řekl jsem: „Zavolejte mi za pár dní a já vám povím, co Śrīla Prabhupāda řekl v *Śikṣāmṛte*“, která měla právě vyjít. Když mi zavolali, citoval jsem z výše uvedeného dopisu a mnoha dalších, o kterých ke své velké rozmrzelosti nevěděli.

Když jsem jim řekl, že když se podíváte na důkazy v plném rozsahu, je velmi jasné, že si Śrīla Prabhupāda přál běžný systém *gurua* a že současné problémy nejsou omluvou pro zavádění výmyslu. To je nesmírně rozzuřilo, že dokonce začali nekontrolovaně křičet, nadávat mi a vyhrožovat, že mě očerní ve svém nechvalně proslulém časopise *Vedic village Review*. Tak jsem zažil zrod *ṛtvické* filosofie typické pro Kali-yugu ve skupině nespolečupracujících anti-GBC odpadlíků sledujících ukojení svých emocionálních frustrací. V Kali-yuze není takových neovládnutých lidí nedostatek, a tak impotentní *ṛtvik-vāḍī* nerekrutují nikoho nového, ale spíše parazitují na ISKCONských odpadlících.

Žádný z *ṛtvických* důkazů nemá žádnou skutečnou váhu. Jejich důkazy nejsou nikdy přesné, ale vždy nejednoznačné a otevřené různým výkladům. Když Śrīla Prabhupāda říká, že žák může po odchodu svého duchovního mistra přijímat žáky bez jakéhokoliv omezení a že to je zákon učednické poslušnosti, nelze tento důkaz různě vykládat. Tento zákon nelze změnit. *Ṛtvikovci* spekulují, že Śrīla Prabhupāda chtěl tento nadčasový zákon změnit a že to vše vysvětlil v jednom slově „od nynějška“, což pro většinu normálních lidí obvykle znamená, dokud nezemřu, pokud není výslovně uvedeno jinak. U soudu by byl argument *ṛtvikovců* („od nynějška“) rychle zamítnut.

V historii skutečného vaiṣṇavismu není žádný precedens, kdy někdo přijal *dīkṣu* od předchozího *ācāryi* posmrtně. Následováním *ṛtvické* představy se může každý stát žákem každého! *Sannyāsī*-žák Śrīly Prabhupādy praktikující 30 let by mohl potkat drzého *dīkṣā*-žáka Rūpy Gosvāmīho praktikujícího 1 rok a musel by před ním padnout do prachu v obavě z přestupku. Taková je pošetilost *ṛtvického* výmyslu. Je to pouze dětinská představa pro hloupé lidi, ale ne pro nikoho vážného.

Kdyby Śrīla Prabhupāda ve skutečnosti chtěl učinit významnou průlomovou změnu v systému *guru-paramparā*, velmi jasně by to formuloval a nenechal by to skryto v subjektivním výkladu jednoho nejednoznačného slova jako je „od nynějška“ v očekávání, že k tomu přimícháme další věci, aby to všechno dávalo smysl. *Ṛtvikovci* se snaží obejít výkladu nepodléhající absolutní filosofické důkazy dané Śrīlou Prabhupādou ve výše uvedeném dopisu Tuṣṭovi Kṛṣṇovi tím, že snižují autoritu dopisů Śrīly Prabhupādy tvrzením, že dopisy nejsou tak absolutní jako jeho knihy. Přesto *ṛtvikovci* dopisy používají (překrucují), když se jim to hodí, zvláště dopis se slovem „od nynějška“, který je podle nich jejich nejpádňším důkazem.

Śrīla Prabhupāda nám dal tolik absolutních pokynů ve svých dopisech o různých projektech ISKCONu nezmiňovaných v jeho knihách. V dopisech také poskytl absolutní filosofická vysvětlení a pokyny o *guru-tattvě*, které nejsou o nic méně absolutní než jeho Bhaktivedāntovy výklady. Navrhovat něco jiného by byl přestupek.

„Naším jediným přáním je mít vědomí očištěné [všemi] slovy vycházejícími z jeho lotových úst.“

Ṛtvik-vādī budou štěkat, ale karavana ISKCONu půjde dál.“

Hare Kṛṣṇa

Dodatek 1

Následující emailová zpráva, „Veřejné oznámení o vlastní anulaci“, byla nedávno rozeslána pro informaci všech oddaných.

Text COM: 1960576 (40 řádek)

Od: Internet: Pancajanya@aol.com

Datum: 23. prosinec 98 21:34

Pro: Webmaster TCP [5685] (přijal: 24. prosince 98 00:08)

Cc: Global Free Forum [3999] (zaslal: Webmaster TCP)

Předmět: Veřejné oznámení o vlastní anulaci

Veřejné oznámení

Všem Hare Kṛṣṇa oddaným:

Prosím, přijměte mé pokorné poklony.

Sláva Jeho Božské Milosti A.C. Bhaktivedāntovi Svāmīmu Prabhupādy!

Tímto sama ruším ohňový obřad týkající se mě vykonaný Kapīndrou Dāsem (Svāmīm), jehož organizace je známa jako *Prabhupada Sankirtan Society, Inc.* Tento ohňový obřad vykonaný Kapīndrou 6. března 1996 mě údajně zasvětil jako *dīkṣā* žákyni Śrīly Prabhupādy. Při tomto ohňovém obřadu Kapīndra pronášel *mantru* na růženci z *tulasī*, který mi pak předal a dal mi takzvané duchovní jméno.

Neměla jsem žádný předchozí kontakt s žádnou pravou vaiṣṇavskou *sampradāy*ou.

Kapīndra mě vedl k víře, že účastí na jeho takzvaném *ṛtvickém* ohňovém obřadu jsem byla přijata Śrīlou Prabhupādou a ten se stal mým *dīkṣā-guruem*. Přestože se toto zasvěcení událo jen v představách (jelikož bylo ve skutečnosti falešné, neautorizované, v rozporu se zvyklostmi i *śāstrami*), Kapīndra tento neplatný obřad přesto provedl.

6. prosince 1998 jsem Kapīndru osobně poprosila o zrušení tohoto obřadu. Požádala jsem ho, aby mě zprostil spojení a zapletení s ním a zbavil mě zasvěcení *ṛtvik-bīj*ou. Kapīndra však chladně a neoblomně odmítl tento ohňový obřad vzájemně zrušit. Proto prohlašuji před vaiṣṇavy a světem, že jsem žádnou dobu nebyla, nejsem nyní a nikdy ani nebudu považována za *ṛtvikem* zasvěcenou žákyni Śrīly Prabhupādy. Nyní veřejně ruším Kapīndrův ohňový obřad. Tak se zbavuji spojení s Kapīndrou prostřednictvím *ṛtvik-bīj*i a takzvaného duchovního jména, které mi dal.

Pokorně předkládám upřímnou omluvu u lotosových nohou mého věčného *vartma-pradarśaka* a *śikṣā-gurua*, Śrīly Prabhupādy. Sama ruším Kapīndrův ohňový obřad. Prosím Jeho Božskou Milost o odpuštění za svoji domýšlivou neznalost a zřejmou neupřímnost, které mě přivedly k spoluúčasti na výmyslu známém jako „*ṛtvik*“, o kterém nyní vím, že jde o *apasiddhantické* spiknutí osob, které v srdci chovají hluboko zakořeněnou zášť. Kapīndra se jako samozvaný *ṛtvik-ācārya* dále dopouští tohoto nebezpečného a destruktivního podvodu proti nevinným a méně inteligentním oddaným Śrī Śrī Rādhya-Kṛṣṇy.

Záviseje na milosti Pána Śrī Caitanyi Mahāprabhua,

přeji si setrvat, Vaše služebnice,
Bhaktin Catherine Blackwell
New York, New York

Dodatek 2

Chronologie vybraných pokynů Śrīly Prabhupādy o zasvěcování

1966

„To je příležitost, že se můžete stát *brāhmaṇou*, můžete se stát velkým oddaným Pána Kṛṣṇy a můžete se stát duchovním mistrem světa... **Pokud vy, alespoň někteří z vás, porozumí této vědě a přijmou ji, stanete se budoucí nadějí této země či světa.** Moje žádost zní, že byste měli této příležitosti využít a stát se duchovním mistrem všech lidí.“ (New York, 29. červenec 1966)

„Jestli chcete pochopit tuto transcendentální vědu, musíte se obrátit na duchovního mistra.‘ A kdo je duchovní mistr? ...ten, kdo přichází do této učednické posloupnosti a tím, že pochází z této učednické posloupnosti, je pevně přesvědčen o Absolutním, je obeznámený s Absolutní Pravdou, je *guru*.“ (New York, 12. srpen 1966)

„Nikommu není bráněno v tom, aby se mohl stát duchovním mistrem. **Každý se může stát duchovním mistrem, pokud zná vědu o Kṛṣṇovi. To je jediná kvalifikace.**“ (New York, 17. srpen 1966)

1967

„Tyto dvě kvalifikace. Musíte zjistit, jestli ten člověk pochází z učednické posloupnosti, *śrotrīyam*... Tak jako v *Bhagavad-gītě* je uvedeno *evam paramparā-prāptam*: ‚Touto učednickou posloupností se učila tato věda *Bhagavad-gīty*.‘ Musíte se tedy obrátit na duchovního mistra, který přichází z této učednické posloupnosti. Potom je pravý.“ (San Francisco, 3. březen 1967)

„Protože v indické společnosti se duchovním mistrem mohou stát pouze *brāhmaṇové* a *sannyāsī*. **Caitanya Mahāprabhu však řekl: ‚Ne. Každý se může stát duchovním mistrem, pokud je obeznámen s touto vědou.‘**“ (San Francisco, 5. – 6. duben 1967)

1968

„Osoba, která je osvobozeným *ācāryou* a *guruem*, se nemůže dopustit žádné chyby, **ale existují méně kvalifikované nebo neosvobozené osoby, které mohou přesto jednat jako guru a ācārya přísným následováním učednické posloupnosti.**“ (New York, 26. duben 1968)

„Rūpa Gosvāmī tedy říká, kdo může být duchovním mistrem. Uvedl tedy konkrétně tuto definici, že ten, kdo ovládá jazyk, řeč, mysl, žaludek, genitálie a hněv. Pokud někdo ovládá těchto šest věcí, může se stát duchovním mistrem. *Prthivīm na śiṣyāt: Je mu dovoleno zasvěcovat žáky po celém světě.*‘ Jinak ne.“ (Montreal, 9. červenec, 1968)

„Pokud žák nechápe výrok písem nebo nějaké svaté osoby, předkládá své pochyby duchovnímu mistrovi a ten je odstraní. Tímto způsobem musíme dělat pokrok.“ (Montreal, 9. červenec, 1968)

1969

„Přesto vidíte prakticky: má duchovního mistra a – Nārada – a dává pokyny. To je nutné... **Proto se musíme učit procesu rozvoje vědomí Kṛṣṇy prostřednictvím učednické posloupnosti.** Naše, tato *sampradāya*, Gauḍīya-sampradāya, je tatáž posloupnost – Nārada, Vyāsadeva. Nārada je žákem Brahmy. Proto se tato *sampradāya* nazývá... Tato skupina se nazývá Brahmā-sampradāya. Brahmā-madhva-gauḍīya. Brahmā-sampradāya. Původně od Brahmy. Brahmā učil Nāradu. To naleznete v Bhāgavatamu. Brahmā učí Nāradu. Nyní vidíte, že Nārada učí Vyāsadevu. Podobně Vyāsadeva učil Madhvu Muniho. Madhva Muni, v učednické posloupnosti, Mādhavendra Purī. Mādhavendra Purī učil Īśvaru Purīho. Īśvara Purī učil Pána Caitanyu. Pán Caitanya učil šest Gosvāmích. Šest Gosvāmích učilo Kṛṣṇadāse Kavirāje. Kṛṣṇadāsa učil Narottama dāse Ṭhākura. Narottama dāsa Ṭhākura, Viśvanātha Cakravartīho. Viśvanātha Cakravartī, Jagannātha dāse Bābājiho. **Tímto způsobem existuje jasná linie učednické posloupnosti.**“ (New Vr̥ndāvan, 11. červen 1969)

„Co se týče tvé otázky o učednické posloupnosti od Arjuny, je to, **jako když já mám žáky, takže v budoucnosti mohou tito četní žáci mít mnoho větví učednické posloupnosti.**“ (Los Angeles, 25. leden 1969)

„Nārada Muni je náš původní duchovní mistr a přitáhl ke Kṛṣṇovi spoustu pokleslých duší a my také doufáme, že nás **přitáhne prostřednictvím učednické posloupnosti.** Jinak, když zkoumáme naše vlastní kvalifikace, žádná není – naopak mám tolik nedostatků.“ (Havaj, 10. březen 1969)

„Pán Caitanya říká: **‘Necht’ se každý z vás stane duchovním mistrem, každý z vás. Proč jeden, dva? Každý z vás.**‘ ,Ó, duchovní mistr je velmi obtížná práce.‘ Ne. Není to obtížná práce. Caitanya Mahā... *Āmāra ājñāya:* jen se snažte plnit Můj pokyn. To je vše. Potom se stanete duchovním mistrem.“ (Columbus, 9. květen 1969)

„Já jsem jim také zavázán, protože mi pomáhají v této misijní práci. **Zároveň je všechny požádám, aby se stali duchovním mistrem. Každý z vás by měl být příštím duchovním mistrem.**“ (Hamburg, 5. září 1969)

1970

„Ze života Nārady Muniho je zřejmé, že **i když byl v předchozím životě podmíněná duše, nijak to nebránilo, aby se stal duchovním mistrem. Tento zákon se týká nejen duchovního mistra, ale každé živé bytosti.**“ (Los Angeles, 21. červen 1970)

„I když má všechny tyto kvalifikace, je-li to impersonalista a voidista, duchovním mistrem se nemůže stát. *Avaiṣṇavo gurur na syād vaiṣṇavaḥ śvapaco gurur*: **Na druhou stranu je-li osoba vaiṣṇava, oddaný Pána, pak i když se narodil v rodině caṇḍāly, níže než śūdra, může se stát duchovním mistrem.**‘ To jsou pokyny *śāstry*.“ (Surat, 23. prosinec 1970)

1971

„**Každý zasvěcený může zasvěcovat žáky. Z hlediska etikety to však nedělají v přítomnosti svého duchovního mistra. Taková je etiketa. Jinak jsou kompetentní. Mohou zasvěcovat žáky a šířit...** jsou kompetentní zasvěcovat.“ (Detroit, 18. červenec 1971)

1972

„**Co se týče jmenování nástupce, duchovní mistr autorizuje každého svého žáka.** Je však na žákovi, aby pokyn vykonal, ať je toho schopen, nebo ne. Duchovní mistr nikomu nestraní, aby jednoho určil a druhého zavrhl. Může to udělat. Pokud není ten druhý kvalifikovaný, může to udělat. Jeho záměr to však není. **Chce, aby se každý jeho žák stal tak mocným jako on nebo ještě více. To je jeho touha.** Tak jako otec chce, aby se každý syn stal stejně nebo více kvalifikovaným než otec. Je ale na studentovi či synovi, aby tohoto standardu dosáhl.“ (San Diego, 29. červen 1972)

„**Jestli se nedokážete pozvednout na úroveň duchovního mistra, není to chyba vašeho duchovního mistra, ale vaše. On to chce, jak řekl Caitanya Mahāprabhu: āmāra ājñāya guru hañā – „Na Můj pokyn, necht’ se každý z vás stane guruem.**“ (San Diego, 29. červen 1972)

„Zásada Caitanyi Mahāprabhua je, že každý, kdo zná vědu o Kṛṣṇovi, se může stát duchovním mistrem. To je zásada.“ (Vṛndāvan, 16. říjen 1972)

„Člověk se na něho musí obrátit. Sanātana Gosvāmī nás učí vaiṣṇavskému principu, že člověk by se měl obrátit na vhodného duchovního mistra. On se tedy obrací na Caitanyu Mahāprabhua. Někdo tedy může namítat: ‚Kde je dnes Caitanya Mahāprabhu? Kde je dnes Kṛṣṇa?‘ Na tom nezáleží. Kṛṣṇova slova zde jsou. Slova Caitanyi Mahāprabhua jsou zde. Pokyny jsou zde. Pokud tedy následujeme vedení a pokyny Caitanyi Mahāprabhua nebo Kṛṣṇy, **pod vedením nadřazeného, pravého duchovního mistra**, pak se sdružujeme s Kṛṣṇou nebo Caitanyou Mahāprabhuem bez jakékoliv odchylky.“ (Vṛndāvana, 19. říjen)

1972)

1973

„Jak se tedy každý může stát duchovním mistrem? Duchovní mistr musí mít dostatečné poznání, spoustu dalších kvalifikací. **Ne. I bez jakýchkoliv kvalifikací se lze stát duchovním mistrem. Jak? Proces je, Caitanya Mahāprabhu říká, āmāra ājñāya: ‚Na Můj pokyn.‘ To je klíčový bod.** Člověk se nestane duchovním mistrem na základě svých nálad. To není duchovní mistr. Musí dostat příkaz od vyšší autority. Potom je duchovní mistr. *Āmāra ājñāya*. Jako v našem případě. Naše nadřízená autorita, náš duchovní mistr, mi přikázal: ‚Snaž se kázat toto poselství, vše, co ses ode mně naučil, v angličtině.‘ Tak jsme se o to pokusili. To je vše. Ne že jsem velmi kvalifikovaný. **Jedinou kvalifikací je, že jsem se snažil vykonat pokyn vyšší autority. To je vše. To je tajemství úspěchu.**“ (Londýn, 3. srpen 1973)

„**Náš process je evaṁ paramparā prāptam imaṁ rājarṣayo viduḥ. Paramparā. To, co řekl Kṛṣṇa, bude říkat učednická poslušnost.** Oni však říkají něco jiného. Proto je nepřijímáme jako pravé. Nejsou praví.“ (Paříž, 13. srpen 1973)

„**Od pravého duchovního mistra získáte poznání, protože je předkládá tak, jak je obdržel od svého duchovního mistra.** Nic neubírá ani nepřidává. To je pravý duchovní mistr. A to je velmi snadné. **Stát se duchovním mistrem není příliš těžké. Budete se muset stát duchovním mistrem. Vy, všichni moji žáci, každý by se měl stát duchovním mistrem. Není to obtížné. Obtížné to je, když si něco vymýšlíte. Ale pokud jednoduše představujete vše, co jste slyšeli od svého duchovního mistra, je to velmi snadné.**“ (Londýn, 22. srpen 1973)

„Nesnažte se překonat duchovního mistra. Pak to zkazíte. **Zůstaňte vždy služebníkem svého duchovního mistra a předkládejte věc tak, jak jste ji vyslechli. Budete duchovní mistr. To je tajemství. Měli byste je znát.** Nesnažte se stát příliš inteligentními. To způsobí zkázu. *Evaṁ paramparā prāptam imaṁ rājarṣayo viduḥ.*“ (Londýn, 22. srpen 1973)

„Existuje mnoho kvalifikací. Člověk však nemusí mít všechny. Může to být prvotřídní darebák, ale přesto se může stát duchovním mistrem. Jak? *Āmāra ājñāya*. Když následujete to, co Kṛṣṇa a Caitanya Mahāprabhu říkají, stanete se duchovním mistrem. **Člověk může být z hmotného hlediska prvotřídní darebák, ale pokud jen přísně následuje vše, co řekl Caitanya Mahāprabhu nebo Jeho zástupce, duchovní mistr, může se stát guruem.** Není to tedy příliš obtížné. Člověk by si neměl myslet: ‚Já nejsem kvalifikovaný stát se *guruem*.‘ Ne, **jste kvalifikovaní, pokud přísně následujete systém parampany. Pak jste kvalifikovaní. To je vše.**“ (Londýn, 22. srpen 1973)

„To je mise Caitanyi Mahāprabhua: ‚Nařizuji ti. Ty, každý z vás, se staňte duchovním mistrem.‘ ‚Ó, já nemám žádnou kvalifikaci. Jak se mohu stát duchovním mistrem? To

vyžaduje pokročilé poznání, rozumět sanskrtu.‘ ,Ne, nic nepotřebuješ. Jen pronášej *kṛṣṇa-upadeśu*.‘ Co je *kṛṣṇa-upadeśa*? Kṛṣṇa říká: *sarva-dharmān parityajya mām ekaṁ śaraṇam vraja*. Jednoduše jdi ode dveří ke dveřím a říkej: ,Prosím, odevzdejte se Kṛṣṇovi.‘ Pak jsi duchovní mistr. Já jsem to udělal. Co jsem udělal? Přišel jsem do vaší země, abych říkal: ,Zde je Kṛṣṇa, Nejvyšší Osobnost Božství. Odevzdejte se, stanete se dokonalými.‘ To se děje.

Stát se duchovním mistrem tedy není příliš obtížné. Musíte se jen stát velmi vážnými a upřímnými ve službě Kṛṣṇovi.“ (Dillí, 4. listopad 1973)

„Staňte se duchovním mistrem na můj pokyn, na Jeho pokyn. Sami nic nevymýšlejte. Na pokyn Caitanyi Mahāprabhua. Tomu se říká systém *parampara*, ten, kdo následuje v učednické posloupnosti pokyn Caitanyi Mahāprabhua.“ (Los Angeles, 6. prosinec 1973)

1974

„To je to kouzlo. Když nesmyslně ředíte jako darebák, nemůžete se stát duchovním mistrem. **Pokud jednoduše následujete to, co řekl Kṛṣṇa, stanete se duchovním mistrem.** Velmi jednoduchá věc. Nevyžaduje to vzdělání. **Od svého duchovního mistra můžete slyšet to, co řekl Kṛṣṇa.**“ (Mumbáí, 4. duben 1974)

„**Když Bůh vidí, že jste upřímní, dá vám duchovního mistra, který vám může poskytnout ochranu. Pomůže vám zevnitř a zvenčí, zvenčí ve fyzické podobě duchovního mistra a zevnitř jako duchovní mistr v srdci.**“ (Řím, 23, 1974)

„**To je ācārya. Chováte se přesně tak, jak je stanoveno v śāstre, jak přikázal Caitanya Mahāprabhu, jak přikázal Kṛṣṇa... Āpāni ācāri jīvere śikhāya. A učíte všechny žáky, kteří k vám přijdou jako vaši žáci, ty učíte. To je ācārya.**

Ācārya, guru, představitel, to není obtížné. Člověk se jen musí stát velmi, velmi upřímným.“ (Vṛndāvan, 15. srpen 1974)

1975

„*Evam paramparā-prāptam imāṁ rājarṣayo viduḥ*. Musíme tedy následovat *ācāryu*. **Když jej následujeme plně, na sto procent, můžete také jednat jako ācārya.** To je proces. Nebudte nezralým *ācāryou*. Nejprve následujte pokyny *ācāryi* a staňte se zralými. Lepší je stát se *ācāryou* až potom. **Máme tedy zájem připravovat ācāryi, ale etiketa praví, že alespoň dokud je guru přítomen, člověk by se ācāryou neměl stávat.**“ (Māyāpur, 6. duben 1975)

„Snažte se tedy následovat cestu *ācāryū*. Pak bude život úspěšný. **A stát se ācāryou není příliš obtížné. Nejdříve ze všeho, abyste se stali velmi věrným služebníkem svého ācāryi, přísně následujte to, co říká. Snažte se ho potěšit a šířte vědomí Kṛṣṇy. To je vše.** Není to vůbec obtížné.“ (Māyāpura, 6. duben 1975)

„Od každého studenta se očekává, že se stane ācāryou. Ācārya znamená ten, kdo zná pokyny písem, v životě je prakticky následuje a učí jim své žáky...

Neochvějně se cvičte a pak budete pravý *guru* a budete moci přijímat žáky podle stejné zásady. Z hlediska etikety je zvykem, že **za života vašeho duchovního mistra přivádíte kandidáty na žáky k němu a za jeho nepřítomnosti či po odchodu můžete přijímat žáky bez jakéhokoliv omezení. To je zákon učednické poslušnosti.** Chci vidět, jak se moji žáci stávají pravými duchovními mistry a mohutně šíří vědomí Kṛṣṇy. To učiní mě i Kṛṣṇu velmi šťastnými.“ (Nové Dillí, 2. prosinec 1975)

1976

„Na Můj pokyn se staň guruem a osvobod' tuto zemi. To byla také mise mého Gurua Mahārāje a je to moje mise. Pokud to učiníte i svojí misí, přivedete svůj život k dokonalosti.“ (Nové Dillí, 1. září 1975)

„Necht' je každý z vás *guruem*,“ řekl. **„Tak jako mám já pět či deset tisíc žáků, mějte každý deset tisíc. Tak vytvořte větve a větve Caitanyova stromu.“** (setkání GBC, Māyāpur 1976)

„Guru musí přicházet systémem parampary. Pak je pravý. Jinak je to darebák. Musí přicházet systémem *parampary*, a **abyste pochopili tad-vijñānam, transcendentální vědu, musíte se obrátit na gurua. Nemůžete říci: ‚Mohu tomu porozumět doma.‘ Ne. To není možné. Tak zní pokyn všech sāster.“** (Haidarábád, 19. srpen 1976)

„I když vidíte, že se z hmotného hlediska narodil a chováním se podobá ostatním lidem. Protože však říká tutěž pravdu, jak ji uvádějí Vědy či Nejvyšší Osobnost Božství, je guru. Jelikož nedělá žádné náladové změny, **proto je guru. To je definice. Je to velmi prosté.“** (Haidarábád, 19. srpen 1976)

1977

„Čtením nemůžete pochopit. Tad-vijñānārthaṁ sa gurum evābhigacchet. To je také vidhilīn. Pro pochopení té vědy je třeba jít za guruem.“ (Mumbáí, 8. leden 1977)

Prabhupāda: Každý z nás mesiáš. Každý, kdo si je vědom Kṛṣṇy, je mesiáš. Každý. Proč jeden? My všichni. *Gaurāṅgera bhakta-gaṇe, jane jane śakti dhari, brahmāṇḍa tari saksi* (?): „Oddaný Pána Caitany, každý má tak nesmírnou moc, že každý může osvobodit celý vesmír.“ *Gaurāṅgera bhakta-gaṇe, jane jane śakti..., brahmāṇḍa tari...* To znamená Gaurāṅgovi lidé.

Tamāla Kṛṣṇa: Jen vy jste tak mocný, Śrīlo Prabhupādo. My jsme jako...

Prabhupāda: Proč nejste? Jste moji žáci.

Tamāla Kṛṣṇa: My jsme jako hmyz.

Prabhupāda: „Jaký otec, takový syn.“ Měli byste být. *Gaurāṅgera bhakta...,jane.* Každý.

Proto Caitanya Mahāprabhu řekl: *āmāra ājñāya guru hañā tāra' ei deśa*. Každého požádal: „Jen se staň *guruem*.“ Následujte Jeho pokyn. Staňte se *guruem*. *Āmāra ājñāya*. Nic nevymýšlejte. *Āmāra ājñāya*. „Co říkám, to dělejte. Staňte se *guruem*.“ V čem je potíže? „A jak zní Tvoje *ājñā*?“ *Yāre dekha tāre kaha kṛṣṇa-upadeśa*. Konec. Všechno je v *Bhagavad-gītě*. Vy jen opakujte. To je vše. Staňte se *guruem*. Stát se *guruem* není obtížné. Následujte Caitanyu Mahāprabhua a říkejte to, co řekl Kṛṣṇa. Konec. Staňte se *guruem*.“ (Mumbáí, 15. duben 1977)

Prabhupāda: Ano, určím nějaké *gury*. Řeknu: „Nyní se staneš *ācāryou*. Budeš autorizovaný.“ Čekám na to. Vy všichni se stanete *ācāryi*. Já se zcela stáhnu. Výcvik však musí být dokončen.

Tamāla Kṛṣṇa: Musí tu být proces očisty.

Prabhupāda: Ó ano, musí tu být. Caitanya Mahāprabhu to chce. *Āmāra ājñāya guru hañā*. „Staneš se *guruem*.“ (směje se) Buďte ale kvalifikovaní. Nepatrná věc, přísný následovník...“ (Mumbáí, 22. duben 1977)

„Když nařídím ‚Staň se guruem,‘ stane se řádným guruem. To je vše. Stane se žákem mého žáka. Tak to je.“ (Vṛndāvan, 28. květen 1977)

„A Caitanya Mahāprabhu říká, *āmāra ājñāya guru hañā*. Dokáže porozumět příkazu Caitanyi Mahāprabhua, může se stát *guruem*. Neboli **ten, kdo porozumí příkazu svého gurua, téže parampany, se může stát guruem. A proto některé z vás vyberu.**“ (Vṛndāvan, 28. květen 1977)

Dodatek 3

Některé rezoluce týkající se doktríny ṛtvikismu

Ze Zápisů výročního obecného setkání Správní rady, Śrīdhām Māyāpur, 5. – 15. únor 1999

303.

Vzhledem k tomu, že v roce 1990 Správní rada rozhodla, že doktrína zvaná „teorie posmrtného zasvěcování *ṛtvikem*“ nebo „teorie post-*samādhi ṛtvika*“ (dále zvaná „*ṛtvikismus*“) je „nebezpečná filosofická odchylka“ a zakázala její učení a praxi v ISKCONu,

a
Vzhledem k tomu, že rozhodnutí Správní rady bylo zaznamenáno v Knize zákonů ISKCONu pod hlavičkou „Specificky zakázané doktríny a praktiky“, takto:

6.4.7.2 Doktrína o ‚posmrtném zasvěcování *ṛtvikem*‘

„Doktrína, že Śrīla Prabhupāda pokračuje v zasvěcování přímých *dikṣā* žáků po svém odchodu z tohoto světa prostřednictvím výkonných kněží (*ṛtviků*), je nebezpečná filosofická odchylka. V ISKCONu je zcela zakázaná. Žádný oddaný se nebude v žádné úloze účastnit takových obřadů posmrtného zasvěcování *ṛtvikem* včetně funkce *ṛtvika*, zasvěcovaného, pomocníka, organizátora nebo finančního podporovatele. Žádný ISKCONský oddaný nebude hlásat ani podporovat její praktikování.“

a,

Vzhledem k tomu, že mnoho oddaných v ISKCONu a jeho okolí, z nichž někteří zastávají v ISKCONu funkce řídicích a duchovních autorit, opět začali praktikovat a kázat obnovenou verzi *ṛtvikismu*, a

Vzhledem k tomu, že Správní rada opět pečlivě prozkoumala nyní předkládané argumenty ve prospěch *ṛtvikismu*, kdy pověřila zástupce, aby se v různých obdobích a na různých místech setkali s jeho zastánci, aby vyslechli jejich důkazy, a společně na plenárním setkání 9. února 1999 pečlivě vyslechla argumenty osobně zastávané Adridharanem Prabhuem, prezidentem chrámu v Kolkatě, Sattvikem Prabhuem, vice-prezidentem chrámu v Kolkatě a Madhuem Paṇḍitem Prabhuem, prezidentem chrámu v Běngalúru, a

Vzhledem k tomu, že Správní rada věnovala současným verzím *ṛtvikismu* pečlivou pozornost a veškerou potřebnou rozvahu podle svých nejlepších schopností:

Je tímto rozhodnuto, ŽE

1) Správní rada prohlašuje, že shledává argumenty pro *ṛtvikismus*, jak jí je předložil Madhu Paṇḍita dāsa a jeho ostatní společníci a jak jej káže po celém světě, chybnými ve svém závěru jakož i zavádějící a záludné ve svém provedení. Argumenty ve prospěch *ṛtvikismu* jsou falešné a obojetné ve své metodě a svým vybíráním a využíváním důkazů. Velkou měrou se opírá o spekulaci a slovní manipulaci. Představují zásadní a spekulativní odklony od důsledného učení Śrīly Prabhupādy, předchozích *ācāryů*, Śrīly Vyāsadevy a Pána samotného, a přitom se ohání hesly „tradice“ a „beze změny“ Tyto argumenty mají pouze mást, klamat a svádět nevinné oddané od učení předloženého Kṛṣṇou a zastávaného všemi vaiṣṇavskými *ācāryi* bez výjimky.

2) Správní rada opět důsledně potvrzuje svou rezoluci z roku 1990 nazvanou „Zákaz teorie posmrtného zasvěcování *ṛtvikem*.“

3) Zákon ISKCONu 6.4.7.2 je tímto pozměněn do této podoby:

6.4.7.2 „Ṛtvikismus“, známý též jako „teorie posmrtného zasvěcování *ṛtvikem*“, „teorie post-samādhi *ṛtvika*“, „teorie zástupného zasvěcování“, „teorie beze změny“ atd.

„Doktrína, že si Śrīla Prabhupāda přál pokračovat jako *dīkṣā-guru* po svém odchodu z tohoto světa a nechtěl, aby některý z jeho žáků udílel *dīkṣu* v poslušnosti po něm, je nebezpečná filosofická odchylka. *Ṛtvikismus* je v přímém rozporu se samotným principem *paramparā* (po sobě následujících *dīkṣā* a *śikṣā-guruů*), která udržuje čisté učení a praxi rozvoje vědomí Kṛṣṇy. Tento princip byl stanoven Kṛṣṇou a zastávají jej všichni vaiṣṇavští *ācāryové*. Ve skutečnosti jej přijímají všichni následovníci védské kultury. *Ṛtvikismus* je tedy krajní odchylka. Je naprosto chybné zastávat jej, klamně a svádějící jej učit a rouhačské přisuzovat jej Śrīlovi Prabhupādovi. Nikdo, kdo *ṛtvikismus* zastává, učí, jakkoliv podporuje nebo praktikuje, nemůže být členem ISKCONu s dobrou pověstí.“

4) Správní rada uznává, že od roku 1977 učinila změny ve způsobu zasvěcování v ISKCONu, uvažuje o změnách v současnosti a může učinit změny v budoucnosti. Správní rada však trvá na tom, že tyto změny se týkají praktických přizpůsobení podle času, místa a předmětu při aplikaci absolutního, neměnného principu. *Ṛtvikismus* se absolutnímu,

neměnnému principu přičí. Proto se kategoricky liší od přípustných přizpůsobení v moci Správní rady. Navzdory svým přizpůsobením se Správní rada pevně držela principu *parampari* a zůstává mu věrná, neboť toto je učení Šríly Prabhupādy a jeho předchůdců a jedná se o nutnost na níž závisí udržení živé tradice. [Schváleno jednomyslně]

302. [Zákon] Prosazování zákona ISKCONu o *ṛtvikismu*

Vzhledem k tomu, že mnoho oddaných v ISKCONu a jeho okolí opět začalo praktikovat a kázat *ṛtvikismus*, třebaže jej zakazuje zákon ISKCONu jako „nebezpečnou filosofickou odchylku“, a

Vzhledem k tomu, že mezi těmi, kdo zastávají nebo kází *ṛtvikismus*, je několik těch, jež zastávají postavení řídicích a duchovních autorit v ISKCONu,

Je tímto rozhodnuto, ŽE

1) Správní rada jednoznačně zavrhuje v principu každý návrh, aby *ṛtvikismus* byl tím či oním způsobem přijat nebo tolerován v ISKCONu. [Schváleno jednomyslně]

2) Správní rada tímto oznamuje své pevné odhodlání prosazovat zákon ISKCONu týkajícího se *ṛtvikismu* a přikazuje všem svým členům a dalším oficiálním tělesům, úředníkům a ostatním autoritám v ISKCONu, jako jsou Oblastní správní výbory, oblastní tajemníci, ministři Správní rady, *sannyāsī*, zasvěcující *guruové*, chrámoví prezidenti a chrámoví úředníci, vzít za svou zodpovědnost přijmout veškeré vhodné kroky, podle zákona ISKCONu, k prosazování zákazu *ṛtvikismu* v ISKCONu. [Schváleno jednomyslně]

3) A. Správní rada prohlašuje, že zastávat nebo kázat *ṛtvikismus* zahrnuje tyto přestupky zasluhující důtku podle zákona ISKCONu (8.4.1.3):

- i. Vědomá a vážná filosofická odchylka od učení Šríly Prabhupādy
- ii. Svévolné porušení rezolucí Správní rady

B. Dále, Správní rada tímto rozhoduje, že ve vztahu k zastávání *ṛtvikismu* mají tyto přestupky dostatečně vážnou povahu na to, aby opravňovaly k okamžitému uvalení trestu podmíněčného vyloučení včetně jeho doprovodného programu nápravy.

C. Dále, Správní rada tímto zmocňuje Výkonný výbor pro rok 1999-2000, aby podmíněčně vyloučil jakéhokoliv člena ISKCONu, který zastává *ṛtvikismus*, a po poradě s jeho přímou místní autoritou nebo místním členem Správní rady zavedl konkrétní program nápravy, jak stanoví zákon ISKCONu 8.4.2.2, což může zahrnovat

- 1. Disciplinární či nápravné přesunutí na jiné místo.
- 2. Nápravnou změnu služby.
- 3. Zákaz návštěvy nebo pobytu v konkrétním chrámu nebo komunitě.
- 4. Konkrétní duchovní nápravné programy.
- 5. Zbavení pravomocí k jistým činnostem po dobu podmíněčného vyloučení.
- 6. Smysluplné a spravedlivé nápravné programy.

